תורה נבֿיאים וכתובֿים
תרגום ייִדיש פֿון יהואש

יְחֶזקֵאל

א 1 און עס איז געווען אין דרײַסיקסטן יאָר, אין פֿירטן חודש
אין פֿינפֿטן טאָג פֿון חודש, ווען איך בין געווען צווישן די
פֿאַרטריבענע בײַם טײַך כּבֿר, האָבן זיך געעפֿנט די הימלען, און איך
האָב געזען זעונגען פֿון גאָט. 2 אין פֿינפֿטן טאָג פֿון חודש – דאָס איז
דאָס פֿינפֿטע יאָר נאָך דעם גלות פֿון מלך יויָכין – 3 איז געווען דאָס
וואָרט פֿון גאָט צו יְחֶזקאל דעם זון פֿון בוזין, דעם כּהן, אין לאַנד פֿון
די כַּשׂדים בײַם טײַך כּבֿר; און די האַנט פֿון גאָט איז דאָרטן געווען
אויף אים.

4 און איך האָב געזען, ערשט אַ שטורעמווינט איז אָנגעקומען
פֿון צפֿון, אַ גרויסער וואָלקן מיט אַ פֿלאַקעריקן פֿײַער און אַ שײַן
רונד אַרום אים; און אין מיטן פֿון אים אַזוי ווי דער אָנבליק פֿון
בורשטין – אין מיטן פֿון פֿײַער. 5 און אין מיטן דערפֿון איז געווען די
געשטאַלט פֿון פֿיר חיות. און דאָס איז געווען זייער אויסזען: זיי
האָבן געהאַט די געשטאַלט פֿון אַ מענטשן. 6 און פֿיר פּנימער זײַנען
בײַ איטלעכער געווען, און פֿיר פֿליגלען בײַ איטלעכער פֿון זיי. 7 און
זייערע פֿיס זײַנען געווען גלײַכע פֿיס, און זייערע פֿוסטריט זײַנען
געווען אַזוי ווי דער פֿוסטריט פֿון אַ קאַלב; און זיי האָבן געפֿונקלט
אַזוי ווי בלאַנקע קופּער. 8 און הענט פֿון אַ מענטשן זײַנען געווען פֿון
אונטער זייערע פֿליגלען אויף זייערע פֿיר זײַטן; און זייערע פּנימער
און זייערע פֿליגלען בײַ זיי פֿירן – 9 זייערע פֿליגלען זײַנען געווען
באַהעפֿט איינער צום אַנדערן – האָבן זיך ניט אומגעדרייט בײַ זייער
גיין; איטלעכע צו דער זײַט פֿון איר פּנים זײַנען זיי געגאַנגען.

10 און די געשטאַלט פֿון זייערע פּנימער איז געווען: אַ פּנים פֿון אַ
מענטשן; און אַ פּנים פֿון אַ לייב אויף דער רעכטער זײַט בײַ זיי פֿירן;
און אַ פּנים פֿון אַן אָקס פֿון דער לינקער זײַט בײַ זיי פֿירן; און
אַ פּנים פֿון אַן אָדלער בײַ זיי פֿירן. 11 אַזוי זײַנען געווען זייערע
פּנימער; און זייערע פֿליגלען זײַנען געווען פֿאַנאַנדערגעשפּרייט צו
דער הייך צו; צוויי פֿון איטלעכער זײַנען געווען באַהעפֿט אָן
איינאַנדער, און צוויי האָבן באַדעקט זייערע לײַבער. 12 און איטלעכע
צו דער זײַט פֿון איר פּנים זײַנען זיי געגאַנגען; וווּהין דער גײַסט איז
געווען צו גיין, זײַנען זיי געגאַנגען; זיי האָבן זיך ניט אומגעדרייט בײַ
זייער גיין. 13 און די געשטאַלט פֿון די חיות, זייער אויסזען, איז
געווען אַזוי ווי ברענעדיקע קוילן פֿײַער; אַזוי ווי דאָס אויסזען פֿון
בראַנדהעלצער איז דאָס אומגעגאַנגען צווישן די חיות; און דאָס
פֿײַער האָט געהאַט אַ שײַן, און פֿון דעם פֿײַער איז אַרויסגעגאַנגען אַ
בליץ. 14 און די חיות זײַנען געלאָפֿן הין און צוריק, אַזוי ווי דאָס
אויסזען פֿון אַ בליצשטראַל.

15 און איך האָב אָנגעקוקט די חיות, ערשט צו איין ראָד איז אויף
דער ערד לעבן די חיות צו זייערע פֿיר פּנימער. 16 דאָס אויסזען פֿון
די רעדער און זייער אַרבעט איז געווען אַזוי ווי דער אָנבליק פֿון
גאָלדשטיין, און איין געשטאַלט איז געווען בײַ זיי פֿירן; און זייער
אויסזען און זייער אַרבעט איז געווען אַזוי ווי עס וואָלט זײַן אַ ראָד
אין אַ ראָד. 17 אַז זיי זײַנען געגאַנגען זײַנען זיי געגאַנגען צו זייערע
פֿיר זײַטן; זיי האָבן זיך ניט אומגעדרייט בײַ זייער גיין. 18 און זייערע
רייפֿן – אי זיי האָבן געהאַט אַ הויכקייט, אי זיי האָבן געהאַט אַ
מוֹראדיקייט; און זייערע רייפֿן זײַנען געווען פֿול מיט אויגן רונד
אַרום בײַ זיי פֿירן. 19 און אַז די חיות זײַנען געגאַנגען, זײַנען
געגאַנגען די רעדער לעבן זיי, און אַז די חיות האָבן זיך אויפֿגעהויבן
פֿון דער ערד, האָבן זיך אויפֿגעהויבן די רעדער. 20 וווּהין נאָר דער
גײַסט איז געווען צו גיין, זײַנען זיי געגאַנגען אַהין ווו דער גײַסט איז
געווען צו גיין, און די רעדער האָבן זיך אויפֿגעהויבן באַגלײַך מיט זיי,
וואָרום דער גײַסט פֿון די חיות איז געווען אין די רעדער. 21 אַז
יענע זײַנען געגאַנגען, זײַנען זיי געגאַנגען, און אַז יענע האָבן זיך
אָפּגעשטעלט, האָבן זיי זיך אָפּגעשטעלט; און אַז זיי האָבן זיך
אויפֿגעהויבן פֿון דער ערד, האָבן זיך אויפֿגעהויבן די רעדער באַגלײַך
מיט זיי, וואָרום דער גײַסט פֿון די חיות איז געווען אין די רעדער.

22 און איבער די קעפּ פֿון די חיות איז געווען די געשטאַלט פֿון אַ
הימל, אַזוי ווי דער אָנבליק פֿון מוראדיקן אײַז, אויסגעשפּרייט
איבער זייערע קעפּ פֿון אויבן. 23 און אונטער דעם הימל זײַנען
געווען זייערע פֿליגלען, איינער גלײַך אַקעגן אַנדערן; צו צוויי פֿון
איטלעכער פֿון זיי האָבן צוגעדעקט, צו צוויי פֿון איטלעכער פֿון זיי
האָבן צוגעדעקט זייערע לײַבער. 24 און אַז זיי זײַנען געגאַנגען, האָב
איך געהערט דאָס גערויש פֿון זייערע פֿליגלען, אַזוי ווי דאָס גערויש
פֿון גרויסע וואַסערן, אַזוי ווי דער קָול פֿון אַלמאַכטיקן, אַ טומלדיק
גערויש, אַזוי ווי דאָס גערויש פֿון אַ מחנה; אַז זיי האָבן זיך
אָפּגעשטעלט, האָבן זיי אַראָפּגעלאָזט זייערע פֿליגלען. 25 און עס איז
געוואָרן אַ גערויש איבער דעם הימל וואָס אויף זייערע קעפּ, אַז זיי
האָבן זיך אָפּגעשטעלט, אַראָפּגעלאָזנדיק זייערע פֿליגלען.

26 און איבער דעם הימל וואָס אויף זייערע קעפּ איז געווען אַזוי ווי
דאָס אויסזען פֿון סאַפּירשטיין, די געשטאַלט פֿון אַ טראָן; און אויף
דער געשטאַלט פֿון דעם טראָן אַ געשטאַלט אַזוי ווי דאָס אויסזען
פֿון אַ מענטשן, אויבן אויף אים. 27 און איך האָב געזען אַזוי ווי דעם
אָנבליק פֿון בורשטין, מיט אַן אײַנראַם דערצו רונד אַרום אַזוי ווי
דאָס אויסזען פֿון פֿײַער, פֿון דעם אויסזען פֿון זײַנע לענדן און אַרויף;
און פֿון דעם אויסזען פֿון זײַנע לענדן און אַראָפּ האָב איך געזען אַזוי
ווי דאָס אויסזען פֿון פֿײַער, מיט אַ שײַן רונד אַרום אים. 28 אַזוי ווי
דאָס אויסזען פֿון רעגנבויגן וואָס איז אין וואָלקן אין אַ טאָג פֿון
רעגן, אַזוי איז געווען דאָס אויסזען פֿון דעם שײַן רונד אַרום. דאָס
איז געווען דאָס אויסזען פֿון דער געשטאַלט פֿון גאָטס פּראַכט. און
ווי איך האָב עס געזען, אַזוי בין איך געפֿאַלן אויף מײַן פּנים, און איך
האָב געהערט אַ קָול פֿון איינעם וואָס רעדט.

ב 1 און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, שטעל זיך אויף
דײַנע פֿיס, און איך וועל רעדן מיט דיר. 2 און אַ גײַסט איז אַרײַן
אין מיר, ווי ער האָט גערעדט צו מיר, און האָט מיך אויפֿגעשטעלט
אויף מײַנע פֿיס, און איך האָב געהערט דעם וואָס רעדט צו מיר.
3 און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, איך שיק דיך צו די קינדער פֿון ישׂראל,
צו די ווידערשפּעניקע שבֿטים

וואָס האָבן ווידערשפּעניקט אָן מיר;
זיי און זייערע עלטערן האָבן געבראָכן אָן מיר
אַזש ביז היינטיקן טאָג.
4 און די קינדער האָבן פֿאַרשייטע פּנימער און האַרטע הערצער:
צו זיי שיק איך דיך, און זאָלסט זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר;
5 און זיי, סיי זיי וועלן הערן,
און סיי זיי וועלן פֿאַרמיידן –
וואָרום אַ ווידערשפּעניק געזינדל זיינען זיי –
זאָלן זיי וויסן אַז אַ נבֿיא איז געווען צווישן זיי.

6 און דו מענטשנקינד,
זאָלסט ניט מורא האָבן פֿאַר זיי,
און ניט מורא האָבן פֿאַר זייערע רייד,
הגם דערנער און שטעכגעוועקס זיינען אַרום דיר,
און צווישן שקאָרפּיאָנען טוסטו זיצן;
פֿאַר זייערע רייד זאָלסטו ניט מורא האָבן,
און פֿאַר זייער פּנים זאָלסטו ניט אַנגסטן;
וואָרום אַ ווידערשפּעניק געזינדל זיינען זיי.
7 און זאָלסט רעדן מיינע ווערטער צו זיי,
סיי זיי וועלן הערן,
און סיי זיי וועלן פֿאַרמיידן;
וואָרום לויטער ווידערשפּעניקייט זיינען זיי.
8 און דו מענטשנקינד, הער וואָס איך רעד צו דיר;
זאָלסט ניט ווידערשפּעניק זיין
ווי דאָס ווידערשפּעניקע געזינדל;
מאַך אויף דיין מויל, און עס וואָס איך גיב דיר.

9 און איך האָב אַ קוק געטאָן, ערשט אַ האַנט איז אויסגעשטרעקט
צו מיר, און זע, אין איר איז געווען אַ מגילה פֿון אַ בוך. 10 און ער
האָט זי אויסגעשפּרייט פֿאַר מיר, און זי איז געווען באַשריבן פֿון
אינעווייניק און פֿון אויסנווייניק, און אויף איר איז געווען אָנגעשריבן
קלאָגן און זיפֿצעניש און וויי.

ג 1 און ער האָט צו מיר געזאָגט:
מענטשנקינד, וואָס דו געפֿינסט, עס,
עס די דאָזיקע מגילה,
און גיי רעד צו דעם הויז פֿון ישׂראל.

2 האָב איך אויפֿגעעפֿנט מײַן מויל, און ער האָט מיר געגעבן עסן די
דאָזיקע מגילה. און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, דײַן בויך זאָלסטו אָנשפּײַזן,
און דײַנע אינגעווייד זאָלסטו אָנפֿילן,
מיט דער דאָזיקער מגילה וואָס איך גיב דיר.

און איך האָב געגעסן, און זי איז געווען אין מײַן מויל אַזוי ווי האָניק
אין זיסקייט. 4 און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, גיי קום צו דעם הויז פֿון ישׂראל,
און זאָלסט רעדן מיט מײַנע ווערטער צו זיי.
5 וואָרום ניט צו אַ פֿאָלק מיט אַ טונקעלער שפּראַך
און אַ שווערער צונג ווערסטו געשיקט,
נײַערט צו דעם הויז פֿון ישׂראל;
6 ניט צו פֿעלקער אַ סך
מיט אַ טונקעלער שפּראַך און אַ שווערער צונג,
וואָס דו פֿאַרשטייסט ניט זייערע ווערטער.
פֿאַר וואָר, אַז איך וואָלט דיך צו זיי געשיקט,
וואָלטן זיי יאָ צוגעהערט צו דיר.
7 אָבער דאָס הויז פֿון ישׂראל וועלן ניט וועלן צוהערן צו דיר,
וואָרום זיי ווילן ניט צוהערן צו מיר;
וואָרום דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל
האָבן האַרטע שטערנס און פֿאַרשײַטע הערצער.
8 זע, איך האָב געמאַכט דײַן פּנים האַרט אַקעגן זייער פּנים,
און דײַן שטערן האַרט אַקעגן זייער שטערן.
9 ווי דימענט האַרטער פֿון פֿעלדז,
האָב איך געמאַכט דײַן שטערן;
זאָלסט ניט מורא האָבן פֿאַר זיי,
און ניט אַנגסטן פֿאַר זייער פּנים;
וואָרום אַ ווידערשפּעניק געזינדל זײַנען זיי.

10 און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד,
אַלע מײַנע ווערטער וואָס איך וועל רעדן צו דיר,
נעם אַרײַן אין דײַן האַרצן,
און מיט דײַנע אויערן הער.
11 און גיי קום צו די פֿאַרטריבענע,
צו די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק,
און זאָלסט רעדן צו זיי, און זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר;
סײַ זיי וועלן הערן,
און סײַ זיי וועלן פֿאַרמײַדן.

12 און אַ ווינט האָט מיך אויפֿגעהויבן, און איך האָב געהערט הינטער
מיר אַ גערויש פֿון אַ גרויס ערדציטערניש: געלויבט איז די פּראַכט
פֿון גאָט אין זײַן אָרט; 13 און דאָס גערויש פֿון די פֿליגלען פֿון
די חיות זיך אָנרירנדיק איינער אָן אַנדערן, און דאָס גערויש פֿון די
רעדער באַגלײַך מיט זיי – אַ גערויש פֿון אַ גרויס ערדציטערניש. 14 און
דער ווינט האָט מיך אויפֿגעהויבן, און האָט מיך אַוועקגענומען; און
איך בין געגאַנגען אַ פֿאַרביטערטער אין מײַן הייס געמיט, און
די האַנט פֿון גאָט איז געווען שטאַרק אויף מיר. 15 און איך בין
געקומען צו די פֿאַרטריבענע קיין תּל-אָבֿיבֿ, וואָס זײַנען געזעסן בײַם
טײַך כּבֿר, און איך בין געזעסן אַוווּ זיי זײַנען געזעסן; און איך בין
דאָרטן געזעסן זיבן טעג אַ באַנומענער צווישן זיי.

16 און עס איז געווען צום סוף פֿון זיבן טעג, איז געווען דאָס וואָרט
פֿון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: 17 מענטשנקינד, אַ וועכטער האָב איך
דיך געמאַכט פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל, און אַז דו וועסט הערן פֿון
מײַן מויל אַ וואָרט, זאָלסטו זיי וואָרענען פֿון מײַנעט וועגן. 18 אַז איך
זאָג צו דעם שלעכטן: שטאַרבן מוזטו שטאַרבן; און דו האָסט אים
ניט געוואָרנט, און ניט גערעדט צו וואָרענען דעם שלעכטן פֿון זײַן
שלעכטן וועג, כּדי ער זאָל לעבן, וועט ער, דער שלעכטער, שטאַרבן
פֿאַר זײַן זינד, און זײַן בלוט וועל איך מאָנען פֿון דײַן האַנט. 19 אָבער
אויב דו האָסט געוואָרנט דעם שלעכטן, און ער האָט זיך ניט
אומגעקערט פֿון זײַן שלעכטיקייט, און פֿון זײַן שלעכטן וועג, וועט
ער שטאַרבן פֿאַר זײַן זינד, און דו האָסט מציל געווען דײַן נפֿש.
20 און אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פֿון זײַן גערעכטיקייט, און
ער טוט אומרעכט, וועל איך לייגן אַ שטרויכלונג פֿאַר אים; ער וועט

שטאַרבן. ווײַל דו האָסט אים ניט געוואָרנט, וועט ער שטאַרבן פֿאַר
זײַן חטא, און זײַנע גערעכטיקייטן וואָס ער האָט געטאָן, וועלן ניט
דערמאָנט ווערן, און זײַן בלוט וועל איך מאָנען פֿון דײַן האַנט.
21 אָבער אויב דו האָסט אים געוואָרנט, דעם גערעכטן, אַז דער
גערעכטער זאָל ניט זינדיקן, און ער האָט ניט געזינדיקט, וועט ער
בלײַבן לעבן, ווײַל ער האָט זיך געלאָזט וואָרענען, און דו האָסט
מציל געווען דײַן נפֿש.

22 און די האַנט פֿון גאָט איז דאָרטן געווען אויף מיר, און ער האָט
צו מיר געזאָגט: שטיי אויף, גיי אַרויס צום טאָל, און דאָרטן וועל איך
רעדן מיט דיר. 23 בין איך אויפֿגעשטאַנען, און בין אַרויסגעגאַנגען
צום טאָל, ערשט די פּראַכט פֿון גאָט שטייט דאָרטן, אַזוי ווי די
פּראַכט וואָס איך האָב געזען בײַם טײַך כּבֿר; און איך בין געפֿאַלן
אויף מײַן פּנים. 24 און אַ גײַסט איז אַרײַן אין מיר, און האָט מיך
אויפֿגעשטעלט אויף מײַנע פֿיס; און ער האָט מיט מיר גערעדט, און
האָט צו מיר געזאָגט:

קום פֿאַרשליס זיך אין דײַן הויז.
25 און דו מענטשנקינד, זע,
מע טוט אַרויף אויף דיר שטריק,
און מע וועט דיך בינדן דערמיט,
און וועסט ניט אַרויסגיין צווישן זיי.
26 און דײַן צונג וועל איך באַהעפֿטן אָן דײַן גומען,
כּדי זאָלסט שטום זײַן,
און זאָלסט זיי ניט זײַן אַ בעל-מוכיח;
וואָרום אַ ווידערשפּעניק געזינדל זײַנען זיי.
27 ערשט ווען איך רעד מיט דיר,
וועל איך עפֿענען דײַן מויל;
און זאָלסט זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דער וואָס וויל הערן, זאָל הערן,
און דער וואָס וויל פֿאַרמײַדן, זאָל פֿאַרמײַדן;
וואָרום אַ ווידערשפּעניק געזינדל זײַנען זיי.

ד 1 און דו מענטשנקינד, נעם דיר אַ ציגל,
און זאָלסט אים אַוועקלייגן פֿאַר דיר,
און אויסקריצן אויף אים אַ שטאָט – ירושלים.
2 און זאָלסט מאַכן אויף איר אַ באַלעגערונג,
און בויען אַרום איר אַ באַלעגערמויער,
און אָנשיטן אַרום איר אַן ערדוואַל,
און שטעל אַקעגן איר מחנות;
און טו אַקעגן איר שטורעמבעק רונד אַרום.
3 און דו נעם דיר אַן אײַזערנע פּאַן,
און זאָלסט זי שטעלן ווי אַן אײַזערנע וואַנט
צווישן דיר און צווישן דער שטאָט;
און זאָלסט קערן דײַן פּנים צו איר,
און זי זאָל זײַן אין באַלעגערונג,
און דו זאָלסט זי באַלעגערן.
אַ צייכן איז דאָס פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל.
4 און דו ליג אויף דײַן לינקער זײַט,
און זאָלסט אַרויפֿטאָן אויף איר
די זינד פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל;
די צאָל טעג וואָס דו וועסט ליגן אויף איר,
וועסטו טראָגן זייערע זינד.
5 און איך האָב דיר געמאַכט די יאָרן פֿון זייערע זינד
אַקעגן דער צאָל טעג – דרײַ הונדערט און נײַנציק טעג;
און וועסט טראָגן די זינד פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל.
6 און אַז דו וועסט ענדיקן די דאָזיקע,
זאָלסטו ווידער ליגן אויף דײַן רעכטער זײַט,
און טראָגן די זינד פֿון דעם הויז פֿון יהודה פֿערציק טעג:
אַ טאָג פֿאַר אַ יאָר,
אַ טאָג פֿאַר אַ יאָר האָב איך עס דיר געמאַכט.
7 און צו דער באַלעגערונג פֿון ירושלים,
זאָלסטו קערן דײַן פּנים
מיט דײַן אָרעם אַנטבלויזט,
און זאָלסט נבֿיאות זאָגן אויף איר.
8 און זע, איך טו אַרויף אויף דיר שטריק,
און וועסט זיך ניט אומדרייען
פֿון איין זײַט אויף דער אַנדערער,
ביז דו ענדיקסט די טעג פֿון דײַן באַלעגערונג.

9 און דו נעם דיר ווייץ און גערשטן
און בעבלעך און לינדזן און הירזש און טונקלווייץ,
און טו זיי אַרײַן אין איין כּלי,
און זאָלסט זיי דיר מאַכן צו ברויט;
די צאָל טעג וואָס דו ליגסט אויף דײַן זײַט,
דרײַ הונדערט און נײַנציק טעג, זאָלסטו עס עסן.
10 און דײַן עסן וואָס דו וועסט עסן,
זאָל זײַן מיט אַ וואָג, צוואַנציק שקל אַ טאָג;
פֿון מעת־לעת צו מעת־לעת זאָלסטו עס עסן.
11 און וואַסער מיט אַ מאָס זאָלסטו טרינקען;
אַ זעקסטל הין פֿון מעת־לעת צו מעת־לעת זאָלסטו טרינקען.
12 אַזוי ווי אַ גערשטענעם קוכן זאָלסטו עס עסן,
און אויף קויט פֿון מענטשישער צוֹאָה
זאָלסטו עס באַקן פֿאַר זייערע אויגן.

13 און גאָט האָט געזאָגט:
אַזוי וועלן עסן די קינדער פֿון ישׂראל
זייער ברויט אומריין צווישן די פֿעלקער
וואָס איך וועל זיי אַהין פֿאַרשטויסן.

14 האָב איך געזאָגט: וויי, גאָט דו האַר, זע מײַן זעל איז ניט
פֿאַראומרייניקט געוואָרן, און געפֿאַלנס און פֿאַרצוקטס האָב איך ניט
געגעסן פֿון מײַן יוגנט אָן און ביז אַצונד, און אין מײַן מויל איז ניט
געקומען אומווערדיק פֿלייש. 15 האָט ער צו מיר געזאָגט: זע, איך
גיב דיר מיסט פֿון רינדער אָנשטאָט קויט פֿון מענטשן, און זאָלסט
מאַכן דײַן ברויט דערויף. 16 און ער האָט צו מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, זע, איך צעברעך דעם אונטערלען פֿון ברויט אין ירושלים,
און זיי וועלן עסן ברויט מיט אַ וואָג, און מיט זאָרג,
און וואַסער מיט אַ מאָס און מיט באַנומעניש וועלן זיי טרינקען.
17 ווײַל זיי וועלן געמינערט זײַן ברויט און וואַסער,
און זיי וועלן באַנומען ווערן איינער מיטן אַנדערן,
און וועלן אײַנגיין פֿאַר זייערע זינד.

ה 1 און דו מענטשנקינד, נעם דיר אַ שאַרפֿע שווערד –
פֿאַר אַ גאָלמעסער זאָלסטו זי דיר נעמען,
און אַריבערפֿירן איבער דײַן קאָפּ און איבער דײַן באָרד;
און זאָלסט דיר נעמען וואָגשאָלן און עס צעטיילן.
2 אַ דריט-חלק זאָלסטו אין פֿײַער פֿאַרברענען
אין מיטן פֿון דער שטאָט,
ווען עס ווערן פֿול די טעג פֿון דער באַלעגערונג;
און אַ דריט-חלק זאָלסטו נעמען,
און שלאָגן מיט דער שווערד רונד אַרום דעם,
און אַ דריט-חלק זאָלסטו צעשפּרייטן פֿאַרן ווינט;
און אַ שווערד וועל איך אַרויסציִען הינטער זיי.
3 און זאָלסט נעמען דערפֿון עטלעכע אין צאָל,
און זיי אײַנבינדן אין דײַנע ברעגן.
4 און פֿון זיי זאָלסטו ווידער נעמען עטלעכע ,
און זיי אַרײַנוואַרפֿן אין מיטן פֿײַער,
און זיי פֿאַרברענען אין פֿײַער;
דערפֿון וועט אַרויסגיין אַ פֿײַער
אויפֿן גאַנצן הויז פֿון ישׂראל.

5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דאָס איז ירושלים;
אין מיטן פֿון די פֿעלקער האָב איך זי באַשטאַט,
מיט לענדער רונד אַרום איר.
6 און זי האָט ווידערשפּעניקט מײַנע געזעצן
צו טאָן בייז מער פֿון די פֿעלקער,
און מײַנע חוקים –
מער פֿון די לענדער וואָס רונד אַרום איר;
וואָרום מײַנע געזעצן האָבן זיי פֿאַראַכט,
און מײַנע חוקים, אין זיי זײַנען זיי ניט געגאַנגען.
7 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
ווײַל איר האָט אָנגעגעבן
מער פֿון די פֿעלקער וואָס רונד אַרום אײַך;
אין מײַנע חוקים זײַט איר ניט געגאַנגען,
און מײַנע געזעצן האָט איר ניט געטאָן;
צו מאָל ווי די געזעצן פֿון די פֿעלקער וואָס רונד אַרום אײַך
האָט איר ניט געטאָן –

8 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך אויך קום אויף דיר,
און וועל טאָן אַ משפּט אין דיר
פֿאַר די אויגן פֿון די פֿעלקער.
9 און איך וועל טאָן אויף דיר וואָס איך האָב ניט געטאָן,
פֿון וועגן אַלע דײַנע אומווערדיקייטן.
10 דרום וועלן עלטערן עסן זייערע קינדער אין דיר,
און קינדער וועלן עסן זייערע עלטערן,
און איך וועל טאָן אַ משפּט אויף דיר,
און אַל דײַן איבערבלײַב וועל איך צעשפּרייטן אויף אַלע ווינטן.
11 דרום אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
פֿאַר וואָר, ווײַל דו האָסט מײַן הייליקטום פֿאַראומרייניקט
מיט אַלע דײַנע מיאוסקייטן
און מיט אַלע דײַנע אומווערדיקייטן,
דרום וועל איך אויך דיך פֿאַרמינערן,
און מײַן אויג וועט ניט שוינען,
און איך אויך וועל ניט דערבאַרימען.
12 אַ דריט-חלק פֿון דיר וועלן פֿון פּעסט שטאַרבן,
און אויסגיין פֿון הונגער אין דיר,
און אַ דריט-חלק וועלן דורכן שווערד פֿאַלן רונד אַרום דיר,
און אַ דריט-חלק וועל איך אויף אַלע ווינטן צעשפּרייטן,
און אַ שווערד וועל איך אַרויסציִען הינטער זיי.
13 און מײַן כּעס וועט אויסגיין,
און איך וועל באַרוען מײַן גרימצאָרן אויף זיי,
און איך וועל מיך שטילן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך יהוה
האָב גערעדט אין מײַן פֿאַרדראָס,
ווען איך לאָז אויס מײַן גרימצאָרן אויף זיי.
14 און איך וועל דיך מאַכן פֿאַר אַ חורבן און פֿאַר אַ חרפּה
צווישן די פֿעלקער וואָס רונד אַרום דיר,
פֿאַר די אויגן פֿון איטלעכן פֿאַרבײַגייער.
15 און עס וועט זײַן אַ חרפּה און אַ לעסטערונג,
אַ מוסר און אַ שרעק,
בײַ די פֿעלקער וואָס רונד אַרום דיר,
ווען איך טו אַ משפּט אויף דיר
מיט כּעס און מיט גרימצאָרן און מיט שטראָפֿן פֿון גרימצאָרן –

איך יהוה האָב גערעדט;
16 ווען איך שיק אָן אויף זיי די בייזע פֿײַלן פֿון הונגער
וואָס זײַנען אויף אומצוברענגען,
וואָס איך וועל זיי שיקן אײַך אומצוברענגען;
און הונגער וועל איך מערן אויף אײַך,
און וועל אײַך צעברעכן דעם אונטערלען פֿון ברויט.
17 און איך וועל אָנשיקן אויף אײַך הונגער און בייזע חיות,
און זיי וועלן דיך אָן קינדער לאָזן;
און פּעסט און בלוט וועט דורכגיין דורך דיר,
און אַ שווערד וועל איך ברענגען אויף דיר.
איך יהוה האָב גערעדט.

ו

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו די בערג פֿון ישׂראל,
און זאָג נבֿיאות צו זיי,
3 און זאָלסט זאָגן: איר בערג פֿון ישׂראל,
הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט דעם האַר:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
צו די בערג און צו די הייכן,
צו די גראָבנס און צו די טאָלן:
זעט, איך ברענג אויף אײַך אַ שווערד,
און וועל אונטערברענגען אײַערע בָמות.
4 און פֿאַרוויסט וועלן ווערן אײַערע מזבחות,
און צעבראָכן ווערן וועלן אײַערע זונזײַלן;
און איך וועל מאַכן פֿאַלן אײַערע דערשלאָגענע
פֿאַר אײַערע אָפּגעטער.
5 און איך וועל אַהינטאָן די פּגרים פֿון די קינדער פֿון ישׂראל
פֿאַר זייערע אָפּגעטער,
און איך וועל צעשפּרייטן אײַערע ביינער
רונד אַרום אײַערע מזבחות.
6 אין אַלע אײַערע וווינערטער וועלן די שטעט חרובֿ ווערן,
און די בָמות וועלן פֿאַרוויסט ווערן;
כּדי חרובֿ און וויסט ווערן זאָלן אײַערע מזבחות,
און צעבראָכן און צעשטערט ווערן זאָלן אײַערע אָפּגעטער,

און אָפּגעהאַקט ווערן זאָלן אײַערע זונזײַלן,
און אויסגעמעקט ווערן זאָלן אײַערע ווערק.
7 און פֿאַלן וועלן דערשלאָגענע צווישן אײַך,
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
8 אָבער איך וועל לאָזן אַן איבערבלײַב:
אַז איר זאָלט האָבן אַנטרונענע פֿון שווערד צווישן די פֿעלקער,
ווען איר ווערט צעשפּרייט אין די לענדער.
9 און אײַערע אַנטרונענע וועלן מיך דערמאָנען
צווישן די פֿעלקער וואָס זיי זײַנען געפֿאַנגען געוואָרן אַהין,
ווי אַזוי איך בין געווען צעבראָכן
פֿון וועגן זייער פֿאַרפֿירטן האַרצן
וואָס האָט זיך אָפּגעקערט פֿון מיר,
און פֿון וועגן זייערע אויגן
וואָס זײַנען געווען פֿאַרפֿירט נאָך זייערע אָפּגעטער;
און זיי וועלן זיך עקלען פֿאַר זיך אַליין,
וועגן די בייזן וואָס זיי האָבן געטאָן
בײַ אַלע זייערע אומווערדיקייטן.
10 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה;
ניט אומזיסט האָב איך גערעדט
זיי צו טאָן דאָס דאָזיקע בייז.

11 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
פּאַטש מיט דײַן האַנט,
און קלאַפּ מיט דײַן פֿוס,
און זאָג: ווײ אויף אַלע בייזע אומווערדיקייטן
פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל;
וואָרום פֿון שווערד, פֿון הונגער,
און פֿון פּעסט, וועלן זיי פֿאַלן.
12 דער ווײַטער וועט פֿון פּעסט שטאַרבן,
און דער נאָענטער וועט פֿון שווערד פֿאַלן,
און דער געבליבענער און באַלעגערטער
וועט פֿון הונגער שטאַרבן:
און איך וועל אויסלאָזן מײַן גרימצאָרן אויף זיי.
13 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען זייערע דערשלאָגענע וועלן זײַן צווישן זייערע אָפּגעטער
רונד אַרום זייערע מזבחות,

אויף יעטוועדער הויכן בערגל,
אויף אַלע שפּיצן בערג,
און אונטער יעטוועדער צווייַגהאַפּטיקן בוים,
און אונטער יעטוועדער געדיכטן אייַכנבוים,
אין דעם אָרט וואָס זיי האָבן דאָרטן געגעבן
אַ געשמאַקן רֵיח צו אַלע זייערע אָפּגעטער.
14 און איך וועל אויסשטרעקן מייַן האַנט אויף זיי,
און וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש
מער פֿון מדבר דִבְלָה,
אין אַלע זייערע וווינערטער;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

ז 1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 און דו מענטשנקינד, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַ סָוף צו דער ערד פֿון ישׂראל!
געקומען אַ סָוף אויף די פֿיר עקן פֿון לאַנד.
3 אַצונד איז אַ סָוף אויף דיר,
און איך וועל אָנשיקן מייַן צאָרן אויף דיר,
און וועל דיך משפּטן לויט דייַנע וועגן,
און פֿאַרגעלטן אויף דיר אַלע דייַנע אומווערדיקייטן.
4 און מייַן אויג וועט דיך ניט שוינען,
און איך וועל ניט דערבאַרימען;
נייַערט דייַנע וועגן וועל איך פֿאַרגעלטן אויף דיר,
און דייַנע אומווערדיקייטן וועלן אין דייַן מיט בלייַבן;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַן אומגליק, אַ באַזונדער אומגליק אָט קומט!
6 אַ סָוף איז געקומען,
געקומען דער סָוף,
ער האָט זיך דערוועקט אויף דיר;
אָט קומט עס!
7 געקומען איז די ריי צו דיר,
באַוווינער פֿון לאַנד;
געקומען די צייַט,

נאָנט איז דער טאָג פֿון מהומה,
און אויס דער געהילך פֿון די בערג.
8 אַצונד באַלד וועל איך אויסגיסן מײַן גרימצאָרן אויף דיר,
און אויסלאָזן אויף דיר מײַן כּעס,
און דיך משפּטן לויט דײַנע וועגן,
און פֿאַרגעלטן אויף דיר אַלע דײַנע אומווערדיקייטן.
9 און מײַן אויג וועט ניט שוינען,
און איך וועל ניט דערבאַרימען;
לויט דײַנע וועגן וועל איך פֿאַרגעלטן אויף דיר,
און דײַנע אומווערדיקייטן וועלן אין דײַן מיט בלײַבן;
און איר וועט וויסן אַז איך יהוה טו שלאָגן.

10 אָט איז דער טאָג,
אָט קומט עס!
אויסגעפֿאַלן איז די ריי,
געשפּראָצט האָט דער שטעקן,
געבליט האָט די מוטווילקייט.
11 אומרעכט איז אויסגעוואַקסן
אין אַ שטעקן פֿון שלעכטיקייט;
ניט פֿון זיי קומט אַרויס,
און ניט פֿון זייער געזעמל,
און ניט פֿון זייער געטומל;
און ניטאָ קיין געהויבנקייט אין זיי.
12 געקומען איז די צײַט,
דערגרייכט האָט דער טאָג;
דער קויפֿער זאָל זיך ניט פֿרייען,
און דער פֿאַרקויפֿער זאָל ניט טרויערן,
וואָרום אַ גרימצאָרן איז אויף איר גאַנצן געזעמל.
13 וואָרום דער פֿאַרקויפֿער וועט צום פֿאַרקויפֿטן
אין זײַן לעבנס לעבן זיך ניט אומקערן;
ווײַל אַ זעונג איז אויף איר גאַנצן געזעמל,
עס זאָל זיך ניט אומקערן;
און פֿון וועגן זײַן זינד אין זײַן לעבן
וועט זיך קיינער ניט דערהאַלטן.
14 געבלאָזן דעם האָרן,
און אָנגעברייט אַלצדינג,

און ניטאָ ווער זאָל גיין אויף מלחמה;
וואָרום מײַן גרימצאָרן איז אויף איר גאַנצן געזעמל.
15 דערויסן די שווערד,
און אינעווייניק די פּעסט און דער הונגער;
דער וואָס אין פֿעלד וועט דורכן שווערד שטאַרבן,
און דער וואָס אין שטאָט, וועט אים הונגער און פּעסט אויפֿעסן.
16 און זייערע אַנטרונענע וועלן אַנטרינען,
און וועלן זײַן אויף די בערג,
ווי טויבן פֿון די טאָלן,
וואָס אַלע טוען זיי ברומען;
איטלעכער פֿון וועגן זײַן זינד.
17 אַלע הענט וועלן שלאַף ווערן,
און אַלע קני וועלן רינען מיט וואַסער.
18 און זיי וועלן אָנגורטן זאַקקליידער,
און אַ שוידער וועט זיי באַדעקן,
און אויף אַלע פּנימער וועט זײַן אַ בושה,
און אויף אַלע זייערע קעפּ אַ פּליך.
19 זייער זילבער וועלן זיי אויף די גאַסן אַרויסוואַרפֿן,
און זייער גאָלד וועט אַן אומרייניקייט ווערן,
זייער זילבער און זייער גאָלד וועט זיי ניט קענען מציל זײַן
אין טאָג פֿון גאָטס גרימצאָרן;
זייער לײַב וועלן זיי ניט אָנזעטן
און זייערע אינגעווייד וועלן זיי ניט אָנפֿילן;
וואָרום די שטרויכלונג צו זייער זינד איז דאָס געווען,
20 און זייער שיינע צירונג וואָס זיי האָבן פֿאַר אַ שטאָלץ געמאַכט;
און בילדער פֿון זייערע מיאוסע אומווערדיקייטן
האָבן זיי דערפֿון אויסגעאַרבעט;
דרום מאַך איך עס זיי פֿאַר אַן אומרייניקייט.
21 און איך וועל עס געבן אין דער האַנט פֿון פֿרעמדע צו רויב,
און צו די שלעכטע פֿון דער ערד צו פֿאַנג,
און זיי וועלן עס פֿאַרשוועכן.
22 און איך וועל אָפּדרייען מײַן פּנים פֿון זיי,
און מע וועט פֿאַרשוועכן מײַן פֿאַרבאָרגעניש;
יאָ, אײַנברעכער וועלן קומען אין איר,
און וועלן זי פֿאַרשוועכן.

23 גרייט צו די קייטן,
וואָרום דאָס לאַנד איז פֿול מיט בלוטשולד,
און די שטאָט איז פֿויל מיט אומרעכט.
24 און איך וועל ברענגען די ערגסטע פֿון די פֿעלקער,
און זיי וועלן יַרשען זייערע הײַזער;
און איך וועל פֿאַרשטערן דעם שטאָלץ פֿון די שטאַרקע;
און פֿאַרשוועכט ווערן וועלן זייערע הייליקטומען.
25 אַ שוידערניש קומט,
און זיי וועלן זוכן שלום, און עס וועט ניט זײַן.
26 אַ בראָך אויף אַ בראָך וועט קומען,
און אַ הערונג נאָך אַ הערונג וועט זײַן;
און זיי וועלן זוכן אַ זעונג פֿון נבֿיא,
און די תּורה וועט פֿאַרלאָרן ווערן פֿון כּהן,
און אַן עצה פֿון די זקנים.

27 דער מלך וועט טרויערן,
און דער פֿירשט וועט זיך אָנקליידן מיט וויסטקייט,
און די הענט פֿון דעם פֿאָלק פֿון לאַנד וועלן צעטומלט ווערן;
לויט זייער וועג וועל איך טאָן מיט זיי,
און מיט זייערע משפּטים וועל איך זיי משפּטן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

ח 1 און עס איז געווען אין זעקסטן יאָר, אין זעקסטן חודש, אין
פֿינפֿטן טאָג פֿון חודש, ווי איך זיץ אין מײַן הויז, און די
עלטסטע פֿון יהודה זיצן פֿאַר מיר, אַזוי איז דאָרטן געפֿאַלן אויף מיר
די האַנט פֿון גאָט דעם האַר. 2 און איך האָב געזען, ערשט אַ
געשטאַלט אַזוי ווי דאָס אויסזען פֿון פֿײַער: פֿון דעם אויסזען פֿון
זײַנע לענדן און אַראָפּ פֿײַער, און פֿון זײַנע לענדן און אַרויף אַזוי ווי
דאָס אויסזען פֿון גלאַנציקייט, אַזוי ווי דער אָנבליק פֿון בורשטין.
3 און ער האָט אויסגעשטרעקט אַ געשטאַלט פֿון אַ האַנט, און האָט
מיך אָנגענומען פֿאַר אַ לאָק פֿון מײַן קאָפּ, און אַ ווינט האָט מיך
געטראָגן צווישן ערד און צווישן הימל, און האָט מיך געבראַכט
אין זעונגען פֿון גאָט קיין ירושלים, צום אײַנגאַנג פֿון דעם
אינעווייניקסטן טויער וואָס איז געקערט צו צפֿון, וואָס דאָרטן איז

געווען דער אָרט פֿון דעם דערצערנבילד וואָס דערצערנט. 4 ערשט
דאָרטן איז די פּראַכט פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל, אַזוי ווי די זעונג
וואָס איך האָב געזען אין טאָל. 5 און ער האָט צו מיר געזאָגט:
מענטשנקינד, הייב אַקאָרשט אויף דײַנע אויגן קעגן צפֿון. האָב איך
אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן קעגן צפֿון, ערשט אין צפֿון פֿון דעם טויער
פֿון מזבח איז דאָס דאָזיקע דערצערנבילד, בײַם אַרײַנגאַנג. 6 און ער
האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, דו זעסט וואָס זיי טוען? די
גרויסע אומווערדיקייטן וואָס דאָס הויז פֿון ישׂראל טוט דאָ, כּדי איך
זאָל מיך דערווײַטערן פֿון מײַן הייליקטום? און וועסט נאָך ווײַטער
זען גרעסערע אומווערדיקייטן. 7 און ער האָט מיך געבראַכט צום
אײַנגאַנג פֿון הויף, און איך האָב געזען, ערשט אַ לאָך איז אין דער
וואַנט. 8 האָט ער צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, גראָב אַקאָרשט אין
דער וואַנט. און איך האָב געגראָבן אין דער וואַנט, ערשט אַן
אײַנגאַנג. 9 האָט ער צו מיר געזאָגט: גיי אַרײַן, און זע די בייזע
אומווערדקייטן וואָס זיי טוען דאָ. 10 בין איך אַרײַנגעגאַנגען, און
האָב געזען, ערשט אַלערליי אומווערדיקע געשטאַלטן פֿון שרצים
און בהמות, און אַלערליי אָפּגעטער פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, זײַנען
אויסגעקריצט אויף דער וואַנט רונד אַרום. 11 און פֿאַר זיי שטייען
זיבעציק מאַן פֿון די עלטסטע פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, און יַאֲזַנְיָהוּ
דער זון פֿון שָׁפָנען שטייט אין מיטן פֿון זיי, און איטלעכער מיט זײַן
רייכערפֿאַן אין זײַן האַנט, און אַ דיקער וואָלקן פֿון דעם ווײַרויך גייט
אויף. 12 האָט ער צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנקינד, וואָס
די עלטסטע פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל טוען אין דער פֿינצטערניש,
איטלעכער אין זײַנע בילדערקאַמערן? וואָרום זיי זאָגן: גאָט זעט
אונדז ניט, פֿאַרלאָזן האָט גאָט דאָס לאַנד. 13 און ער האָט צו מיר
געזאָגט: וועסט נאָך ווײַטער זען גרעסערע אומווערדיקייטן וואָס זיי
טוען. 14 און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם טויעראײַנגאַנג פֿון
גאָטס הויז וואָס צו צפֿון, ערשט דאָרטן זיצן די ווײַבער און באַוויינען
תַּמוּזן. 15 האָט ער צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנדיקנד?
וועסט נאָך ווײַטער זען גרעסערע אומווערדיקייטן ווי די דאָזיקע.
16 און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם אינעווייניקסטן הויף פֿון
גאָטס הויז, ערשט בײַם אײַנגאַנג פֿון גאָטס טעמפּל, צווישן דעם
פּאָליש און דעם מזבח, זײַנען אַרום פֿינף און צוואַנציק מאַן, מיט
זייערע רוקנס צום טעמפּל פֿון גאָט, און זייערע פּנימער צו מזרח,
און זיי בוקן זיך קעגן מזרח צו דער זון. 17 האָט ער צו מיר געזאָגט:
האָסטו געזען, מענטשנקינד? קנאַפּ איז דעם הויז פֿון יהודה צו טאָן

די אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן דאָ געטאָן, אַז זיי האָבן נאָך
אָנגעפּילט דאָס לאַנד מיט אומרעכט, און האָבן מיך ווידער און
ווידער דערצערנט; און אָט לייגן זיי צו דעם צווײַג צו זייער נאָז.

18 דרום וועל איך אויך טאָן מיט גרימצאָרן;
מײַן אויג וועט ניט שוינען,
און איך וועל ניט דערבאַרימען;
און זיי וועלן שרײַען אין מײַן אויער אויף אַ הויך קָול,
און איך וועל זיי ניט צוהערן.

ט 1 און אַ הויכער קָול האָט אויסגערופֿן אין מײַן אויער, אַזוי צו
זאָגן: מאַכט גענענען די וואָס זײַנען געזעצט אויף דער שטאָט,
און איטלעכן מיט זײַן צעשטערגעצײַג אין זײַן האַנט. 2 ערשט זעקס
מענער זײַנען אָנגעקומען פֿון דעם וועג פֿון דעם אויבערשטן טויער
וואָס איז געקערט צו צפֿון, און איטלעכער מיט זײַן ברעכגעצײַג אין
זײַן האַנט, און איין מאַן צווישן זיי אָנגעטאָן אין לײַנען מיט אַ
שרײַבערס טינטהאָרן אויף זײַנע לענדן. און זיי זײַנען געקומען, און
האָבן זיך געשטעלט לעבן דעם קופּערנעם מזבח. 3 און די פּראַכט
פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל האָט זיך אויפֿגעהויבן פֿון איבער דעם כּרובֿ
וואָס זי איז אויף אים געווען, צו דעם שוועל פֿון הויז; און ער האָט
גערופֿן צו דעם מאַן אָנגעטאָן אין לײַנען, וואָס אַ שרײַבערס
טינטהאָרן איז געווען אויף זײַנע לענדן. 4 און גאָט האָט צו אים
געזאָגט: גיי דורך אין מיטן שטאָט, אין מיטן ירושלים, און זאָלסט
אָנצייכענען אַ צייכן אויף די שטערנס פֿון די מענטשן וואָס זיפֿצן און
קרעכצן אויף אַלע אומווערדיקייטן וואָס ווערן געטאָן אין איר. 5 און
צו יענע האָט ער געזאָגט פֿאַר מײַנע אויערן: גייט דורך אין שטאָט
הינטער אים, און שלאָגט; אײַער אויג זאָל ניט שוינען, און איר זאָלט
ניט דערבאַרימען. 6 אַ זקן, אַ בחור און אַ מיידל, און קליינע קינדער
און ווײַבער, זאָלט איר הרגען צום טויט, נאָר צו קיין מענטשן וואָס
אויף אים איז דער צייכן, זאָלט איר ניט גענענען; און פֿון מײַן
הייליקטום זאָלט איר אָנהייבן. האָבן זיי אָנגעהויבן פֿון די אַלטע לײַט
וואָס פֿאַרן הויז. 7 און ער האָט צו זיי געזאָגט: פֿאַראומרייניקט דאָס
הויז, און פֿילט אָן די הויפֿן מיט דערשלאָגענע; גייט אַרויס! און זיי
זײַנען אַרויסגעגאַנגען, און האָבן געשלאָגן אין שטאָט. 8 און עס איז

געווען, ווי זיי האָבן געשלאָגן, און איך בין געבליבן אַליין, אַזוי בין
איך געפֿאַלן אויף מײַן פּנים, און איך האָב געשריִען, און געזאָגט: וויי,
גאָט דו האַר, ווילסטו אומברענגען דעם גאַנצן איבערבלײַב פֿון
ישׂראל מיט וואָס דו גיסט אויס דײַן גרימצאָרן אויף ירושלים?
9 האָט ער צו מיר געזאָגט: די זינד פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל און
יהוּדה איז זייער זייער גרויס, און דאָס לאַנד איז אָנגעפֿילט מיט
בלוט, און די שטאָט איז פֿול מיט אומגערעכטיקייט, וואָרום זיי זאָגן:
פֿאַרלאָזן האָט גאָט דאָס לאַנד, און גאָט זעט ניט.

10 דרום וועט אויך מײַן אויג ניט שוינען,
און איך וועל ניט דערבאַרימען;
זייער וועג וועל איך פֿאַרגעלטן אויף זייער קאָפּ.

11 ערשט דער מאַן אָנגעטאָן אין לײַנען וואָס דער טינטהאָרן איז
געווען אויף זײַנע לענדן, האָט געבראַכט אַן ענטפֿער, אַזוי צו זאָגן:
איך האָב געטאָן אַזוי ווי אַלץ וואָס דו האָסט מיר באַפֿוילן.

י 1 און איך האָב געזען, ערשט אויף דעם הימל וואָס איבערן קאָפּ
פֿון די כּרובֿים האָט זיך באַוויזן אַזוי ווי סאַפּירשטיין, אַזוי ווי
דאָס אויסזען פֿון דער געשטאַלט פֿון אַ טראָן איבער זיי. 2 און ער
האָט גערעדט צו דעם מאַן וואָס איז געווען אָנגעטאָן אין לײַנען, און
ער האָט געזאָגט: גיי אַרײַן צווישן די רעדער, אונטער דעם כּרובֿ, און
פֿיל אָן דײַנע הויפֿנס מיט פֿײַערקוילן פֿון צווישן די כּרובֿים, און טו אַ
וואָרף אויף דער שטאָט. איז ער אַרײַנגעגאַנגען פֿאַר מײַנע אויגן.
3 און די כּרובֿים זײַנען געשטאַנען רעכטס פֿון הויז, ווען דער
מאַן איז אַרײַנגעגאַנגען; און אַ וואָלקן האָט אָנגעפֿילט דעם
אינעווייניקסטן הויף. 4 און די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך אויפֿגעהויבן
פֿון איבער דעם כּרובֿ צום שוועל פֿון הויז; און דאָס הויז איז
אָנגעפֿילט געוואָרן מיטן וואָלקן, און דער הויף איז געווען פֿול מיט
דעם שײַן פֿון גאָטס פּראַכט. 5 און דאָס גערויש פֿון די פֿליגלען פֿון
די כּרובֿים האָט זיך געהערט ביזן אויסנווייניקסטן טויער, אַזוי ווי
דער קָול פֿון גאָט אַלמאַכטיקן, ווען ער רעדט. 6 און עס איז געווען,
ווי ער האָט באַפֿוילן דעם מאַן וואָס איז געווען אָנגעטאָן אין לײַנען,
אַזוי צו זאָגן: נעם פֿײַער פֿון צווישן די רעדער, פֿון צווישן די כּרובֿים,

אַזוי איז ער אַרײַנגעגאַנגען, און האָט זיך געשטעלט לעבן אַ ראָד.
7 און דער כּרובֿ האָט אויסגעשטרעקט זײַן האַנט פֿון צווישן די
כּרובֿים צו דעם פֿײַער וואָס צווישן די כּרובֿים, און ער האָט
אויפֿגעהויבן און געגעבן אין די הויפֿנס פֿון דעם אָנגעטאָנענעם אין
לײַנען; און דער האָט עס גענומען, און איז אַרויסגעגאַנגען. 8 און בײַ
די כּרובֿים האָט זיך געזען די געשטאַלט פֿון אַ מענטשנס האַנט
אונטער זייערע פֿליגלען. 9 און איך האָב געזען, ערשט פֿיר רעדער
זײַנען לעבן די כּרובֿים, איין ראָד לעבן איין כּרובֿ, איין ראָד לעבן איין
כּרובֿ; און דאָס אויסזען פֿון די רעדער איז געווען אַזוי ווי דער
אָנבליק פֿון גאָלדשטיין. 10 און זייער אויסזען: איין געשטאַלט איז
געווען בײַ זיי פֿירן, אַזוי ווי עס וואָלט זײַן אַ ראָד אין אַ ראָד. 11 אַז
זיי זײַנען געגאַנגען, זײַנען זיי געגאַנגען צו זייערע פֿיר זײַטן: זיי האָבן
זיך ניט אומגעדרייט בײַ זייער גיין, נײַערט צום אָרט וווּהין דער קאָפּ
איז געווען געקערט, נאָך אים זײַנען זיי געגאַנגען; זיי האָבן זיך ניט
אומגעדרייט בײַ זייער גיין. 12 און זייער גאַנצער לײַב, און זייער רוקן,
און זייערע הענט, און זייערע פֿליגלען, און די רעדער, זײַנען געווען
פֿול מיט אויגן רונד אַרום – זייערע רעדער בײַ זיי פֿירן. 13 די
רעדער, זיי האָט מען אָנגערופֿן „דער גַלגַל“ אין מײַנע אויערן. 14 און
פֿיר פּנימער זײַנען בײַ איטלעכן געווען: איין פּנים דער פּנים פֿון אַ
כּרובֿ, און דער צווייטער פּנים דער פּנים פֿון אַ מענטשן, און דער
דריטער דער פּנים פֿון אַ לייב, און דער פֿירטער דער פּנים פֿון אַן
אָדלער. 15 און די כּרובֿים האָבן זיך אויפֿגעהויבן. דאָס איז געווען די
חיה וואָס איך האָב געזען בײַם טײַך כּבֿר. 16 און אַז די כּרובֿים זײַנען
געגאַנגען, זײַנען געגאַנגען די רעדער לעבן זיי, און אַז די כּרובֿים
האָבן אויפֿגעשטעלט זייערע פֿליגלען זיך אויפֿצוהייבן פֿון דער ערד,
האָבן אויך די רעדער זיך ניט אָפּגעדרייט פֿון לעבן זיי. 17 אַז יענע
זײַנען געשטאַנען, זײַנען די געשטאַנען, און אַז יענע האָבן זיך
אויפֿגעהויבן, האָבן זיי זיך אויפֿגעהויבן מיט זיי, וואָרום דער גײַסט
פֿון דער חיה איז געווען אין זיי. 18 און די פּראַכט פֿון גאָט איז אַוועק
פֿון דעם שוועל פֿון הויז, און האָט זיך געשטעלט אויף די כּרובֿים.
19 און די כּרובֿים האָבן אויפֿגעשטעלט זייערע פֿליגלען, און האָבן
זיך אויפֿגעהויבן פֿון דער ערד פֿאַר מײַנע אויגן בײַ זייער אַרויסגיין,
און די רעדער באַגלײַך מיט זיי; און זיי האָבן זיך געשטעלט בײַם
אײַנגאַנג פֿון מזרח-טויער פֿון גאָטס הויז; און די פּראַכט פֿון דעם
גאָט פֿון ישׂראל איז געווען איבער זיי פֿון אויבן. 20 דאָס איז די חיה
וואָס איך האָב געזען אונטער דעם גאָט פֿון ישׂראל, בײַם טײַך כּבֿר;

און איך האָב דערקענט אַז דאָס זײַנען כּרובֿים. 21 צו פֿיר, צו פֿיר
פּנימער זײַנען בײַ איטלעכן געווען, און פֿיר פֿליגלען בײַ איטלעכן,
און די געשטאַלט פֿון הענט פֿון אַ מענטשן אונטער זייערע פֿליגלען.
22 און די געשטאַלט פֿון זייערע פּנימער: דאָס זײַנען געווען די
פּנימער וואָס איך האָב געזען בײַם טײַך כּבֿר, זייער אויסזען און זיי
גופֿא. איטלעכער צו דער זײַט פֿון זײַן פּנים זײַנען זיי געגאַנגען.

יא

1 און אַ ווינט האָט מיך אויפֿגעהויבן, און האָט מיך געבראַכט
צו דעם מזרח-טויער פֿון גאָטס הויז וואָס איז געקערט צו
מזרח; ערשט אין דעם אײַנגאַנג פֿון טויער זײַנען פֿינף און צוואַנציק
מאַן; און איך האָב געזען צווישן זיי יַאֲזַנְיָה דעם זון פֿון עַזור, און
פּלטיָהו דעם זון פֿון בנָיָהון, די האַרן פֿון פֿאָלק. 2 און ער האָט צו
מיר געזאָגט:

מענטשנקינד, דאָס זײַנען די מענער וואָס טראַכטן אומרעכט,
און עֲצהן בייזע עצות אין דער דאָזיקער שטאָט;
3 וואָס זאָגן: ניט אַזוי באַלד!
מע וועט נאָך בויען הײַזער!
זי איז דער טאָפּ,
און מיר זײַנען דאָס פֿלייש.
4 דרום זאָג נבֿיאות אויף זיי,
זאָג נבֿיאות, דו מענטשנקינד.

5 און דער גײַסט פֿון גאָט איז געפֿאַלן אויף מיר, און ער האָט צו מיר
געזאָגט:

זאָג: אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
אַזוי האָט איר געזאָגט, הויז פֿון ישׂראל,
און וואָס אײַך קומט אויפֿן זינען דאָס וויים איך.
6 איר האָט געמערט אײַערע דערשלאָגענע
אין דער דאָזיקער שטאָט,
און אָנגעפֿילט אירע גאַסן מיט דערשלאָגענע.
7 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
אײַערע דערשלאָגענע וואָס איר האָט אַוועקגעלייגט אין איר,
זיי זײַנען דאָס פֿלייש, און זי איז דער טאָפּ,

אָבער אײַך װעט מען אַרױסצִיִען פֿון איר.
8 פֿאַר דער שװערד האָט איר מורא געהאַט,
און אַ שװערד װעל איך ברענגען אױף אײַך,
זאָגט גאָט דער האַר.
9 און איך װעל אײַך אַרױסציִען פֿון איר מיט,
און װעל אײַך געבן אין דער האַנט פֿון פֿרעמדע,
און װעל טאָן אױף אײַך אַ משפּט.
10 דורך דער שװערד װעט איר פֿאַלן;
אױפֿן געמאַרק פֿון ישׂראל װעל איך אײַך משפּטן;
און איר װעט װיסן אַז איך בין יהוה.
11 זי װעט אײַך ניט זײַן צום טאָפּ,
אָבער איר װעט זײַן אין איר צו פֿלײש;
בײַם געמאַרק פֿון ישׂראל װעל איך אײַך משפּטן.
12 און איר װעט װיסן אַז איך בין יהוה,
װאָס אין מײַנע חוקים זײַט איר ניט געגאַנגען,
און מײַנע געזעצן האָט איר ניט געטאָן,
נײַערט אַזױ װי די געזעצן פֿון די פֿעלקער
װאָס רונד אַרום אײַך האָט איר געטאָן.

13 און עס איז געװען, װי איך האָב נבֿיאות געזאָגט, אַזױ איז פּלטיָה
דער זון פֿון בנָיָהון געשטאָרבן; בין איך געפֿאַלן אױף מײַן פּנים, און
איך האָב געשריִען אױף אַ הױכן קָול, און האָב געזאָגט: װײ, גאָט דו
האַר, װילסטו אַ פֿאַרלענדונג מאַכן פֿון דעם איבערבלײַב פֿון ישׂראל?
14 איז דאָס װאָרט פֿון גאָט געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:

15 מענטשנקינד, דײַנע ברידער, דײַנע ברידער,
די מענטשן פֿון דײַן קרובֿהשאַפֿט,
און דאָס גאַנצע הױז פֿון ישׂראל אין גאַנצן,
װאָס די באַװױנער פֿון ירושלים האָבן צו זײ געזאָגט:
זײַט דערװײַטערט פֿון גאָט!
דאָס איז אונדז דאָס לאַנד געגעבן געװאָרן פֿאַר אַ ירושה –
16 דרום זאָגט: אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
הגם איך האָב זײ דערװײַטערט צװישן די פֿעלקער,
און הגם איך האָב זײ צעשפּרײט אין די לענדער,
בין איך זײ אָבער פֿאַר אַ קלײן הײליקטום
אין די לענדער װאָס זײ זײַנען געקומען אַהין.

17 דרום זאָג: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
יאָ, איך וועל אײַך אײַנזאַמלען פֿון די אומות,
און וועל אײַך צונויפֿקלײַבן פֿון די לענדער
וואָס איר זײַט צעשפּרייט געוואָרן אין זיי,
און איך וועל אײַך געבן די ערד פֿון ישׂראל.
18 און זיי וועלן קומען אַהין,
און וועלן אָפּטאָן אַלע אירע מיאוסקייטן
און אַלע אירע אומווערדיקייטן פֿון איר.
19 און איך וועל זיי געבן איין האַרץ,
און אַ נײַ געמיט וועל איך אַרײַנגעבן אין אײַך;
און איך וועל אָפּטאָן דאָס האַרץ פֿון שטיין פֿון זייער לײַב,
און וועל זיי געבן אַ האַרץ פֿון פֿלייש;
20 כּדי זיי זאָלן גיין אין מײַנע חוקים,
און מײַנע געזעצן זאָלן זיי היטן און זיי טאָן;
און זיי וועלן מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך וועל זיי זײַן צום גאָט.
21 און די וואָס זייער האַרץ גייט נאָך דעם האַרצן
פֿון זייערע מיאוסקייטן און זייערע אומווערדיקייטן,
וועל איך זייער וועג אויף זייער קאָפּ פֿאַרגעלטן,
זאָגט גאָט דער האַר.

22 און די כּרובֿים האָבן אויפֿגעהויבן זייערע פֿליגלען, און די רעדער
באַגלײַך מיט זיי; און די פּראַכט פֿון דעם גאָט פֿון ישׂראל איז געווען
איבער זיי פֿון אויבן. 23 און די פּראַכט פֿון גאָט האָט זיך אויפֿגעהויבן
פֿון איבערן מיטן שטאָט, און האָט זיך געשטעלט אויף דעם באַרג
וואָס אין מזרח פֿון שטאָט. 24 און אַ ווינט האָט מיך אויפֿגעהויבן,
און האָט מיך געבראַכט קיין כּשׂדים צו די פֿאַרטריבענע, אין אַ זעונג,
מיט דעם גײַסט פֿון גאָט. און די זעונג וואָס איך האָב געזען, האָט זיך
אויפֿגעהויבן פֿון מיר. 25 און איך האָב גערעדט צו די פֿאַרטריבענע
אַלע ווערטער פֿון גאָט וואָס ער האָט מיר באַוויזן.

יב

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, צווישן אַ ווידערשפּעניקן געזינדל זיצסטו,
וואָס האָבן אויגן צו זען, און זעען ניט,
וואָס האָבן אויערן צו הערן, און הערן ניט,
ווײַל אַ ווידערשפּעניק געזינדל זײַנען זיי.
3 און דו מענטשנקינד, מאַך דיר וואַנדער־כּלים,
און וואַנדער אויס בײַ טאָג פֿאַר זייערע אויגן;
און זאָלסט וואַנדערן פֿון דײַן אָרט
צו אַן אַנדער אָרט פֿאַר זייערע אויגן;
אפֿשר וועלן זיי אײַנזען
אַז אַ ווידערשפּעניק געזינדל זײַנען זיי.
4 און זאָלסט אַרויסטראָגן דײַנע כּלים
אַזוי ווי וואַנדער־כּלים בײַ טאָג פֿאַר זייערע אויגן;
און דו זאָלסט אַרויסגיין אין אָוונט פֿאַר זייערע אויגן,
אַזוי ווי מע גייט אַרויס אין גלות.
5 פֿאַר זייערע אויגן גראָב דיר דורך די וואַנט,
און טראָג אַרויס דורך איר.
6 פֿאַר זייערע אויגן זאָלסטו אויפֿן אַקסל טראָגן,
אין שטאָקפֿינצטערניש זאָלסטו אַרויסטראָגן;
דײַן פּנים זאָלסטו פֿאַרדעקן, און ניט אָנקוקן דאָס לאַנד;
וואָרום אַ צייכן האָב איך דיך געמאַכט
פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל.

7 און איך האָב געטאָן אַזוי ווי איך בין באַפֿוילן געוואָרן: מײַנע כּלים
האָב איך אַרויסגעטראָגן אַזוי ווי וואַנדער־כּלים בײַ טאָג, און אין
אָוונט האָב איך מיר דורך־געגראָבן די וואַנט מיט דער האַנט; אין
שטאָקפֿינצטערניש האָב איך אַרויסגעטראָגן; אויפֿן אַקסל האָב איך
געטראָגן פֿאַר זייערע אויגן.

8 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר אין דער פֿרי, אַזוי צו זאָגן:

9 מענטשנקינד, האָבן ניט געזאָגט צו דיר דאָס הויז פֿון ישׂראל,
דאָס ווידערשפּעניקע געזינדל: וואָס טוסטו?
10 זאָג צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
די דאָזיקע נבֿואה איז אויף דעם פֿירשט אין ירושלים,
און אויף דעם גאַנצן הויז פֿון ישׂראל

וואָס זיי זײַנען צווישן זיי.
11 זאָג: איך בין אײַער צייכן;
ווי איך האָב געטאָן, אַזוי וועט געטאָן ווערן צו זיי:
אין גלות, אין געפֿאַנגענשאַפֿט וועלן זיי גיין.
12 און דער פֿירשט וואָס צווישן זיי
וועט אויפֿן אַקסל טראָגן,
און אין שטאָקפֿינצטערניש וועט ער אַרויסגיין;
די וואַנט וועט מען דורכגראָבן
אים אַרויסצופֿירן דורך איר;
זײַן פּנים וועט ער פֿאַרדעקן,
כּדי ער זאָל ניט אָנקוקן מיטן אויג דאָס לאַנד.
13 און איך וועל אויסשפּרייטן מײַן נעץ אויף אים,
און ער וועט געפֿאַנגען ווערן אין מײַן פּאַסטקע;
און איך וועל אים ברענגען קיין בָּבֿל
אין לאַנד פֿון די כַּשׂדים,
אָבער ער וועט עס ניט אָנקוקן,
הגם דאָרטן וועט ער שטאַרבן.
14 און אַלע וואָס רונד אַרום אים,
זײַנע העלפֿער, און אַלע זײַנע מחנות,
וועל איך צעשפּרייטן אויף אַלע ווינטן,
און אַ שווערד וועל איך אַרויסציִען הינטער זיי.
15 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך צעוואַרף זיי צווישן די פֿעלקער,
און וועל זיי צעשפּרייטן אין די לענדער.
16 נאָר געציילטע מענטשן פֿון זיי וועל איך איבערלאָזן
פֿון שווערד, פֿון הונגער, און פֿון פּעסט,
כּדי זיי זאָלן דערציילן אַלע זייערע אומווערדיקייטן
צווישן די פֿעלקער וואָס זיי זײַנען געקומען אַהין;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

17 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

18 מענטשנקינד, דײַן ברויט זאָלסטו מיט ציטערניש עסן,
און דײַן וואַסער זאָלסטו מיט אומרו און מיט זאָרג טרינקען.
19 און זאָלסט זאָגן צו דעם פֿאָלק פֿון לאַנד:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר

וועגן די באַוווינער פֿון ירושלים אויף דער ערד פֿון ישׂראל:
זייער ברויט וועלן זיי מיט זאָרג עסן,
און זייער וואַסער וועלן זיי מיט באַנומעניש טרינקען,
ווײַל איר לאַנד וועט פֿאַרוויסט ווערן פֿון איר פֿולקייט,
פֿון וועגן דעם אומרעכט פֿון אַלע וואָס וווינען אין איר.
20 און די באַזעצטע שטעט וועלן חרובֿ ווערן,
און דאָס לאַנד וועט אַ וויסטעניש זײַן;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

21 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

22 מענטשנקינד, וואָס איז דאָס דאָזיקע ווערטל בײַ אײַך
אין לאַנד פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:
עס לענגערן זיך די טעג,
און צו נישט ווערט איטלעכע זעונג?
23 דרום זאָג צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
איך פֿאַרשטער דאָס דאָזיקע ווערטל,
און מע וועט עס מער ניט זאָגן אין ישׂראל.
נײַערט רעד צו זיי: עס גענענען די טעג,
און די געשעונג פֿון איטלעכער זעונג.
24 וואָרום מער וועט ניט זײַן קיין פֿאַלשע זעונג
און גלאַטע וואָרזאָגערײַ אין הויז פֿון ישׂראל.
25 נײַערט איך יהוה וועל רעדן, וואָסער וואָרט איך וועל רעדן,
און עס וועט געשען; עס וועט זיך מער ניט פֿאַרציִען.
וואָרום אין אײַערע טעג, איר ווידערשפּעניק געזינדל,
וועל איך רעדן אַ וואָרט, און וועל עס טאָן,
זאָגט גאָט דער האַר.

26 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

27 מענטשנקינד, זע, דאָס הויז פֿון ישׂראל זאָגט:
די זעונג וואָס ער זעט איז אויף פֿיל טעג אַרום,
און אויף ווײַטע צײַטן זאָגט ער נבֿיאות.
28 דרום זאָג צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
מער וועלן זיך ניט פֿאַרציִען אַלע מײַנע ווערטער;

אַז איך װעל רעדן אַ װאָרט, װעט עס געשען,
זאָגט גאָט דער האַר.

יג

1 און דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות
אױף די נבֿיאים פֿון ישׂראל װאָס זאָגן נבֿיאות,
און זאָלסט זאָגן צו די נבֿיאים פֿון זײער אײגענעם האַרצן:
הערט דאָס װאָרט פֿון גאָט:
3 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
װײ צו די נבֿיאים מנוװלים
װאָס גײען נאָך זײער גײַסט,
און נאָך װאָס זײ האָבן ניט געזען! –
4 אַזױ װי פֿיקס אין חורבֿות
זײַנען געװען דײַנע נבֿיאים, ישׂראל.
5 איר זײַט אַרױפֿגעגאַנגען אין די בראָכן,
און פֿאַרצאַמט אַ צאַם אַרום דעם הױז פֿון ישׂראל,
צו באַשטײן אין מלחמה אין טאָג פֿון גאָט.
6 זײ האָבן געזען פֿאַלשקײט און װאָרזאָגעניש פֿון ליגן,
זײ װאָס זאָגן: גאָט האָט געזאָגט,
װען גאָט האָט זײ ניט געשיקט;
און זײ האַרן ער זאָל מקיים זײַן דאָס װאָרט!
7 האָט איר דען ניט אַ זעונג פֿון ליגן געזען,
און פֿאַלשע װאָרזאָגעניש געזאָגט?
און איר זאָגט: גאָט האָט געזאָגט,
װען איך האָב ניט גערעדט.

8 דרום האָט גאָט דער האַר אַזױ געזאָגט:
װײַל איר האָט גערעדט פֿאַלשקײט און געזען ליגן,
דרום זעט, איך קום אױף אײַך,
זאָגט גאָט דער האַר.
9 און מײַן האַנט װעט זײַן אױף די נבֿיאים
װאָס זעען פֿאַלשקײט און װאָרזאָגן ליגן;
אין דעם באַראָט פֿון מײַן פֿאָלק װעלן זײ ניט זײַן,
און אין דעם געשריפֿטס פֿון דעם הױז פֿון ישׂראל

װעלן זײ ניט פֿאַרשריבן װערן,
און אױף דער ערד פֿון ישׂראל װעלן זײ ניט קומען;
און איר װעט װיסן אַז איך בין גאָט יהוה.
10 װײַל און באַװײַל זײ האָבן פֿאַרפֿירט מײַן פֿאָלק,
אַזױ צו זאָגן: שלום! װען קײן שלום איז ניטאָ;
און ער בױט אַ װענטל,
און זײ-אָ באַשמירן עס מיט טינק;
11 זאָג צו די טינקשמירער אַז עס װעט אײַנפֿאַלן;
עס װערט אַ רעגן אַ פֿלײציקער,
און איר, האָגלשטײנער, װעט פֿאַלן,
און אַ שטורעמװינט װעט אױסברעכן.
12 און אָט אַז די מױער פֿאַלט אײַן,
צי װעט ניט געזאָגט װערן צו אײַך:
װוּ איז דאָס געשמיר װאָס איר האָט אָנגעשמירט?
13 דרום האָט גאָט דער האַר אַזױ געזאָגט:
יאָ, איך װעל מאַכן אױסברעכן אַ שטורעמװינט
אין מײַן גרימצאָרן,
און אַ פֿלײציקער רעגן װעט זײַן אין מײַן כּעס,
און האָגלשטײנער אין גרימצאָרן, צו פֿאַרלענדן.
14 און איך װעל צעשטערן די מױער
װאָס איר האָט באַשמירט מיט טינק,
און װעל זי ברענגען צו דער ערד,
און איר גרונטפֿעסט װעט אַנטפּלעקט װערן;
און זי װעט אײַנפֿאַלן,
און איר װעט פֿאַרלענדט װערן דערין;
און איר װעט װיסן אַז איך בין יהוה.
15 און איך װעל אױסלאָזן מײַן גרימצאָרן אױף דער מױער,
און אױף די װאָס האָבן זי באַשמירט מיט טינק;
און איך װעל זאָגן צו אײַך:
ניטאָ די מױער, און ניטאָ די װאָס האָבן זי באַשמירט –
16 די נבֿיאים פֿון ישׂראל װאָס זאָגן נבֿיאות אױף ירושלים,
און זעען איר אַ זעונג פֿון שלום,
װען קײן שלום איז ניטאָ,
זאָגט גאָט דער האַר.
17 און דו מענטשנקינד, טו דײַן פּנים
צו די טעכטער פֿון דײַן פֿאָלק

וואָס זאָגן נבֿיאות פֿון זייער אייגענעם האַרצן,
און זאָג נבֿיאות אויף זיי,
18 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
וויי צו די וואָס נייען אָן קישעלעך אויף אַלע עלנבויגנס,
און מאַכן שלייערס אויפֿן קאָפּ פֿון איטלעכן ווּקס,
כּדי נפֿשות צו פֿאַנגען!
די נפֿשות טוט איר פֿאַנגען בײַ מײַן פֿאָלק,
כּדי אײַך די נפֿשות בײַם לעבן צו דערהאַלטן.
19 און איר האָט מיך פֿאַרשווועכט בײַ מײַן פֿאָלק
פֿאַר הייפֿלעך גערשטן, און פֿאַר ברעקלעך ברויט,
צו מאַכן שטאַרבן נפֿשות וואָס דאַרפֿן ניט שטאַרבן,
און צו לאָזן לעבן נפֿשות וואָס דאַרפֿן ניט לעבן,
מיט וואָס איר זאָגט ליגן צו מײַן פֿאָלק,
די צוהערער פֿון ליגן.

20 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זעט, איך נעם זיך צו אײַערע קישעלעך
וואָס איר פֿאַנגט דערמיט די נפֿשות ווי פֿויגלען,
און איך וועל זיי אַראָפּרײַסן פֿון אײַערע אָרעמס,
און וועל אַוועקלאָזן די נפֿשות וואָס איר פֿאַנגט –
נפֿשות ווי פֿויגלען.
21 און איך וועל אַראָפּרײַסן אײַערע שלייערס,
און וועל מציל זײַן מײַן פֿאָלק פֿון אײַער האַנט,
און זיי וועלן מער ניט זײַן צום געפֿאַנג אין אײַער האַנט;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
22 ווײַל איר האָט מיט ליגן באַטריבט דאָס האַרץ פֿון דעם צדיק,
ווען איך האָב אים ניט געוואָלט ווי טאָן,
און איר האָט געשטאַרקט די הענט פֿון דעם רָשע
זיך ניט אומצוקערן פֿון זײַן שלעכטן וועג,
אַז מע זאָל אים לאָזן לעבן,
23 דרום וועט איר מער פֿאַלשקייט ניט זען,
און וואָרזאָגעניש ניט וואָרזאָגן;
און איך וועל מציל זײַן מײַן פֿאָלק פֿון אײַער האַנט;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

יד

1 און צו מיר זײַנען געקומען מענער פֿון די עלטסטע פֿון
ישׂראל, און זײַנען געזעסן פֿאַר מיר. 2 איז דאָס וואָרט פֿון
גאָט געווען צו מיר אַזוי צו זאָגן:

3 מענטשנקינד, די דאָזיקע לײַט האָבן אויפֿגעשטעלט
זייערע אָפּגעטער אין זייער האַרצן,
און די שטרויכלונג צו זייער זינד
האַלטן זיי אַקעגן זייער פּנים;
זאָל איך פֿרעגן זיך לאָזן פֿרעגן פֿון זיי?
4 דרום רעד מיט זיי, און זאָלסט זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
יעטוועדער מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל
וואָס וועט אויפֿשטעלן זײַנע אָפּגעטער אין זײַן האַרצן,
און די שטרויכלונג צו זײַן זינד
וועט ער האַלטן אַקעגן זײַן פּנים,
און ער וועט קומען צום נבֿיא,
וועל איך יהוה אים ענטפֿערן –
דעם וואָס קומט מיט זײַנע פֿיל אָפּגעטער;
5 כּדי צו פֿאַרכאַפּן בײַם האַרצן דאָס הויז פֿון ישׂראל,
וואָס האָבן זיך אָפּגעקערט פֿון מיר
דורך זייערע אָפּגעטער אַלע.
6 דרום זאָג צו דעם הויז פֿון ישׂראל:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
קערט צוריק, און קערט אײַך אום פֿון אײַערע אָפּגעטער,
און פֿון אַלע אײַערע אומווערדיקייטן קערט אָפּ אײַער פּנים.
7 וואָרום יעטוועדער מאַן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל,
אָדער פֿון דעם פֿרעמדן וואָס האַלט זיך אויף אין ישׂראל,
וואָס וועט זיך אָפּשיידן פֿון הינטער מיר,
און וועט אויפֿשטעלן זײַנע אָפּגעטער אין זײַן האַרצן,
און די שטרויכלונג צו זײַן זינד
וועט ער האַלטן אַקעגן זײַן פּנים,
און ער וועט קומען צום נבֿיא,
כּדי ער זאָל מיך פֿרעגן פֿון זײַנעט וועגן,
וועל איך יהוה אַליין אים ענטפֿערן.
8 און איך וועל קערן מײַן פּנים אַקעגן יענעם מאַן,
און וועל אים פֿאַרוויסטן,

פֿאַר אַ צייכן און פֿאַר אַ שפּריכוואָרט,
און וועל אים פֿאַרשניַידן פֿון צווישן זײַן פֿאָלק;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
9 און אַז דער נבֿיא וועט פֿאַרפֿירט ווערן,
און וועט רעדן אַ וואָרט,
האָב איך יהוה דאָס פֿאַרפֿירט יענעם נבֿיא,
און איך וועל אויסשטרעקן מײַן האַנט אויף אים,
און וועל אים פֿאַרטיליקן פֿון צווישן מײַן פֿאָלק ישׂראל.
10 און זיי וועלן טראָגן זייער זינד;
אַזוי ווי די זינד פֿון דעם פֿרעגער,
אַזוי וועט זײַן די זינד פֿון דעם נבֿיא.
11 כּדי דאָס הויז פֿון ישׂראל
זאָלן מער ניט אַוועקבלאָנדזשען פֿון הינטער מיר,
און זאָלן זיך מער ניט פֿאַראומרייניקן
מיט אַלע זייערע פֿאַרברעכן;
און זיי זאָלן מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך זאָל זיי זײַן צום גאָט,
זאָגט גאָט דער האַר.

12 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

13 מענטשנקינד, ווען אַ לאַנד זאָל זינדיקן קעגן מיר
צו פֿעלשן אַ פֿעלשונג,
און איך זאָל אויסשטרעקן מײַן האַנט אויף איר,
און איר צעברעכן דעם אונטערלען פֿון ברויט,
און אָנשיקן אויף איר אַ הונגער,
און פֿאַרשניַידן פֿון איר מענטשן און בהמות,
14 און די דאָזיקע דרײַ מענער זאָלן זײַן אין איר:
נֹח, דניאל, און איובֿ,
וועלן זיי מיט זייער גערעכטיקייט
נאָר מציל זײַן זייער נפֿש, זאָגט גאָט דער האַר.
15 ווען אַ בייזע חיה זאָל איך מאַכן דורכגיין אין לאַנד,
און זי זאָל עס פֿון מענטשן באַרויבן,
און עס זאָל ווערן אַ וויסטעניש אָן אַ דורכגייער
פֿון וועגן דער חיה,
16 מעגן די דאָזיקע דרײַ מענער זײַן אין איר,

אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב זיי װעלן מציל זײַן זין אָדער טעכטער!
זיי אַליין װעלן ניצול װערן,
אָבער דאָס לאַנד װעט װערן אַ װיסטעניש.
17 אָדער װען אַ שװערד זאָל איך ברענגען אויף יענעם לאַנד,
און זאָגן: אַ שװערד זאָל דורכגיין אין לאַנד;
און איך זאָל פֿאַרשנײַדן פֿון איר מענטשן און בהמות,
18 און די דאָזיקע דרײַ מענער זײַנען אין איר,
אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
זיי װעלן ניט מציל זײַן זין און טעכטער;
בלויז זיי אַליין װעלן ניצול װערן.
19 אָדער װען אַ פּעסט זאָל איך שיקן אויף יענעם לאַנד,
און אויסגיסן מײַן גרימצאָרן אויף איר מיט בלוט,
צו פֿאַרשנײַדן פֿון איר מענטשן און בהמות,
20 און נֹח, דניאל, און אִיוֹבֿ זײַנען אין איר,
אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב זיי װעלן מציל זײַן אַ זון אָדער אַ טאָכטער!
זיי װעלן מיט זייער גערעכטיקייט
נאָר מציל זײַן זייער נפֿש.
21 פֿאַר װאָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
הײַנט ווי שוין אַז מײַנע פֿיר בייזע שטראָפֿן,
שװערד, און הונגער, און אַ בייזע חיה, און פּעסט,
האָב איך אָנגעשיקט אויף ירושלים,
צו פֿאַרשנײַדן פֿון איר מענטשן און בהמות!
22 אָבער אָט איז געבליבן אַן אַנטרינונג אין איר,
די װאָס װערן אַרויסגעפֿירט, זין און טעכטער;
אָט קומען זיי אַרויס צו אײַך,
און איר װעט זען זייער װעג און זייערע מעשׂים,
און איר װעט אײַך טרייסטן װעגן דעם בייז
װאָס איך האָב געבראַכט אויף ירושלים,
װעגן אַלץ װאָס איך האָב געבראַכט אויף איר;
23 װאָרום זיי װעלן אײַך זײַן אַ טרייסטונג,
אַז איר װעט זען זייער װעג און זייערע מעשׂים;
און איר װעט װיסן אַז ניט אומזיסט האָב איך געטאָן
אַלץ װאָס איך האָב געטאָן אין איר,
זאָגט גאָט דער האַר.

טו

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, וואָס איז דער ווײַנשטאָק
מער פֿון איטלעכן בוים –
דער ווײַנצווײַג וואָס איז צווישן די וואַלדביימער?
3 צי ווערט פֿון אים האָלץ גענומען
אויף צו מאַכן אַן אַרבעט?
אָדער נעמט פֿון אים אַ פּלעקל
צו הענגען אַ שום כּלי דערויף?
4 הײַנט אַז ער איז צום פֿײַער פֿאַר אַ שפּײַז געגעבן געוואָרן,
אַז זײַנע ביידע עקן האָט אָפּגעגעסן דאָס פֿײַער,
און זײַן מיטן איז צוגעברענט געוואָרן,
קען ער דען טויגן אויף אַן אַרבעט?
5 זע, אַז ער איז גאַנץ געווען,
האָט ער ניט געקענט פֿאַרטאָן ווערן אויף אַן אַרבעט,
הײַנט ווי שוין אַז דאָס פֿײַער האָט אים אַרומגעגעסן,
און ער איז צוגעברענט געוואָרן,
קען ער דען נאָך פֿאַרטאָן ווערן אויף אַן אַרבעט?
6 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
אַזוי ווי דער ווײַנשטאָק צווישן די וואַלדביימער,
וואָס איך האָב אים געגעבן צום פֿײַער פֿאַר אַ שפּײַז,
אַזוי גיב איך די באַוווינער פֿון ירושלים.
און איך וועל קערן מײַן פּנים אַקעגן זיי;
פֿון פֿײַער זײַנען זיי אַרויס, און דאָס פֿײַער וועט זיי פֿאַרצערן;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך טו מײַן פּנים אַקעגן זיי.
8 און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסטעניש,
ווײַל זיי האָבן געפֿעלשט אַ פֿעלשונג,
זאָגט גאָט דער האַר.

טז

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, לאָז וויסן ירושלים אירע אומווערדיקייטן,
3 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר צו ירושלים:
דײַן אָפּשטאַם און דײַן געבורט
איז פֿון לאַנד פֿון דעם כּנַעני;

דײַן פֿאָטער איז געווען דער אמורי,
און דײַן מוטער פֿון חֵת.
4 און אָט איז דײַן געבורט:
אין דעם טאָג וואָס דו ביסט געבאָרן געוואָרן
האָט מען דײַן נאָפּל ניט אָפּגעשניטן,
און אין וואַסער ביסטו ניט געוואַשן געוואָרן צום רייניקן,
און באַזאַלצן ביסטו ניט באַזאַלצט געוואָרן,
און געוויקלט ביסטו ניט געוויקלט געוואָרן.
5 ניט דערבאַרימט האָט זיך אַן אויג אויף דיר,
דיר צו טאָן איינס פֿון די דאָזיקע,
צו האָבן רַחמָנות אויף דיר;
און ביסט אַוועקגעוואָרפֿן געוואָרן אויפֿן פֿרײַען פֿעלד,
פֿון וועגן דער עקלדיקייט פֿון דײַן לײַב,
אין דעם טאָג וואָס דו ביסט געבאָרן געוואָרן.
6 און איך בין פֿאַרבײַגעגאַנגען פֿאַרבײַ דיר,
און האָב דיך געזען זיך וועלגערן אין דײַן בלוט,
און איך האָב געזאָגט צו דיר אין דײַן בלוט: לעב!
יאָ, איך האָב געזאָגט צו דיר אין דײַן בלוט: לעב!
7 װאַקסעדיק ווי די שפּראָצונג פֿון פֿעלד האָב איך דיך געמאַכט,
און ביסט געוואַקסן, און ביסט גרויס געוואָרן,
און געקומען אין שענסטער שיינקייט;
די בריסט זײַנען געווען געפֿורעמט,
און דײַנע האָר האָט געשפּראָצט,
נאָר נאַקעט און הויל ביסטו געווען.
8 בין איך פֿאַרבײַגעגאַנגען פֿאַרבײַ דיר, און האָב דיך געזען,
ערשט דײַן צײַט איז די צײַט פֿון ליבשאַפֿט;
און איך האָב אויסגעשפּרייט מײַן ברעג קלייד איבער דיר,
און צוגעדעקט דײַן נאַקעטקייט;
און איך האָב דיר געשוואָרן,
און בין אַרײַן אין אַ בונד מיט דיר,
זאָגט גאָט דער האַר,
און ביסט געוואָרן מײַנע.
9 און איך האָב דיך אַרומגעוואַשן מיט וואַסער,
און האָב אָפּגעשווענקט דײַן בלוט פֿון דיר,
און האָב דיך באַזאַלבט מיט אייל.
10 און איך האָב דיך אָנגעקליידט אין געשטיקטן געוואַנט,

און דיך באַשוכט מיט תַּחַש-פֿעל,
און באַוויקלט דײַן קאָפּ מיט לײַנען,
און באַדעקט דיך מיט זײַד.
11 און איך האָב דיך באַצירט מיט צירונג,
און אָנגעטאָן אָרעמבענדער אויף דײַנע הענט,
און אַ האַלדזבאַנד אויף דײַן האַלדז.
12 און איך האָב אָנגעטאָן אַ נאָזרינג אויף דײַן נאָז,
און אוירינגען אין דײַנע אויערן,
און אַ שײנע קרוין אויף דײַן קאָפּ.
13 און האָסט זיך אָנגעצירט אין גאָלד און זילבער,
און דײַן קלייד איז געווען לײַנען,
און זײַד, און געשטיקט געוואַנט;
זעמלמעל, און האָניק, און אייל האָסטו געגעסן,
און ביסט זייער שיין געוואָרן,
און האָסט זיך געפּאַסט פֿאַר מלוכה.
14 און דײַן שם איז אַרויס צווישן די פֿעלקער
דורך דײַן שיינקייט, וואָרום זי איז געווען פֿאַרפֿול,
דורך מײַן פּראַכט וואָס איך האָב אַרויפֿגעטאָן אויף דיר,
זאָגט גאָט דער האַר.
15 אָבער האָסט זיך פֿאַרזיכערט אויף דײַן שיינקייט,
און האָסט מזנה געווען אויף דײַן שם,
און אויסגעגאָסן דײַן זנות אויף יעטוועדער דורכגייער;
זײַנס איז עס געווען.
16 און האָסט גענומען פֿון דײַנע קליידער,
און דיר געמאַכט געפֿלעקטע בָמות,
און מזנה געווען אויף זיי;
וואָס אַזוינס איז ניט געשען, און וועט ניט זײַן.
17 און האָסט גענומען דײַנע שיינע זאַכן,
פֿון מײַן גאָלד און פֿון מײַן זילבער וואָס איך האָב דיר געגעבן,
און האָסט דיר געמאַכט בילדער פֿון אַ מאַנספּאַרשוין,
און מזנה געווען מיט זיי.
18 און האָסט גענומען דײַנע געשטיקטע קליידער,
און האָסט זיי באַדעקט;
און מײַן אייל און מײַן ווײַרויך
האָסטו דערלאַנגט פֿאַר זיי.
19 און מײַן ברויט וואָס איך האָב דיר געגעבן,

זעמלמעל, און אייל, און האָניק,
מיט וואָס איך האָב דיך געשפּײַזט,
האָסטו דערלאַנגט פֿאַר זיי, פֿאַר אַ געשמאַקן רֵיח;
אַזוי איז דאָס געווען, זאָגט גאָט דער האַר.
20 און האָסט גענומען דײַנע זין און דײַנע טעכטער
וואָס דו האָסט מיר געבאָרן,
און האָסט זיי געשלאַכט פֿאַר זיי צום עסן.
ווינציק איז דיר געווען דײַן זנות,
21 האָסטו נאָך געשאָכטן מײַנע קינדער,
און זיי אַוועקגעגעבן,
אַז דו האָסט זיי מקריבֿ געווען צו זיי.
22 און אין אַלע דײַנע אומווערדיקייטן און דײַן זנות
האָסטו ניט געדאַכט אָן די טעג פֿון דײַן יוגנט,
ווען דו ביסט געווען נאַקעט און הויל, זיך וועלגערנדיק אין דײַן בלוט.
23 און עס איז געווען: נאָך אַל דײַן שלעכטיקייט –
וויי, וויי דיר, זאָגט גאָט דער האַר –
24 האָסטו דיר געבויט אַ געוועלבונג,
און דיר געמאַכט אַ הויכן אָרט אויף איטלעכן מאַרק.
25 אויף יעטוועדער עק וועג האָסטו דיר געבויט דײַן הויכן אָרט,
און האָסט פֿאַראומווערדיקט דײַן שיינקייט,
און צעשפּרייט דײַנע פֿיס פֿאַר יעטוועדער דורכגייער,
און געמערט דײַן זנות.
26 און האָסט מזנה געווען מיט די זין פֿון מצרַיִם,
דײַנע שכנים די גרויסלײַביקע,
און האָסט געמערט דײַן זנות, מיך צו דערצערענען.
27 און זע, איך האָב אויסגעשטרעקט מײַן האַנט אויף דיר,
און האָב געמינערט דײַן אויסקומעניש,
און דיך איבערגעגעבן אויף דעם באַראָט פֿון דײַנע פֿײַנט,
די טעכטער פֿון די פּלִשתּים
וואָס האָבן זיך געשעמט וועגן דײַן שענדלעכן וועג.
28 און דו האָסט מזנה געווען מיט די זין פֿון אשור,
ווײַל דו האָסט זיך ניט געקענט אָנזעטן,
און האָסט מזנה געווען מיט זיי,
און ביסט פֿאָרט ניט זאַט געוואָרן.
29 און האָסט געמערט דײַן זנות

מיט דעם לאַנד פֿון קרעמער, מיט כּשׂדים,
און אויך דערמיט ביסטו ניט זאַט געוואָרן.
30 ווי שוואַך איז דײַן האַרץ, זאָגט גאָט דער האַר,
אַז דו האָסט געטאָן אַל דאָס דאָזיקע
אַזוי ווי עס טוט אַן אַרצי-זונה,
31 מיט וואָס דו האָסט געבויט דײַן געוועלבונג
אויף יעטוועדער עק וועג,
און דײַן הויכן אָרט האָסטו געמאַכט
אויף יעטוועדער מאַרק;
ביסט צו מאָל ניט געווען ווי אַ זונה
צו שפּאָטן פֿון אַבי וואָסער לוין.
32 דו ווײַב נואפֿטע וואָס נעמט פֿרעמדע אָנשטאָט איר מאַן,
33 אַלע זונות גיט מען אַ געשאַנק,
און דו האָסט געגעבן דײַנע געשאַנקען
צו אַלע דײַנע ליבהאָבער,
און זיי אונטערגעקויפֿט צו קומען צו דיר
פֿון רונד אַרום, אין דײַן זנות.
34 און בײַ דיר איז געווען קאַפּויר ווי בײַ אַנדערע ווײַבער,
מיט וואָס דו ביסט נאָכגעלאָפֿן,
און נאָך דיר איז מען ניט נאָכגעלאָפֿן,
און וואָס דו האָסט געגעבן לוין,
און דיר איז קיין לוין ניט געגעבן געוואָרן;
יאָ, קאַפּויר ביסטו געווען.

35 דרום הער, דו זונה, דאָס וואָרט פֿון גאָט:
36 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל דײַן שמוציקייט האָט זיך אויסגעגאָסן,
און דײַן שאַנד איז אַנטפּלעקט געוואָרן
אין דײַן זנות מיט דײַנע ליבהאָבער,
און מיט אַלע דײַנע אומווערדיקע אָפּגעטער;
און פֿאַר דעם בלוט פֿון דײַנע זין וואָס דו האָסט זיי געגעבן –
37 דרום זע, איך זאַמל אײַן אַלע דײַנע ליבהאָבער
וואָס דו האָסט זיך געהנדלט צו זיי,
און אַלע וואָס דו האָסט ליב,
מיט אַלע וואָס דו האָסט פֿײַנט;
און איך וועל זיי אײַנזאַמלען אַרום דיר פֿון רונד אַרום,

און װעל אַנטפּלעקן דײַן שאַנד פֿאַר זײ,
און זײ װעלן זען דײַן גאַנצע שאַנד.
38 און איך װעל דיך משפּטן מיט דעם משפּט
פֿון נואפֿטעס און בלוטפֿאַרגיסערינס;
און איך װעל ברענגען אויף דיר
בלוט פֿון גרימצאָרן און פֿאַרדראָס.
39 און איך װעל דיך איבערגעבן אין זײער האַנט,
און זײ װעלן צעשטערן דײַן געװעלבונג,
און אײַנװאַרפֿן דײַנע הויכע ערטער;
און זײ װעלן דיר אויסטאָן דײַנע קלײדער,
און צונעמען דײַנע שײנע זאַכן;
און זײ װעלן דיך לאָזן נאַקעט און הויל.
40 און זײ װעלן אַרויפֿברענגען אויף דיר אַ געזעמל,
און זײ װעלן דיך פֿאַרשטײנען מיט שטײנער,
און דיך צעהאַקן מיט זײערע שװערדן.
41 און זײ װעלן פֿאַרברענען דײַנע הײַזער אין פֿײַער,
און טאָן אויף דיר אַ משפּט פֿאַר די אויגן פֿון פֿיל װײַבער;
און איך װעל דיך מאַכן אויפֿהערן זײַן אַ זונה,
און װעסט אויך קײן לוין מער ניט געבן.
42 און איך װעל באַרוען מײַן גרימצאָרן אויף דיר,
און אָפּטאָן װעט זיך מײַן פֿאַרדראָס פֿון דיר,
און איך װעל מיך שטילן, און מער ניט צערענען.
43 װײַל דו האָסט ניט געדאַכט אָן די טעג פֿון דײַן יוגנט,
און האָסט מיך דערערגערט מיט אַלעם דאָזיקן,
דרום אָט פֿאַרגעלט איך אויך דײַן װעג אויף דײַן קאָפּ,
זאָגט גאָט דער האַר.
אָדער האָסטו דען ניט געטאָן די דאָזיקע שענדלעכקײט
צו אַלע דײַנע אומװערדיקײטן?
44 זע, יעטװעדער װערטלזאָגער װעט זיך װערטלען אויף דיר,
אַזוי צו זאָגן: װי די מוטער אַזוי איר טאָכטער.
45 ביסט אַ טאָכטער פֿון דײַן מוטער
װאָס האָט זיך געמיאוסט מיט איר מאַן און אירע קינדער,
און ביסט אַ שװעסטער פֿון דײַנע שװעסטער,
װאָס האָבן זיך געמיאוסט מיט זײערע מאַנען און זײערע קינדער;
דײַן מוטער איז געװען פֿון חֵת,
און דײַן פֿאָטער אַן אמורי.

46 און דײַן גרעסערע שוועסטער איז געווען שומרון,
וואָס איז געזעסן אויף דײַן לינקער זײַט,
זי מיט אירע טעכטער;
און דײַן קלענערע שוועסטער
וואָס איז געזעסן אויף דײַן רעכטער זײַט,
איז געווען סדום מיט אירע טעכטער.
47 ניט צו מאָל אין זייערע וועגן ביסטו געגאַנגען,
און ווי זייערע אומווערדיקייטן געטאָן;
אין אַ קורצער ווײַל ביסטו געוואָרן
פֿאַרדאָרבענער פֿון זיי אין אַלע דײַנע וועגן.
48 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב דײַן שוועסטער סדום, זי מיט אירע טעכטער,
האָט געטאָן ווי דו מיט דײַנע טעכטער האָסט געטאָן!
49 זע, דאָס איז געווען די זינד פֿון דײַן שוועסטער סדום:
שטאָלצקייט, זעטיקייט מיט ברויט, און רויִקע שלווה
איז געווען בײַ איר און בײַ אירע טעכטער,
און די האַנט פֿון דעם אָרימאַן און דעם אבֿיון
האָט זי ניט אויפֿגעהאַלטן.
50 און זיי זײַנען געווען האָפֿערדיק,
און האָבן געטאָן אומווערדיקייט פֿאַר מיר;
דרום האָב איך זיי אָפּגעראַמט,
אַז איך האָב דאָס געזען.
51 און שומרון האָט אַ העלפֿט פֿון דײַנע זינד ניט געזינדיקט;
און דו האָסט געמערט דײַנע אומווערדיקייטן מיין פֿון זיי,
און האָסט גערעכטפֿאַרטיקט דײַנע שוועסטער
מיט אַלע דײַנע אומווערדיקייטן וואָס דו האָסט געטאָן.
52 דרום טראָג אויך דו דײַן שאַנד,
וואָס דו האָסט געמשפּט דײַנע שוועסטער;
דורך דײַנע זינד וואָס דו האָסט געטאָן מער אומווערדיק פֿון זיי,
ווערן זיי גערעכטער פֿון דיר;
דרום אויך דו שעם זיך, און טראָג דײַן שאַנד,
וואָס דו רעכטפֿאַרטיקסט דײַנע שוועסטער.
53 און איך וועל אומקערן זייער געפֿאַנגענשאַפֿט,
די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון סדום און אירע טעכטער,
און די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון שומרון און אירע טעכטער,
און די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון דײַנע געפֿאַנגענע צווישן זיי;

54 כּדי זאָלסט טראָגן דײַן שאַנד,
און זיך שעמען פֿאַר אַלץ וואָס דו האָסט געטאָן,
אַז דו ביסט זײ געוואָרן אַ טרייסטונג.
55 און דײַנע שוועסטער סדום און אירע טעכטער
וועלן זיך אומקערן צו זייער פֿריִערדיקן שטאַנד,
און שומרון און אירע טעכטער,
וועלן זיך אומקערן צו זייער פֿריִערדיקן שטאַנד,
און דו און דײַנע טעכטער –
וועט זיך אומקערן צו אײַער פֿריִערדיקן שטאַנד.
56 און איז ניט סדום דײַן שוועסטער
געווען אַ גערייד אין דײַן מויל,
אין דעם טאָג פֿון דײַן שטאָלץ,
57 איידער דײַן שלעכטיקייט איז אַנטפּלעקט געוואָרן,
ווי אין דער צײַט פֿון דער לעסטערונג
פֿון די טעכטער פֿון ארם,
און פֿון אַלע אירע אַרומיקע, די טעכטער פֿון די פּלִשתּים,
וואָס פֿאַראַכטן דיך פֿון רונד אַרום?
58 דײַן שענדלעכקייט און דײַנע אומווערדיקייטן –
דו וועסט זײ טראָגן, זאָגט גאָט.

59 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
יאָ, איך וועל טאָן מיט דיר אַזוי ווי דו האָסט געטאָן,
וואָס דו האָסט פֿאַראַכט די שבֿועה, צו פֿאַרשטערן דעם בונד.
60 אָבער איך וועל זיך דערמאָנען אָן מײַן בונד מיט דיר
אין די טעג פֿון דײַן יוגנט,
און וועל דיר אויפֿשטעלן אַן אייביקן בונד.
61 און וועסט זיך דערמאָנען דײַנע וועגן, און זיך שעמען,
ווען דו קריגסט דײַנע שוועסטער,
די גרעסערע פֿון דיר מיט די קלענערע פֿון דיר;
און איך וועל זײ דיר געבן פֿאַר טעכטער,
אָבער ניט פֿון וועגן דײַן בונד.
62 און איך וועל אויפֿשטעלן מײַן בונד מיט דיר,
און וועסט וויסן, אַז איך בין יהוה;
63 כּדי זאָלסט זיך דערמאָנען און זיך שעמען,
און מער אַ מויל ניט עפֿענען פֿון וועגן דײַן שאַנד,

ווען איך בין דיר מכפּר אויף אַלץ וואָס דו האָסט געטאָן,
זאָגט גאָט דער האַר.

יז
1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, ראָט אַ רעטעניש,
און גיב אַ משל אויף דעם הויז פֿון ישׂראל,
3 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דער גרויסער אָדלער
מיט פֿליגלען גרויסע,
מיט פֿלעדרן לאַנגע,
מיט פֿעדרן פֿול,
וואָס האָט אַלערליי פֿאַרבן,
איז געקומען צום לבֿנון,
און גענומען דעם שפּיץ פֿון צעדערבוים.
4 דאָס אויבערשטע פֿון זײַנע ריטלעך האָט ער אָפּגעריסן,
און האָט עס געבראַכט אין אַ לאַנד פֿון סוחרים;
אין אַ שטאָט פֿון האַנדלסלײַט האָט ער עס אײַנגעזעצט.

5 און ער האָט גענומען פֿון דעם זאָמען פֿון לאַנד,
און האָט עס אײַנגעפֿלאַנצט אין אַ זאָמענדיק פֿעלד,
געבראַכט לעבן וואַסער אַ סך;
ווי אַ ווערבע האָט ער עס אײַנגעזעצט.
6 און עס האָט געשפּראָצט, און איז געוואָרן,
אַן אויסגעשפּרייט ווײַנשטאָק, נידעריק אין וווקס;
כּדי זײַנע צווײַגן זאָלן זיך קערן צו אים,
און זײַנע וואָרצלען זאָלן זײַן אונטער אים;
און עס איז געוואָרן אַ ווײַנשטאָק,
און אַרויסגעבראַכט שטענגלעך,
און אַרויסגעלאָזט צווײַגן.

7 און עס איז געווען אַן אַנדער גרויסער אָדלער
מיט פֿליגלען גרויסע און פֿעדרן פֿיל;
ערשט דער דאָזיקער ווײַנשטאָק
האָט אויסגעבייגט זײַנע וואָרצלען צו אים,

און אויסגעשטרעקט זײַנע צווײַגן צו אים
פֿון די בייטן פֿון זײַן פֿלאַנצונג,
כּדי ער זאָל אים אָנטרינקען;
8 הגם אין אַ גוטן פֿעלד, לעבן וואַסער אַ סך,
איז ער געפֿלאַנצט געווען,
צו לאָזן צווײַגן, און צו טראָגן פֿרוכט,
צו ווערן אַ פּראַכטיקער ווײַנשטאָק.
9 זאָג: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
צי וועט ער באַגליקן?
וועט ניט אַרויסרײַסן יענער זײַנע וואָרצלען
און זײַן פֿרוכט אָפּהאַקן, ער זאָל פֿאַרטריקנט ווערן,
אַלע בלעטער פֿון זײַן שפּראָצונג זאָלן פֿאַרטריקנט ווערן?
און ניט מיט אַ גרויס מאַכט און ניט מיט פֿיל פֿאָלק
וועט ער אים אויספֿליקן מיט זײַנע וואָרצלען.
10 און איז ער שוין אײַנגעפֿלאַנצט, צי וועט ער באַגליקן?
פֿאַר וואָר, ווי דער מזרח-ווינט רירט אים אָן,
וועט ער טרוקן פֿאַרטריקנט ווערן;
אויף די בייטן פֿון זײַן שפּראָצונג
וועט ער פֿאַרטריקנט ווערן.

11 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

12 זאָג אַקאָרשט צו דעם ווידערשפּעניקן געזינדל:
ווייסט איר ניט וואָס די דאָזיקע זײַנען?
זאָג: אָט איז געקומען דער מלך פֿון בָּבֿל קיין ירושלים,
און האָט גענומען איר מלך און אירע האַרן,
און זיי געבראַכט צו זיך קיין בָּבֿל.
13 און ער האָט גענומען אײנעם פֿון קיניגלעכן שטאַם,
און האָט געשלאָסן מיט אים אַ בונד,
און אים געבראַכט אונטער אַ שבֿועה,
און די פּנֵי פֿון לאַנד האָט ער צוגענומען;
14 כּדי עס זאָל זײַן אַ שָפֿלע מלוכה,
זיך ניט צו דערהייבן;
צו היטן זײַן בונד, כּדי זי זאָל באַשטיין.
15 אָבער ער האָט ווידערשפּעניקט אָן אים,
צו שיקן זײַנע שלוחים קיין מצרַיִם,

אַז מע זאָל אים געבן פֿערד און פֿיל פֿאָלק.
זאָל ער באַגליקן?
זאָל אַנטרונען ווערן דער וואָס טוט דאָס דאָזיקע?
זאָל ער פֿאַרשטערן דעם בונד, און אַנטרונען ווערן?
16 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב ניט אין דעם אָרט פֿון דעם מלך
וואָס האָט אים צום מלך געמאַכט,
וועמעס שבֿועה ער האָט פֿאַראַכט,
און וועמעס בונד ער האָט פֿאַרשטערט –
בײַ אים אין בבֿל וועט ער שטאַרבן!
17 און ניט מיטן גרויסן חיל און מיטן פֿיל געזעמל
וועט פּרעה אים בײַשטיין אין מלחמה,
ווען מע שיט אָן אַן ערדוואַל און מע בויט אַ באַלעגער-מויער,
צו פֿאַרשנײַדן נפֿשות אַ סך;
18 ווײַל ער האָט פֿאַראַכט די שבֿועה,
צו פֿאַרשטערן דעם בונד,
און אָט האָט ער געגעבן זײַן האַנט,
און האָט געטאָן אַל דאָס דאָזיקע,
וועט ער ניט אַנטרונען ווערן.
19 פֿאַר וואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַזוי ווי איך לעב, מײַן שבֿועה וואָס ער האָט פֿאַראַכט,
און מײַן בונד וואָס ער האָט פֿאַרשטערט –
אויב איך וועל עס ניט פֿאַרגעלטן אויף זײַן קאָפּ!
20 און איך וועל פֿאַרשפּרייטן אויף אים מײַן נעץ,
און ער וועט געפֿאַנגען ווערן אין מײַן פּאַסטקע,
און איך וועל אים ברענגען קיין בבֿל,
און וועל זיך משפּטן מיט אים דאָרטן
פֿאַר זײַן פֿעלשונג וואָס ער האָט געפֿעלשט אָן מיר.
21 און אַלע זײַנע אַנטלאָפֿענע אין אַלע זײַנע מחנות,
זיי וועלן פֿאַלן דורכן שווערד,
און די געבליבענע וועלן אויף אַלע ווינטן צעשפּרייט ווערן;
און איר וועט וויסן אַז איך יהוה האָב גערעדט.

22 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
און איך אַליין וועל נעמען פֿון הויכן צעדערשפּיץ,
און וועל עס אײַנזעצן;

פֿון זײַנע אויבערשטע ריטלעך וועל איך אַ יונגס אָפּרײַסן,
און איך אַליין וועל עס אײַנפֿלאַנצן
אויף אַ הויכן און דערהויבענעם באַרג.
23 אויף דעם הויכן באַרג פֿון ישׂראל וועל איך עס אײַנפֿלאַנצן,
און עס וועט טראָגן צווײַגן, און ברענגען פֿרוכט,
און ווערן אַ פּראַכטיקער צעדערבוים;
און אונטער אים וועלן רוען
אַלע פֿויגלען פֿון אַלערליי פֿליגלען;
אין שאָטן פֿון זײַנע צווײַגן וועלן זיי רוען.
24 און אַלעביימער פֿון פֿעלד וועלן וויסן
אַז איך יהוה האָב דערנידערט דעם הויכן בוים,
דערהויכט דעם נידעריקן בוים,
פֿאַרטריקנט דעם פֿײַכטן בוים,
און געמאַכט בליִען דעם פֿאַרטריקנטן בוים;
איך יהוה האָב גערעדט און האָב געטאָן.

יח

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 וואָס איז מיט אײַך וואָס איר זאָגט דאָס דאָזיקע ווערטל
אין לאַנד פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:

די פֿאָטערס האָבן געגעסן זויערע ווײַנטרויבן,
און די ציין פֿון די קינדער זײַנען הײַליק?

3 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר, אויב מע וועט מער בײַ אײַך
זאָגן דאָס דאָזיקע ווערטל אין ישׂראל! 4 זעט, אַלע נפֿשות זײַנען
מײַנע; דער נפֿש פֿון דעם פֿאָטער אַזוי ווי דער נפֿש פֿון דעם זון איז
מײַנער; דער נפֿש וואָס זינדיקט, ער זאָל שטאַרבן.

5 און אַז אַ מאַן איז אַ צדיק, און ער טוט רעכט און גערעכטיקייט;
6 אויף די בערג האָט ער ניט געגעסן, און זײַנע אויגן האָט ער ניט
אויפֿגעהויבן צו די אָפּגעטער פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, און די ווײַב
פֿון זײַן חבֿר האָט ער ניט פֿאַראומרייניקט, און צו אַ פֿרוי אין איר
אומריינקייט גענענט ער ניט; 7 און קיין מענטשן קריוודעט ער ניט,
פֿאַרמשכּונטס בײַ אים פֿאַר אַ חובֿ קערט ער אום, גזלה גזלט ער
ניט; זײַן ברויט גיט ער דעם הונגעריקן, און דעם נאַקעטן דעקט ער

צו מיט אַ בגד; 8 אויף צינדזן גיט ער ניט, און מערונג נעמט ער ניט,
פֿון אומרעכט קערט ער אָפּ זײַן האַנט; אמתע גערעכטיקייט טוט ער
צווישן מאַן און מאַן; 9 אין מײַנע חוקים גייט ער, און מײַנע געזעצן
האָט ער געהיט, צו טאָן דעם אמת – ער איז אַ צדיק; לעבן וועט ער
לעבן, זאָגט גאָט דער האַר.

10 אָבער אַז ער האָט געבאָרן אַ זון אַ רויבער, אַ בלוטפֿאַרגיסער,
וואָס טוט דעם ברודער אײנס פֿון די דאָזיקע, 11 הגם ער אַליין האָט
אַלע די דאָזיקע ניט געטאָן; וואָרום דער האָט יאָ געגעסן אויף די
בערג, און די ווײַב פֿון זײַן חבֿר האָט ער פֿאַראומרייניקט; 12 דעם
אָרימאַן און דעם אבֿיון האָט ער געקריוודעט, גזלות האָט ער
געגזלט, אַ משכּון קערט ער ניט אום, און צו די אָפּגעטער האָט ער
אויפֿגעהויבן זײַנע אויגן; אומווערדיקייט האָט ער געטאָן, 13 אויף
צינדזן האָט ער געגעבן, און מערונג האָט ער גענומען – זאָל ער
בלײַבן לעבן? ער וועט ניט לעבן; אַלע די דאָזיקע אומווערדיקייטן
האָט ער געטאָן, מוז ער טייטן געטייט ווערן, זײַן בלוט זאָל זײַן אויף
אים.

14 און אָט האָט ער געבאָרן אַ זון וואָס האָט צוגעזען אַלע זינד פֿון
זײַן פֿאָטער וואָס ער האָט געטאָן, און ער האָט אײַנגעזען, און ער
טוט ניט אַזוינס; 15 אויף די בערג האָט ער ניט געגעסן, און זײַנע
אויגן האָט ער ניט אויפֿגעהויבן צו די אָפּגעטער פֿון דעם הויז פֿון
ישׂראל; די ווײַב פֿון זײַן חבֿר האָט ער ניט פֿאַראומרייניקט, 16 און
קיין מענטשן האָט ער ניט געקריוודעט; אַ משכּון האָט ער ניט
גענומען, און גזלה האָט ער ניט געגזלט; זײַן ברויט האָט ער געגעבן
דעם הונגעריקן, און דעם נאַקעטן האָט ער צוגעדעקט מיט אַ בגד;
17 פֿון אָרימאַן האָט ער אָפּגעהאַלטן זײַן האַנט, צינדזן און מערונג
האָט ער ניט גענומען, מײַנע געזעצן האָט ער געטאָן, אין מײַנע
חוקים איז ער געגאַנגען – ער וועט ניט שטאַרבן פֿאַר די זינד פֿון זײַן
פֿאָטער; לעבן וועט ער לעבן. 18 זײַן פֿאָטער, ווײַל דריקן האָט ער
געדריקט, גזלה פֿון ברודער האָט ער געגזלט, און וואָס ניט גוט האָט
ער געטאָן צווישן זײַן פֿאָלק, איז, אָט איז ער געשטאָרבן פֿאַר זײַן
זינד. 19 און איר זאָגט: פֿאַר וואָס לײַדט ניט דער זון פֿאַר דער זינד
פֿון דעם פֿאָטער? אָבער דער זון האָט געטאָן רעכט און
גערעכטיקייט, אַלע מײַנע געזעצן האָט ער געהיט און זיי געטאָן;
לעבן דאַרף ער לעבן. 20 דער נפֿש וואָס זינדיקט, ער זאָל שטאַרבן; אַ

זון זאָל ניט לײַדן פֿאַר דער זינד פֿון דעם פֿאָטער, און אַ פֿאָטער זאָל
ניט לײַדן פֿאַר דער זינד פֿון דעם זון; די גערעכטיקייט פֿון דעם
גערעכטן זאָל זײַן אויף אים, און די שלעכטיקייט פֿון דעם שלעכטן
זאָל זײַן אויף אים.

21 און דער שלעכטער, אַז ער קערט זיך אָפּ פֿון אַלע זײַנע זינד וואָס
ער האָט געטאָן, און ער היט אַלע מײַנע געזעצן, און טוט רעכט און
גערעכטיקייט, וועט ער געוויס לעבן; ער וועט ניט שטאַרבן. 22 אַלע
זײַנע פֿאַרברעכן וואָס ער האָט געטאָן, וועלן אים ניט דערמאָנט
ווערן; פֿאַר זײַן גערעכטיקייט וואָס ער האָט געטאָן, וועט ער לעבן.
23 טו איך דען באַגערן דעם טויט פֿון דעם שלעכטן? זאָגט גאָט דער
האַר, און ניט אַז ער זאָל זיך אומקערן פֿון זײַנע וועגן, און לעבן?

24 און אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פֿון זײַן גערעכטיקייט, און
טוט אומרעכט – אַזוי ווי אַלע אומווערדיקייטן וואָס דער שלעכטער
האָט געטאָן טוט ער, זאָל ער דען בלײַבן לעבן? אַלע זײַנע
גערעכטיקייטן וואָס ער האָט געטאָן, וועלן ניט דערמאָנט ווערן; פֿאַר
זײַן פֿעלשונג וואָס ער האָט געפֿעלשט, און פֿאַר זײַן זינד וואָס ער
האָט געזינדיקט, פֿאַר זיי מוז ער שטאַרבן. 25 און איר זאָגט: ניט
ריכטיק איז דער וועג פֿון גאָט. הערט אַקאָרשט, איר הויז פֿון ישׂראל,
איז דען מײַן וועג ניט ריכטיק? פֿאַר וואָר, אײַערע וועגן זײַנען ניט
ריכטיק. 26 אַז דער גערעכטער קערט זיך אָפּ פֿון זײַנע גערעכטיקייט,
און טוט אומרעכט, מוז ער דערפֿאַר שטאַרבן; פֿאַר זײַן אומרעכט
וואָס ער האָט געטאָן, מוז ער שטאַרבן. 27 און אַז דער שלעכטער
קערט זיך אָפּ פֿון זײַן שלעכטיקייט וואָס ער האָט געטאָן, און טוט
רעכט און גערעכטיקייט, ראַטעוועט ער זײַן נפֿש. 28 ווײַל ער האָט
זיך אַרומגעזען, און האָט זיך אומגעקערט פֿון אַלע זײַנע פֿאַרברעכן
וואָס ער האָט געטאָן, וועט ער געוויס לעבן; ער וועט ניט שטאַרבן.
29 און דאָס הויז פֿון ישׂראל זאָגט: ניט ריכטיק איז דער וועג פֿון
גאָט. זײַנען דען מײַנע וועגן ניט ריכטיק, הויז פֿון ישׂראל? פֿאַר וואָר,
אײַערע וועגן זײַנען ניט ריכטיק. 30 דרום וועל איך איטלעכן לויט
זײַנע וועגן אײַך משפּטן, הויז פֿון ישׂראל, זאָגט גאָט דער האַר. קערט
צוריק און קערט אײַך אום פֿון אַלע אײַערע פֿאַרברעכן, און זאָל עס
אײַך ניט זײַן פֿאַר אַ שטרויכלונג צו זינד. וואַרפֿט אַראָפּ פֿון אײַך
אַלע אײַערע פֿאַרברעכן וואָס איר האָט פֿאַרבראָכן מיט זיי, און
מאַכט אײַך אַ נײַ האַרץ, און אַ נײַ געמיט; נאָך וואָס זאָלט איר

שטאַרבן, הויז פֿון ישׂראל? וואָרום איך באַגער ניט דעם טויט פֿון
דעם וואָס שטאַרבט, זאָגט גאָט דער האַר; דרום קערט אײַך אום,
און בלײַבט לעבן.

יט

1 און דו הייב אויף אַ קלאָג אויף די פֿירשטן פֿון ישׂראל, 2 און
זאָלסט זאָגן:

ווי איז דײַן מוטער אַ לייבינטע געווען!
צווישן לייבן האָט זי געהויערט,
צווישן יונגלייבן
האָט זי אירע יונגע דערצויגן.
3 און זי האָט אויפֿגעבראַכט איינעם פֿון אירע יונגע,
אַ יונגלייב איז ער געוואָרן;
און ער האָט זיך אויסגעלערנט רויב פֿאַרצוקן,
מענטשן האָט ער געגעסן.
4 האָבן זיך אײַנגעזאַמלט אויף אים פֿעלקער –
אין זייער גרוב איז ער געכאַפּט געוואָרן;
און זיי האָבן אים מיט רינגען
קיין לאַנד מצרַיִם געבראַכט.
5 און זי האָט געזען אַז אומזיסט האָט זי געהאַרט,
פֿאַרלאָרן איז איר האָפֿונג,
האָט זי ווידער גענומען איינעם פֿון אירע יונגע,
פֿאַר אַ יונגלייב האָט זי אים געמאַכט.
6 און ער איז אומגעגאַנגען צווישן לייבן,
אַ יונגלייב איז ער געוואָרן;
אום ער האָט זיך אויסגעלערנט רויב פֿאַרצוקן,
מענטשן האָט ער געגעסן.
7 און ער האָט געמערקט זייערע פּאַלאַצן,
און פֿאַרוויסט זייערע שטעט;
און דאָס לאַנד מיט איר פֿולקייט איז חרובֿ געוואָרן
פֿון דעם קָול פֿון זײַן ברילן.
8 האָבן זיך פֿעלקער אַ לאָז געטאָן אויף אים,
רונד אַרום פֿון די מדינות,
און אויסגעשפּרייט אויף אים זייער נעץ –

אין זייער גרוב איז ער געכאַפּט געוואָרן.
9 און זיי האָבן אים אַרײַנגעטאָן אין אַ שטײַג מיט רינגען,
און אים געבראַכט צו דעם מלך פֿון בָּבֿל;
אים געבראַכט אין פֿעסטונגען,
כּדי זײַן קָול זאָל ניט געהערט ווערן מער
אויף די בערג פֿון ישׂראל.

10 דײַן מוטער איז – צוגלײַכנדיק – געווען ווי אַ ווײַנשטאָק
בײַ וואַסער געפֿלאַנצט;
פֿרוכטיק און צווײַגהאַפֿטיק
איז ער פֿון פֿיל וואַסער געווען.
11 און ער האָט געהאַט שטאַרקע שטאָקן,
פֿאַר צעפּטערס פֿון געוועלטיקער;
און זײַן ווּקס האָט זיך אויפֿגעהויבן
פֿון צווישן געדיכטענישן,
און ער האָט זיך אָנגעזען מיט זײַן הייך,
מיט די פֿיל צווײַגן זײַנע.
12 אָבער ער איז אויסגעריסן געוואָרן מיט גרימצאָרן,
צו דער ערד איז ער אַנידערגעוואָרפֿן געוואָרן;
און דער מזרח-ווינט האָט פֿאַרטריקנט זײַן פֿרוכט,
צעבראָכן און פֿאַרטריקנט געוואָרן
זײַנען זײַנע שטאַרקע שטאָקן,
אַ פֿײַער האָט אים פֿאַרצערט.
13 און אַצונד איז ער אין מדבר געפֿלאַנצט,
אין אַ לאַנד פֿון טריקעניש און דאָרשטיקייט.
14 און אַ פֿײַער איז אַרויס פֿון זײַן צווײַגנשטאָק,
זײַן פֿרוכט האָט עס פֿאַרצערט,
און ניטאָ אין אים אַ שטאַרקער שטאָק,
אַ צעפּטער צום געוועלטיקן.

אַ קלאָגליד איז דאָס,
און געבליבן צום קלאָגליד.

כ 1 און עס איז געווען אין זיבעטן יאָר, אין פֿינפֿטן חודש, אין
צענטן טאָג פֿון חודש, זײַנען געקומען מענער פֿון די עלטסטע
פֿון ישׂראל צו פֿרעגן בײַ גאָט, און זיי זײַנען געזעסן פֿאַר מיר.
2 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
3 מענטשנקינד, רעד צו די עלטסטע פֿון ישׂראל, און זאָלסט זאָגן צו
זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: פֿרעגן בײַ מיר זײַט איר
געקומען? אַזוי ווי איך לעב, אויב איך וועל זיך לאָזן פֿרעגן פֿון אײַך!
זאָגט גאָט דער האַר. 4 ווילסטו זיי משפּטן? ווילסטו משפּטן,
מענטשנקינד? לאָז זיי וויסן די אומווערדיקייטן פֿון זייערע עלטערן.
5 און זאָלסט זאָגן צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: אין דעם
טאָג וואָס איך האָב אויסדערווײלט ישׂראל, און איך האָב
אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו דעם זאָמען פֿון דעם הויז פֿון יעקבֿ, און
האָב זיך געלאָזט דערקענען צו זיי אין לאַנד מצרַיִם, האָב איך
אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו זיי, אַזוי צו זאָגן: איך בין יהוה אײַער
גאָט. 6 אין יענעם טאָג האָב איך אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו זיי, זיי
אַרויסצוציִען פֿון לאַנד מצרַיִם אין אַ לאַנד וואָס איך האָב
אויסגעזוכט פֿאַר זיי, וואָס פֿליסט מיט מילך און האָניק, וואָס איז
דאָס שײַנדל פֿון אַלע לענדער. 7 און איך האָב צו זיי געזאָגט: וואַרפֿט
אַוועק איטלעכער די אומווערדיקייטן פֿון זײַנע אויגן, און מיט די
אָפּגעטער פֿון מצרַיִם זאָלט איר אײַך ניט פֿאַראומרייניקן; איך בין
יהוה אײַער גאָט. 8 אָבער זיי האָבן ווידערשפּעניקט אָן מיר, און זיי
האָבן ניט געוואָלט צוהערן צו מיר; זיי האָבן ניט אַוועקגעוואָרפֿן
איטלעכער די אומווערדיקייטן פֿון זייערע אויגן, און די אָפּגעטער פֿון
מצרַיִם האָבן זיי ניט פֿאַרלאָזן; און איך האָב געטראַכט אויסצוגיסן
מײַן גרימצאָרן אויף זיי, אויסצולאָזן מײַן כּעס אויף זיי אין לאַנד
מצרַיִם. 9 אָבער איך האָב געטאָן פֿון מײַן נאָמען וועגן, כּדי ער זאָל
ניט פֿאַרשוועכט ווערן אין די אויגן פֿון די פֿעלקער, וואָס זיי זײַנען
געווען צווישן זיי, וואָס פֿאַר זייערע אויגן האָב איך זיך געלאָזט
דערקענען צו זיי, זיי אַרויסצוציִען פֿון לאַנד מצרַיִם. 10 און איך האָב
זיי אַרויסגעצויגן פֿון לאַנד מצרַיִם, און האָב זיי געבראַכט אין דער
מדבר. 11 און איך האָב זיי געגעבן מײַנע חוקים, און מײַנע געזעצן זיי
געלאָזט וויסן, וואָס אַז דער מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי.
12 און אויך מײַנע שבּתים האָב איך זיי געגעבן, צו זײַן פֿאַר אַ צייכן
צווישן מיר און צווישן זיי, כּדי זיי זאָלן וויסן אַז איך יהוה הייליק זיי.
13 אָבער דאָס הויז פֿון ישׂראל האָבן ווידערשפּעניקט אָן מיר אין
דער מדבר: אין מײַנע חוקים זײַנען זיי ניט געגאַנגען, און מײַנע

געזעצן האָבן זיי פֿאַראַכט, וואָס אַז דער מענטש טוט זיי, לעבט ער
דורך זיי; און מײַנע שבּתים האָבן זיי פֿאַרשוועכט ביז גאָר; און איך
האָב געטראַכט אויסצוגיסן מײַן גרימצאָרן אויף זיי אין דער מדבר,
כּדי זיי צו פֿאַרלענדן. 14 אָבער איך האָב געטאָן פֿון מײַן נאָמען
וועגן, כּדי ער זאָל ניט פֿאַרשוועכט ווערן אין די אויגן פֿון די פֿעלקער
וואָס איך האָב זיי אַרויסגעצויגן פֿאַר זייערע אויגן. 15 נאָר איך האָב
אויך אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו זיי אין דער מדבר, זיי ניט צו
ברענגען אין דעם לאַנד וואָס איך האָב געגעבן, וואָס פֿליסט מיט
מילך און האָניק, וואָס איז דאָס שײַנדל פֿון אַלע לענדער; 16 ווײַל
מײַנע געזעצן האָבן זיי פֿאַראַכט, און מײַנע חוקים, אין זיי זײַנען זיי
ניט געגאַנגען, און מײַנע שבּתים האָבן זיי פֿאַרשוועכט; נײַערט נאָך
זייערע אָפּגעטער איז געגאַנגען זייער האַרץ. 17 אָבער מײַן אויג האָט
זיי געשוינט, זיי ניט אומצוברענגען, און איך האָב ניט געמאַכט פֿון
זיי אַ פֿאַרלענדונג אין דער מדבר. 18 און איך האָב געזאָגט צו זייערע
קינדער אין דער מדבר: אין די חוקים פֿון אײַערע עלטערן זאָלט איר
ניט גיין, און זייערע געזעצן זאָלט איר ניט היטן, און מיט זייערע
אָפּגעטער זאָלט איר אײַך ניט פֿאַראומרייניקן. 19 איך יהוה בין
אײַער גאָט; אין מײַנע חוקים גייט, און מײַנע געזעצן היט, און טוט
זיי. 20 און מײַנע שבּתים האַלט הייליק, און זיי זאָלן זײַן פֿאַר אַ צייכן
צווישן מיר און צווישן אײַך, כּדי איר זאָלט וויסן אַז איך יהוה בין
אײַער גאָט. 21 אָבער די קינדער האָבן ווידערשפּעניקט אָן מיר: אין
מײַנע חוקים זײַנען זיי ניט געגאַנגען, און מײַנע געזעצן האָבן זיי ניט
געהיט זיי צו טאָן, וואָס אַז אַ מענטש טוט זיי, לעבט ער דורך זיי;
מײַנע שבּתים האָבן זיי פֿאַרשוועכט; און איך האָב געטראַכט
אויסצוגיסן מײַן גרימצאָרן אויף זיי, אויסצולאָזן מײַן כּעס אויף זיי
אין דער מדבר. 22 אָבער איך האָב אומגעקערט מײַן האַנט, און איך
האָב געטאָן פֿון מײַן נאָמען וועגן, כּדי ער זאָל ניט פֿאַרשוועכט ווערן
אין די אויגן פֿון די פֿעלקער וואָס פֿאַר זייערע אויגן האָב איך זיי
אַרויסגעצויגן. 23 הגם איך האָב אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו זיי אין
דער מדבר, זיי צו פֿאַרשפּרייטן צווישן די פֿעלקער, און זיי צו
צעוואַרפֿן אין די לענדער; 24 ווײַל מײַנע געזעצן האָבן זיי ניט געטאָן,
און מײַנע חוקים האָבן זיי פֿאַראַכט, און מײַנע שבּתים האָבן זיי
פֿאַרשוועכט, און נאָך די אָפּגעטער פֿון זייערע עלטערן זײַנען געווען
זייערע אויגן. 25 און איך אויך האָב זיי געגעבן חוקים ניט גוטע, און
געזעצן וואָס זיי זאָלן ניט קענען לעבן דורך זיי; 26 און איך האָב זיי
געלאָזט זיך פֿאַראומרייניקן מיט זייערע אָפּפֿערגעשאַנקען, מיט

אָפּשיידן איטלעכס וואָס עפֿנט דעם טראַכט; כּדי איך זאָל זיי
פֿאַרוויסטן, כּדי זיי זאָלן וויסן אַז איך בין יהוה.

27 דרום רעד צו דעם הויז פֿון ישׂראל, דו מענטשנקינד, און זאָלסט
זאָגן צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: דערמיט אויך האָבן
אײַערע עלטערן מיך געלעסטערט, וואָס זיי האָבן געפֿעלשט אַ
פֿעלשונג אָן מיר. 28 וואָרום אַז איך האָב זיי געבראַכט אין דאָס
לאַנד, וואָס איך האָב אויפֿגעהויבן מײַן האַנט צו זיי, זיי עס צו געבן,
איז ווּ נאָר זיי האָבן געזען אַ הויך בערגל, און ווּ נאָר אַ געדיכטן
בוים, האָבן זיי דאָרטן געשלאַכט זייערע שלאַכטאָפּפֿער, און זיי האָבן
דאָרטן געבראַכט די דערצערענונג פֿון זייער קרבן, און דאָרטן
געמאַכט זייער געשמאַקן ריח, און דאָרטן געגאָסן זייערע גיסאָפּפֿער.
29 און איך האָב צו זיי געזאָגט: וואָס באַטײַט „די בָמָה”? – וואָס
איר מאַכט זיך נאַריש דאָרטן; דרום רופֿט מען איר נאָמען „בָמָה” ביז
אויף הײַנטיקן טאָג.

30 דרום זאָג צו דעם הויז פֿון ישׂראל: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער
האַר: איר פֿאַראומרייניקט אײַך אויף דעם שטייגער פֿון אײַערע
עלטערן, און נאָך זייערע אומווערדיקייטן זײַט איר פֿאַרפֿירט, 31 און
אַז איר ברענגט אײַערע אָפּפֿערגעשאַנקען, אַז איר מאַכט דורכגיין
אײַערע קינדער דורכן פֿײַער, פֿאַראומרייניקט איר אײַך מיט אַלע
אײַערע אָפּגעטער ביז אויף הײַנטיקן טאָג, און איך זאָל זיך לאָזן
פֿרעגן פֿון אײַך, הויז פֿון ישׂראל? אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער
האַר, אויב איך וועל זיך לאָזן פֿרעגן פֿון אײַך! 32 און וואָס אײַך
קומט אויפֿן זינען וועט קיין מאָל ניט זײַן; וואָס איר זאָגט: מיר וועלן
זײַן אַזוי ווי די אומות, אַזוי ווי די משפּחות פֿון די לענדער, צו דינען
האָלץ און שטיין.

33 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אויב ניט מיט אַ שטאַרקער האַנט,
און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אָרעם,
און מיט אויסגעגאָסענעם גרימצאָרן,
וועל איך קיניגן אויף אײַך!
34 און איך וועל אײַך אַרויסציִען פֿון די פֿעלקער,
און וועל אײַך אײַנזאַמלען פֿון די לענדער,
וואָס איר זײַט צעשפּרייט אין זיי,

מיט אַ שטאַרקער האַנט,
און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אָרעם,
און מיט אויסגעגאָסענעם גרימצאָרן.
35 און איך וועל אײַך ברענגען צום מדבר פֿון די פֿעלקער,
און וועל זיך משפּטן מיט אײַך, פּנים-אל-פּנים.
36 אַזוי ווי איך האָב זיך געמשפּט מיט אײַערע עלטערן
אין מדבר פֿון לאַנד מצרַיִם,
אַזוי וועל איך זיך משפּטן מיט אײַך,
זאָגט גאָט דער האַר.
37 און איך וועל אײַך מאַכן דורכגיין אונטער דער רוט,
און וועל אײַך ברענגען אין דער פֿאַרקניפּונג פֿון בונד.
38 און איך וועל אויסרייניקן פֿון אײַך די ווידערשפּעניקער,
און די וואָס ברעכן אָן מיר;
פֿון דעם לאַנד פֿון זייער פֿרעמדשאַפֿט
וועל איך זיי אַרויסציִען,
אָבער אויף דער ערד פֿון ישׂראל
וועלן זיי ניט קומען;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
39 און איר הויז פֿון ישׂראל,
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
גייט דינט איטלעכער זײַנע אָפּגעטער,
אַזוי ווי איר ווילט ניט צוהערן צו מיר;
אָבער מײַן הייליקן נאָמען זאָלט איר מער ניט פֿאַרשווועכן
מיט אײַערע אָפּפֿערגעשאַנקען, און מיט אײַערע אָפּגעטער.
40 וואָרום אויף מײַן הייליקן באַרג,
אויף דעם הויכן באַרג פֿון ישׂראל, זאָגט גאָט דער האַר,
דאָרטן וועט דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל אין גאַנצן
מיר דינען אין לאַנד; דאָרטן וועל איך זיי באַוויליקן,
און דאָרטן וועל איך פֿאַרלאַנגען אײַערע אָפּשיידונגען,
און אײַערע ערשטגאָבן, מיט אַלע אײַערע געהייליקטע זאַכן.
41 דורך אַ געשמאַקן רֵיח וועל איך אײַך באַוויליקן,
ווען איך צי אײַך אַרויס פֿון די פֿעלקער,
און וועל אײַך אײַנזאַמלען פֿון די לענדער
וואָס איר זײַט צעשפּרייט אין זיי;
און איך וועל געהייליקט ווערן דורך אײַך
אין די אויגן פֿון די אומות.

42 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך ברענג אײַך אויף דער ערד פֿון ישׂראל,
אין דעם לאַנד, וואָס איך האָב אויפֿגעהויבן מײַן האַנט,
עס צו געבן צו אײַערע עלטערן.
43 און איר וועט דאָרטן דערמאָנען אײַערע וועגן,
און אַלע אײַערע מעשׂים,
וואָס איר האָט זיך פֿאַראומרייניקט מיט זיי,
און איר וועט זיך עקלען פֿאַר זיך אַליין
פֿון וועגן אַלע אײַערע בייזן וואָס איר האָט געטאָן.
44 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך טו מיט אײַך פֿון מײַן נאָמען וועגן,
ניט לויט אײַערע שלעכטע וועגן,
און לויט אײַערע פֿאַרדאָרבענע מעשׂים,
איר הויז פֿון ישׂראל, זאָגט גאָט דער האַר.

כא

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים אַקעגן דָרום, און רעד צום דָרום,
און זאָגט נבֿיאות אויף דעם וואַלד פֿון פֿעלד אין דָרום;
3 און זאָלסט זאָגן צום וואַלד פֿון דָרום:
הער דאָס וואָרט פֿון גאָט: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך צינד אָן אין דיר אַ פֿײַער,
און עס וועט פֿאַרצערן אין דיר איטלעך פֿײַכטן בוים
און איטלעך טרוקענעם בוים;
די פֿלאַמפֿײַער וועט ניט פֿאַרלאָשן ווערן,
און אַלע פּנימער פֿון דָרום ביז צפֿון
וועלן אָנגעברענט ווערן דערפֿון.
4 און אַלע לײַבער וועלן זען,
אַז איך יהוה האָב זיי אָנגעצונדן;
זי וועט ניט פֿאַרלאָשן ווערן.

5 האָב איך געזאָגט: ווײ, גאָט דו האַר, זיי זאָגן אויף מיר: איז ער ניט
אַ משלים-זאָגער? 6 איז דאָס וואָרט פֿון גאָט געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן:

7 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו ירושלים,
און רעד צו די הײליקטומען,
און זאָג נבֿיאות אויף דער ערד פֿון ישׂראל.
8 און זאָלסט זאָגן צו דער ערד פֿון ישׂראל:
אַזױ האָט גאָט געזאָגט: זע, איך קום צו דיר,
און איך װעל אַרױסציִען מײַן שװערד פֿון איר שײד,
און װעל פֿאַרשנײַדן פֿון דיר דעם צדיק מיטן רָשע.
9 װײַל איך װיל פֿאַרשנײַדן פֿון דיר דעם צדיק מיטן רָשע,
דרום װעט אַרױסגײן מײַן שװערד פֿון איר שײד
אויף אַלע לײַבער פֿון דָרום ביז צפֿון.
10 און אַלע לײַבער װעלן װיסן
אַז איך יהוה האָב אַרױסגעצױגן
מײַן שװערד פֿון איר שײד;
זי װעט זיך מער ניט אומקערן.
11 און דו מענטשנקינד, זיפֿץ;
מיט ברעכעניש פֿון לענדן און מיט ביטערקײט
זאָלסטו זיפֿצן פֿאַר זײערע אויגן.
12 און עס װעט זײַן, אַז זײ װעלן זאָגן צו דיר;
אויף װאָס זיפֿצסטו?
זאָלסטו זאָגן: אויף דער הערונג װאָס קומט:
און איטלעך האַרץ װעט צעגײן,
און אַלע הענט װעלן שלאַף װערן,
און איטלעך געמיט װעט באַטריבט װערן,
און אַלע קני װעלן רינען מיט װאַסער.
זע, עס קומט, און עס געשעט,
זאָגט גאָט דער האַר.

13 און דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:

14 מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות, און זאָלסט זאָגן:
אַזױ האָט גאָט געזאָגט: זאָג:
אַ שװערד, אַ שװערד איז געשאַרפֿט,
און איז אויך געשליפֿן;
כּדי צו שעכטן אַ שעכטונג איז זי געשאַרפֿט,
15 כּדי צו האָבן אַ בליץ איז זי געשליפֿן –
װײ, עס פֿאַרגײט דער שטאַם פֿון מײַן זון! –

זי פֿאַרלענדט דעם גאַנצן בוים.
16 און מע האָט זי געגעבן צו שלייַפֿן,
אויף צו נעמען אין פֿויסט;
זי איז געשאַרפֿט, די שווערד,
און זי איז געשליפֿן,
זי צו געבן אין האַנט פֿון דעם טייטער.
17 שרייַ און יאָמער, דו מענטשנקינד,
וואָרום זי איז אויף מייַן פֿאָלק,
זי איז אויף אַלע פֿירשטן פֿון ישׂראל;
איבערגעענטפֿערט צום שווערד זייַנען זיי מיט מייַן פֿאָלק;
דרום שלאָג אויפֿן לענד.
18 וואָרום ער וועט געפּרוּווט ווערן; און ווי נאָך!
אַז זי פֿאַרלענדט דעם שטאַם, ער זאָל גאָר ניט זייַן,
זאָגט גאָט דער האַר.
19 און דו מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות,
און קלאַפּ אַ האַנט אויף אַ האַנט,
און זאָל די שווערד פֿאַרטאָפּלט ווערן דרייַפֿאַכיק;
דאָס איז די שווערד פֿאַר די וואָס דאַרפֿן דערשלאָגן ווערן,
די שווערד פֿאַר דעם גרויסן וואָס דאַרף דערשלאָגן ווערן,
וואָס רינגלט זיי אַרום.
20 כּדי דאָס האַרץ זאָל צעגיין,
און צו מערן די שטרויכלונגען,
האָב איך אויף אַלע זייערע טויערן
געבראַכט דעם שרעק פֿון שווערד;
ווי, זי איז צו בליצן געמאַכט,
צו שעכטונג געשאַרפֿט.
21 פֿאַרנעם זיך רעכטס,
פֿאַרקער זיך לינקס,
וווּהין דייַן שאַרף איז געקערט!
22 און איך אויך וועל קלאַפּן אַ האַנט אויף אַ האַנט,
און וועל באַרוען מייַן גרימצאָרן;
איך יהוה האָב גערעדט.

23 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

24 און דו מענטשנקינד, מאַך דיר צווײ װעגן,
פֿאַר דעם שווערד פֿון דעם מלך פֿון בָּבֿל צו קומען;
פֿון איין לאַנד זאָלן זיי ביידע אַרויסגיין.
און אַ װעגװײַזער שטעל אויף;
בײַם אָנהייב װעג צו דער שטאָט שטעל אים אויף.
25 מאַך אַ װעג פֿאַר דער שווערד
צו קומען אויף רַבָּה פֿון די קינדער פֿון עמון,
און אויף יהודה אין ירושלים באַפֿעסטיקט.
26 װאָרום דער מלך פֿון בָּבֿל שטעלט זיך
בײַ דער שיידונג פֿון װעג,
בײַם אָנהייב פֿון ביידע װעגן,
צו טרעפֿן מיט כּישוף;
ער שאָקלט מיט פֿײַלן,
ער פֿרעגט בײַ דעם תּרפֿים,
ער קוקט אין אַ לעבער.
27 אין זײַן רעכטער האַנט איז דער גורל אויף ירושלים
אָנצושטעלן שטורעמבעק,
צו עפֿענען דאָס מויל מיט רציחה,
אויפֿצוהייבן דעם קָול אין געשריי,
צו שטעלן שטורעמבעק אויף די טויערן,
אָנצושיטן אַן ערדוואַל,
צו בויען אַ באַלעגער-מויער.
28 און בײַ זיי װעט עס זײַן
ווי אַ פֿאַלשער כּישוף אין זייערע אויגן;
װאָכן אויף װאָכן האָבן זיי נאָך!
אָבער דאָס מאַכט דערמאָנען די זינד,
אַז זיי זאָלן געכאַפּט װערן.

29 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
װײַל איר האָט געמאַכט דערמאָנען אײַערע זינד,
װען אײַערע פֿאַרברעכן זײַנען אַנטפּלעקט געװאָרן,
אַזוי אַז אײַערע זינד װײַזן זיך אַרויס
אין אַלע אײַערע מעשׂים –
װײַל איר זײַט דערמאָנט געװאָרן,
װעט איר מיט דער האַנט געכאַפּט װערן.
30 און דו רָשע פֿאַרשװעכטער,

דו פֿירשט פֿון ישׂראל וואָס זײַן טאָג איז געקומען
אין דער צײַט פֿון דער לעצטער פֿאַרזינדיקונג,
31 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַוועק די הויב! און אַראָפּ די קרוין!
דאָס איז ניט מער דאָס!
דאָס נידעריקע דערהייבן, און דעם הויכן דערנידערן!
32 אַ חורבן, אַ חורבן, אַ חורבן וועל איך עס מאַכן;
יאָ, דאָס וועט מער ניט זײַן,
ביז עס קומט דער וועמען עס געהערט,
און איך וועל עס אים געבן.
33 און דו מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות און זאָלסט זאָגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
אויף די קינדער פֿון עמון,
און אויף זייער לעסטערונג;
און זאָלסט זאָגן: שווערד, דו געצויגענע שווערד,
צו שעכטונג געשליפֿן, צום אויסהאַלטן,
כּדי בליציק צו זײַן –
34 בעת מע זעט וועגן דיר פֿאַלשקייט,
בעת מע וואָרזאָגט וועגן דיר ליגן –
דיך צו לייגן אויף די העלדזער
פֿון רשָעים פֿאַרשווערכטע,
וואָס זייער טאָג איז געקומען,
אין דער צײַט פֿון דער לעצטער פֿאַרזינדיקונג! –
35 קער זי אום אין איר שייד! –
אין דעם אָרט וווּ דו ביסט געשאַפֿן געוואָרן,
אין דעם לאַנד פֿון דײַן אָפּשטאַמונג,
וועל איך דיך משפּטן.
36 און איך וועל אויסגיסן אויף דיר מײַן כּעס; –
מיט דעם פֿײַער פֿון מײַן גרימצאָרן וועל איך בלאָזן אויף דיר,
און איך וועל דיך געבן אין דער האַנט פֿון מענטשן פֿייִשע
מײַנסטערס אויף אומצוברענגען.
37 צום פֿײַער פֿאַר אַ שפּײַז וועסטו זײַן;
דײַן בלוט וועט זײַן אין מיטן לאַנד;
וועסט מער ניט געדאַכט ווערן;
וואָרום איך יהוה האָב גערעדט.

כב

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 און דו מענטשנקינד,
ווילסטו משפּטן, ווילסטו משפּטן די בלוטיקע שטאָט?
טאָ לאָז זי וויסן אַלע אירע אומווערדיקייטן.
3 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דו שטאָט וואָס פֿאַרגיסט בלוט אין איר מיט,
כּדי איר צײַט זאָל קומען,
און מאַכט בײַ זיך אָפּגעטער,
אומריין צו ווערן,
4 מיט דײַן בלוט וואָס דו האָסט פֿאַרגאָסן,
האָסטו זיך פֿאַרשולדיקט,
און מיט די אָפּגעטער וואָס דו האָסט געמאַכט,
ביסטו אומריין געוואָרן,
און האָסט דערנענטערט דײַנע טעג,
און ביסט געקומען צו דײַנע יאָרן;
דרום האָב איך דיך געגעבן צו שאַנד בײַ די פֿעלקער,
און צו שפּאָט בײַ אַלע לענדער.
5 נאָנטע און ווײַטע פֿון דיר וועלן שפּאָטן פֿון דיר,
דו מיטן אומריינעם נאָמען, דו פֿילטומלדיקע.
6 זע, די פֿירשטן פֿון ישׂראל, איטלעכער לויט זײַן אָרעם,
זײַנען אין דיר געווען כּדי בלוט צו פֿאַרגיסן.
7 פֿאָטער און מוטער האָט מען גרינגגעשאַצט אין דיר,
קעגן פֿרעמדן האָט מען זיך באַגאַנגען מיט רויב אין דײַן מיט,
אַ יתום און אַן אלמנה האָט מען געקריוודעט אין דיר.
8 מײַנע הייליקייטן האָסטו פֿאַראַכט,
און מײַנע שבּתים האָסטו פֿאַרשוועכט.
9 רכילות-טרײַבער זײַנען געווען אין דיר
כּדי בלוט צו פֿאַרגיסן;
און אויף די בערג האָט מען געגעסן בײַ דיר:
שענדלעכקייט האָט מען געטאָן אין דײַן מיט.
10 דעם פֿאָטערס שאַנד האָט מען אַנטפּלעקט אין דיר,
אַן אומריינע אין איר אָפּזונדערונג האָט מען געשענדט אין דיר.
11 און איטלעכער מיט זײַן חבֿרס ווײַב
האָט אומווערדיקייט באַגאַנגען,
און איטלעכער האָט זײַן שנור
פֿאַראומרייניקט, מיט שענדלעכקייט,

און איטלעכער האָט זײַן שוועסטער,
די טאָכטער פֿון זײַן פֿאָטער, געשענדט אין דיר.
12 שוחד האָט מען גענומען אין דיר כּדי בלוט צו פֿאַרגיסן,
צינדזן און מערונג האָסטו גענומען,
און באַריסן דײַנע חבֿרים דורך רויב,
און אָן מיר האָסטו פֿאַרגעסן, זאָגט גאָט דער האַר.

13 דרום זע איך האָב געקלאַפּט מײַן האַנט
װעגן דײַן אומערלעכן געווין וואָס דו האָסט געמאַכט,
און אויף דײַן בלוטיקייט וואָס איז אין דיר געווען.
14 וועט דײַן האַרץ באַשטײַן,
צי וועלן דײַנע הענט שטאַרק זײַן,
אין די טעג וואָס איך רעכן זיך מיט דיר?
איך יהוה האָב גערעדט, און וועל טאָן.
15 און איך וועל דיך צעשפּרייטן צווישן די פֿעלקער,
און וועל דיך צעוואַרפֿן אין די לענדער,
און איך וועל פֿאַרלענדן דײַן אומריינקייט פֿון דיר.
16 און וועסט פֿאַרשוועכט ווערן דורך זיך אַליין
פֿאַר די אויגן פֿון די פֿעלקער,
און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה.

17 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

18 מענטשנקינד,
דאָס הויז פֿון ישׂראל זײַנען מיר געוואָרן צו פּסולת,
זיי אַלע זײַנען קופּער און צין
און אײַזן און בלײַ אין דעם שמעלצאויוון;
פּסולת פֿון זילבער זײַנען זיי.
19 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
ווײַל איר זײַט אַלע צו פּסולת געוואָרן,
דרום זעט, איך זאַמל אײַך אײַן אין ירושלים.
20 אַזוי ווי מע זאַמלט אײַן זילבער און קופּער
און אײַזן און בלײַ און צין אין אַ שמעלצאויוון,
צו בלאָזן דערויף פֿײַער,
כּדי צו צעשמעלצן,
אַזוי וועל איך אײַך אײַנזאַמלען

אין מײַן כּעס און אין מײַן גרימצאָרן,
און װעל אײַך אַרײַנלײגן און צעשמעלצן.
21 יאָ, איך װעל אײַך צונױפֿקלײַבן,
און װעל בלאָזן אױף אײַך מיט דעם פֿײַער פֿון מײַן צאָרן,
און איר װעט צעשמאָלצן װערן דרינען.
22 אַזױ װי זילבער װערט צעשמאָלצן אין אַ שמעלצאױװן,
אַזױ װעט איר צעשמאָלצן װערן דרינען;
און איר װעט װיסן אַז איך יהוה
האָב אױסגעגאָסן מײַן גרימצאָרן אױף אײַך.

23 און דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:

24 מענטשנקינד, זאָג צו איר:
ביסט אַ לאַנד װאָס איז ניט גערײניקט,
ניט באַרעגנט געװאָרן אין טאָג פֿון צאָרן.
25 דער בונט פֿון אירע נבֿיאים אין איר מיט
איז װי אַ ברומיקער לײב װאָס פֿאַרצוקט רױב;
נפֿשות האָבן זײ פֿאַרצערט,
שאַצן און טײַערע זאַכן נעמען זײ צו,
אירע אלמנות האָבן זײ געמערט אין איר.
26 אירע כּהנים האָבן פֿאַרבראָכן קעגן מײַן תּורה,
און פֿאַרשװעכט מײַנע הײליקײטן;
צװישן הײליק און אומהײליק האָבן זײ ניט אָפּגעשײדט,
און צװישן רײן און אומרײן האָבן זײ ניט צו װיסן געטאָן,
און פֿון מײַנע שבּתים האָבן זײ פֿאַרהױלן זײערע אױגן,
און איך בין פֿאַרשװעכט געװאָרן צװישן זײ.
27 אירע האַרן צװישן איר
זײַנען װי װעלף װאָס פֿאַרצוקן רױב;
צו פֿאַרגיסן בלוט,
אומצוברענגען נפֿשות כּדי צו געװינען געװין.
28 און אירע נבֿיאים האָבן זײ אָנגעשמירט טינק;
זײ זעען פֿאַלשקײט און װאָרזאָגן זײ ליגן.
זײ זאָגן: „אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר”,
װען גאָט האָט ניט גערעדט.
29 דאָס פֿאָלק פֿון לאַנד האָט געדריקט מיט געװאַלט,
און געגזלט גזלה,

און דעם אָרימאַן און דעם אבֿיון האָבן זיי געקריוודעט,
און דעם פֿרעמדן האָבן זיי געדריקט מיט אומרעכט.
30 און איך האָב געזוכט צווישן זיי אַ מאַן
וואָס זאָל אַרומצאַמען אַ צאַם,
און זיך שטעלן פֿאַר מיר אין דעם בראָך פֿאַרן לאַנד,
אַז איך זאָל עס ניט אומברענגען;
אָבער איך האָב ניט געפֿונען.
31 דרום האָב איך אויסגעגאָסן אויף זיי מייַן צאָרן;
מיט דעם פֿייַער פֿון מייַן גרימצאָרן האָב איך זיי פֿאַרלענדט:
זייער וועג האָב איך פֿאַרגאָלטן אויף זייער קאָפּ,
זאָגט גאָט דער האַר.

כג

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, עס זייַנען געווען צוויי פֿרויען, טעכטער פֿון
איין מוטער. 3 און זיי האָבן מזנה געווען אין מצרַיִם; אין זייער יוגנט
האָבן זיי מזנה געווען; דאָרטן זייַנען זייערע בוזעמס געדריקט
געוואָרן, און דאָרטן האָט מען געקוועטשט זייערע מיידלשע בריסט.
4 און זייערע נעמען זייַנען געווען: די גרעסערע – אָהלָה, און איר
שוועסטער – אָהליבָה. און זיי זייַנען געוואָרן מייַנע, און האָבן
געבאָרן זין און טעכטער. און זייערע נעמען: שומרון איז אָהלָה, און
ירושלים איז אָהליבָה.

5 און אָהלָה האָט מזנה געווען הינטער מיר, און האָט געגלוסט צו
אירע ליבהאָבער, צו די אַשורים, קריגסלייַט אָנגעטאָן אין בלאָען,
דוכּסים און פֿירשטן, שיינע יונגען אַלע, ריטער וואָס רייַטן אויף
פֿערד. 6 און זי האָט אַוועקגעגעבן איר זנות אויף זיי, געקליבענע זין
פֿון אשור אַלע; און אַלע צו וועמען זי האָט געגלוסט, האָט זי זיך
פֿאַראומריייניקט מיט אַלע זייערע אָפּגעטער. 8 און איר זנות מיט
מצרַיִם האָט זי ניט פֿאַרלאָזן, וואָרום זיי זייַנען מיט איר געלעגן אין
איר יוגנט, און זיי האָבן געדריקט אירע מיידלשע בריסט, און
אויסגעגאָסן זייער זנות אויף איר. 9 דרום האָב איך זי איבערגעגעבן
אין דער האַנט פֿון אירע ליבהאָבער, אין דער האַנט פֿון די זין פֿון
אשור, וואָס זי האָט צו זיי געגלוסט. 10 זיי האָבן אַנטפּלעקט איר
שאַנד; אירע זין און אירע טעכטער האָבן זיי צוגענומען, און זי האָבן

זיי מיטן שווערד געטייט; און זי איז געוואָרן אַ צונעמעניש בײַ
ווײַבער. אַזוי האָט מען געטאָן אַ משפּט אויף איר.

11 און איר שוועסטער אָהליבֿה האָט דאָס געזען, אָבער זי איז געווען
פֿאַרדאָרבענער אין איר געלוסט פֿון יענער, און אין איר זנות מער
פֿון דער זנות פֿון איר שוועסטער. 12 צו די זין פֿון אשור האָט זי
געגלוסט, דוכּסים און פֿירשטן, קריגסלײַט אָנגעטאָן פּראַכטיק,
ריטער וואָס רײַטן אויף פֿערד, שיינע יונגען אַלע. 13 און איך האָב
געזען אַז זי איז פֿאַראומרייניקט געוואָרן – איין וועג בײַ זיי ביידן.
14 און זי האָט נאָך געמערט איר זנות, וואָרום זי האָט געזען מענער
אויסגעקריצט אויף דער וואַנט, בילדער פֿון כּשׂדים געצייכנט מיט
רויטער פֿאַרב 15 אָנגעגורט מיט גאַרטלען אויף זייערע לענדן, מיט
אַראָפּגעהאַנגענע טורבאַנען אויף זייערע קעפּ, מיטן אויסזען פֿון
עלטסטע אַלע – די געשטאַלט פֿון די זין פֿון בָבֿל, וואָס כּשׂדים איז
דאָס לאַנד פֿון זייער געבורט. 16 און זי האָט צו זיי געגלוסט, ווי
אירע אויגן האָבן זיי דערזען, און זי האָט געשיקט שלוחים צו זיי קיין
כּשׂדים. 17 און די זין פֿון בָבֿל זײַנען צו איר געקומען צום
ליבשאַפֿטגעלעגער, און זיי האָבן זי פֿאַראומרייניקט מיט זייער זנות;
און זי איז אומריין געוואָרן פֿון זיי, ביז איר זעל האָט זיך אָפּגעעקלט
פֿון זיי. 18 און אַז זי האָט אַנטפּלעקט איר זנות און אַנטפּלעקט איר
שאַנד, האָט מײַן זעל זיך אָפּגעעקלט פֿון איר, אַזוי ווי מײַן זעל האָט
זיך אָפּגעעקלט פֿון איר שוועסטער. 19 און זי האָט נאָך געמערט איר
זנות, זיך צו דערמאָנען אָן די טעג פֿון איר יוגנט, ווען זי האָט מזנה
געווען אין לאַנד מצרַיִם. 20 און זי האָט געגלוסט צו זייערע
קעפּסמענער, וואָס פֿלייש פֿון אייזלען איז זייער פֿלייש, און אויסגוס
פֿון פֿערד איז זייער אויסגוס. 21 און דו האָסט געבענקט נאָך דער
שענדלעכקייט פֿון דײַן יוגנט, ווען מע האָט געדריקט אין מצרַיִם
דײַנע בריסט פֿון וועגן דײַן יונגן בוזעם.

22 דרום, אָהליבֿה, האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך דערוועק אויף דיר דײַנע ליבהאָבער,
די וואָס דײַן זעל האָט זיך אָפּגעעקלט פֿון זיי,
און איך וועל זיי ברענגען אויף דיר פֿון רונד אַרום:
23 די זין פֿון בָבֿל, און אַלע כּשׂדים,
פּקוד און שוֹעַ און קוֹעַ,
אַלע זין פֿון אשור מיט זיי,

שײנע יונגען, דוכּסים און פֿירשטן אַלע,
עלטסטע און באַרופֿענע, רײַטער אויף פֿערד אַלע.
24 און זײ װעלן קומען אויף דיר אין אַ מחנה,
מיט רײַטװעגן און רעדער, און מיט אַ געזעמל פֿעלקער;
מיט פּאַנצער און שילד און קיװער
װעלן זײ זיך אױסשטעלן קעגן דיר רונד אַרום;
און איך װעל איבערגעבן פֿאַר זײ דעם משפּט,
און זײ װעלן דיך משפּטן מיט זײערע משפּטים.
25 און איך װעל אָנטאָן אָן דיר מײַן פֿאַרדראָס,
און זײ װעלן זיך באַגײן קעגן דיר מיט גרימצאָרן;
דײַן נאָז און דײַנע אויערן װעלן זײ אָפּשנײַדן,
און דײַן איבערבלײַב װעט דורכן שװערד פֿאַלן;
דײַנע זין און דײַנע טעכטער װעלן זײ אַװעקנעמען,
און דײַן איבערבלײַב װעט פֿאַרצערט װערן אין פֿײַער.
26 און זײ װעלן דיר אויסטאָן דײַנע קלײדער,
און צונעמען דײַנע שײנע זאַכן.
27 און איך װעל פֿאַרשטערן פֿון דיר דײַן שענדלעכקײט,
און דײַן זנות פֿון לאַנד מצרַיִם אָן,
און װעסט ניט אױפֿהײבן דײַנע אויגן צו זײ,
און מצרַיִם װעסטו מער ניט דערמאָנען.
28 װאָרום אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך גיב דיר אין דער האַנט פֿון די װאָס דו האָסט פֿײַנט,
אין דער האַנט פֿון די װאָס דײַן זעל האָט זיך אָפּגעעקלט פֿון זײ.
29 און זײ װעלן זיך באַגײן קעגן דיר מיט שׂנאה,
און װעלן צונעמען דײַן גאַנצע מי,
און װעלן דיך איבערלאָזן נאַקעט און הויל;
און אַנטפּלעקט װערן װעט דײַן זונהשע נאַקעטקײט,
און דײַן שענדלעכקײט, און דײַן זנות.
30 דאָס װעט מען טאָן צו דיר,
פֿאַר דײַן נאָכלויפֿן נאָך די פֿעלקער,
און װײַל דו האָסט זיך פֿאַראומרײניקט מיט זײערע אָפּגעטער.
31 אין דעם װעג פֿון דײַן שװעסטער ביסטו געגאַנגען,
דרום װעל איך געבן איר כּוס אין דײַן האַנט.
32 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דעם כּוס פֿון דײַן שװעסטער װעסטו טרינקען,
דעם טיפֿן און דעם ברײטן;

װעסט װערן צו געלעכטער און צו שפּאָט;
ער איז פֿול ביזן ראַנד.
33 װעסט מיט שיכּרות און קומער זיך אָנפֿילן,
מיט דעם כּוס פֿון שרעק און דערשרעקעניש,
מיט דעם כּוס פֿון דײַן שװעסטער שומרון.
34 און װעסט אים טרינקען און אױסזופּן,
און װעסט זײַנע שערבלעך צעקנאַקן,
און דײַנע בריסט װעסטו רײַסן;
װאָרום איך האָב גערעדט,
זאָגט גאָט דער האַר.
35 פֿאַר װאָר, אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
װײַל דו האָסט פֿאַרגעסן אָן מיר,
און מיך אַװעקגעװאָרפֿן הינטער דײַן רוקן,
דרום טראָג דו אױך דײַן שענדלעכקײט און דײַן זנות.

36 און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, װילסטו משפּטן
אָהלָה און אָהליבָה? טאָ דערצײל זײ זײערע אומװערדיקײטן. 37 אַז
זײ האָבן מזנה געװען, און בלוט איז אױף זײערע הענט, און מיט
זײערע אָפּגעטער האָבן זײ מזנה געװען, און אַפֿילו זײערע קינדער
װאָס זײ האָבן מיר געבאָרן, האָבן זײ איבערגעגעבן צו זײ פֿאַר אַ
שפּײַז. 38 נאָך דאָס האָבן זײ געטאָן צו מיר: זײ האָבן
פֿאַראומרײניקט מײַן הײליקטום אין דעם אײגענעם טאָג, און מײַנע
שבתים האָבן זײ פֿאַרשװעכט. 39 און אַז זײ האָבן געשאָכטן זײערע
קינדער צו זײערע אָפּגעטער, זײַנען זײ געקומען אין מײַן הײליקטום
אין דעם אײגענעם טאָג עס צו פֿאַרשװעכן; יאָ, אָט אַזױ האָבן זײ
געטאָן אין מײַן הױז. 40 און איר האָט אױך געשיקט נאָך מענער װאָס
זײַנען געקומען פֿון דער װײַט, װאָס װי אַ שָליח איז צו זײ געשיקט
געװאָרן, אַזױ זײַנען זײ געקומען; די פֿאַר װעמען דו האָסט זיך
געװאַשן, געפֿאַרבט דײַנע אױגן, און זיך אָנגעצירט מיט צירונג.
41 און ביסט געזעסן אױף אַ פּראַכטיקן בעט, מיט אַ געגרײטן טיש
דערבײַ, און מײַן װײַרױך און מײַן אײל האָסטו אַרױפֿגעשטעלט
דערױף. 42 און דער קָול פֿון אַ צופֿרידענעם געזעמל איז געװען בײַ
איר; און צו די מענטשן פֿון גרױסן עולם זײַנען נאָך געבראַכט
געװאָרן די סבֿאער פֿון דער מדבר, און זײ האָבן אָנגעטאָן
אָרעמבענדער אױף זײערע הענט, און אַ שײנע קרױן אױף זײערע
קעפּ. 43 האָב איך געזאָגט אױף דער אַלט געװאָרענער אין ניאוף:

טרײַבט מען נאָך איצט אויך זנות מיט איר? מיט איר? 44 וואָרום מע
איז געקומען צו איר אַזוי ווי מע קומט צו אַ פֿרוי אַ זונה; אַזוי איז
מען געקומען צו אָהלָה און אָהליבָה די שענדלעכע ווײַבער. 45 אָבער
גערעכטע מענער, זײ וועלן זײ משפּטן מיט דעם משפּט פֿון נואפֿטעס
און דעם משפּט פֿון בלוטפֿאַרגיסערינס; וואָרום נואפֿטעס זײַנען זײ,
און בלוט איז אויף זייערע הענט.

46 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
מע וועט אַרויפֿברענגען אויף זײ אַ גרויס געזעמל,
און זײ מאַכן צו שוידער און צו רויב.
47 און פֿאַרוואַרפֿן מיט שטיינער וועט זײ דאָס געזעמל,
און זײ צעהאַקן מיט זייערע שווערדן;
זייערע זין און זייערע טעכטער וועלן זײ הרגען,
און זייערע הײַזער וועלן זײ אין פֿײַער פֿאַרברענען,
48 און איך וועל פֿאַרשטערן שענדלעכקייט אויסן לאַנד.
און אַלע ווײַבער וועלן אַ מוסר נעמען,
און וועלן ניט טאָן אַזוי ווי אײַער שענדלעכקייט.
49 און מע וועט פֿאַרגעלטן אײַער שענדלעכקייט אויף אײַך,
און די זינד פֿון אײַערע אָפּגעטער וועט איר טראָגן,
און איר וועט וויסן אַז איך בין גאָט יהוה.

כד

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר אין נײַנטן יאָר,
אין צענטן חודש, אין צענטן טאָג פֿון חודש, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, פֿאַרשרײַב דיר דעם נאָמען פֿון דעם טאָג, גענוי דעם
הײַנטיקן טאָג; דער מלך פֿון בָּבֿל האָט זיך אָנגעזעצט אויף ירושלים
גענוי אין הײַנטיקן טאָג. 3 און גיב דעם ווידערשפּעניקן געזינדל אַ
משל, און זאָלסט זאָגן צו זײ: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:

שטעל צו דעם טאָפּ, שטעל צו,
און גיס אויך אָן וואַסער אין אים;
4 זאַמל אײַן זײַנע שטיקער אין אים;
איטלעך גוט שטיק, דעם דיך, און די שולטער;
מיט געקליבענע קנאָכנס פֿיל אָן.
5 געקליבענע שאָף זאָלסטו נעמען,

און לייג אויך אָןביינער אונטער דעם;
מאַך זידן זייַן זידונג,
אַפֿילו זײַנע ביינער זאָלן צעקאָכט ווערן אין אים.

6 פֿאַר וואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײ די בלוטיקע שטאָט, דער טאָפּ וואָס זייַן קויט איז אין אים,
און זייַן קויט איז פֿון אים ניט אַרויס!
שטיקערווײַז, שטיקערווײַז נעם עס אַרויס;
ניט געוואָרפֿן ווערן זאָל צו מאָל גורל דערויף.
7 וואָרום איר בלוט איז אין איר מיט,
אויף אַ גלאַטן פֿעלדז האָט זי עס אַרויפֿגעטאָן;
זי האָט עס ניט געגאָסן אויף דער ערד,
צו פֿאַרדעקן דערויף שטויב.
8 כּדי אויפֿצוברענגען דעם גרימצאָרן,
כּדי צו נעמען נקמה,
האָב איך אַרויפֿגעטאָן איר בלוט אויף אַ גלאַטן פֿעלדז,
אַז עס זאָל ניט פֿאַרדעקט ווערן.
9 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
ווײ די בלוטיקע שטאָט!
איך אויך וועל גרויס מאַכן דעם הויפֿן.
10 מער דאָס האָלץ,
צינד אָן דאָס פֿײַער,
צעגענץ דאָס פֿלייש,
און קאָך דאָס געקעכטס,
אַז די ביינער זאָלן צעברענט ווערן.
11 און לאָז אים שטיין אויף זײַנע קוילן אַ ליידיקן,
כּדי ער זאָל דערהיצט ווערן,
און זייַן קופּער זאָל צעברענט ווערן,
און צעשמאָלצן ווערן זאָל אין אים זייַן אומריינקייט,
זייַן שמוץ זאָל פֿאַרלענדט ווערן.
12 די כּוחות האָט ער פֿאַרמאַטערט,
אָבער זייַן פֿיל שמוץ גייט פֿון אים ניט אַרויס –
דער געשטאַנק פֿון זייַן שמוץ.
13 פֿון וועגן דייַן שענדלעכער אומריינקייט,
ווײַל איך האָב דיך גערייניקט,
און ביסט פֿון דייַן אומריינקייט ניט ריין געוואָרן,

וועסטו מער ניט ריין ווערן,
ביז איך באַרו מײַן גרימצאָרן אויף דיר.
14 איך יהוה האָב גערעדט;
עס געשעט, און איך וועל עס טאָן.
איך וועל ניט נאַכלאָזן, און ניט שוינען, און ניט חרטה האָבן;
לויט דײַנע וועגן און לויט דײַנע מעשׂים
טוט מען דיך משפּטן, זאָגט גאָט דער האַר.

15 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

16 מענטשנקינד, זע, איך נעם אַוועק פֿון דיר
די גלוסטונג פֿון דײַנע אויגן דורך אַ שלאַק,
אָבער זאָלסט ניט קלאָגן און ניט וויינען,
און אַ טרער זאָל בײַ דיר ניט גיין.
17 זיפֿץ שטילערהייט;
קיין טויטנטרויער זאָלסטו ניט מאַכן;
דײַן קאָפּדעק בינד אָן אויף דיך,
און דײַנע שיך זאָלסטו אָנטאָן אויף דײַנע פֿיס,
און זאָלסט ניט פֿאַרדעקן די אויבערשטע ליפּ,
און דאָס ברויט פֿון מענטשן זאָלסטו ניט עסן.

18 און איך האָב גערעדט צו דעם פֿאָלק אין דער פֿרי, און אין אָוונט
איז מײַן ווײַב געשטאָרבן. און איך האָב געטאָן אין דער פֿרי אַזוי ווי
איך בין באַפֿוילן געוואָרן. 19 האָט דאָס פֿאָלק צו מיר געזאָגט:
ווילסטו אונדז ניט זאָגן, וואָס באַטײַט דאָס דאָזיקע פֿאַר אונדז, אַז
דו טוסט אַזוי? 20 האָב איך צו זיי געזאָגט: דאָס וואָרט פֿון גאָט איז
געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

21 זאָג צו דעם הויז פֿון ישׂראל:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך פֿאַרשוועך מײַן הייליקטום,
דעם שטאָלץ פֿון אײַער מאַכט,
די גלוסטונג פֿון אײַערע אויגן,
און די שמאַכטעניש פֿון אײַער זעל;
און אײַערע זין און אײַערע טעכטער
וואָס איר האָט איבערגעלאָזן,

וועלן דורכן שווערד פֿאַלן.
22 און איר וועט טאָן אַזוי ווי איך האָב געטאָן:
די אויבערשטע ליפּ וועט איר ניט פֿאַרדעקן,
און ברויט פֿון מענטשן וועט איר ניט עסן.
23 און אײַערע קאָפּדעקן וועלן זײַן אויף אײַערע קעפּ,
און אײַערע שיך אויף אײַערע פֿיס;
ניט איר וועט קלאָגן און ניט איר וועט וויינען;
און איר וועט אײַנגיין פֿאַר אײַערע זינד,
און קרעכצן איינער צום אַנדערן.
24 און יחֶזקאל וועט אײַך זײַן פֿאַר אַ צייכן;
אַזוי ווי אַלץ וואָס ער האָט געטאָן, וועט איר טאָן.
אַז דאָס וועט געשען, וועט איר וויסן
אַז איך בין גאָט יהוה.
25 און דו מענטשנקינד, פֿאַר וואָר,
אין דעם טאָג וואָס איך נעם אַוועק פֿון זיי זייער פֿעסטונג,
די פֿרייד פֿון זייער שיינקייט,
די גלוסטונג פֿון זייערע אויגן,
און דעם באַגער פֿון זייער זעל,
זייערע זין און זייערע טעכטער,
26 אין יענעם טאָג וועט קומען צו דיר אַן אַנטרונענער,
דאָס צו מאַכן הערן אין דײַנע אויערן.
27 אין יענעם טאָג וועט דײַן מויל געעפֿנט ווערן צום אַנטרונענעם,
און וועסט רעדן, און מער ניט שטום זײַן;
און וועסט זיי זײַן פֿאַר אַ צייכן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

כה

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו די קינדער פֿון עמון,
און זאָג נבֿיאות אויף זיי.
3 און זאָלסט זאָגן צו די קינדער פֿון עמון:
הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט דעם האַר:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל דו האָסט געזאָגט אַהאַ!
אויף מײַן הייליקטום, וואָס עס איז פֿאַרשוועכט געוואָרן,

און אויף דער ערד פֿון ישׂראל, וואָס זי איז פֿאַרוויסט געוואָרן,
און אויף דעם הויז פֿון יהודה, וואָס זיי זײַנען אין גלות אַוועק,
4 דרום זע, איך גיב דיך צו די קינדער פֿון מזרח פֿאַר אַ ירושה,
און זיי וועלן באַזעצן זייערע לאַגערדערפֿער אין דיר,
און מאַכן אין דיר זייערע וווינונגען;
זיי וועלן עסן דײַן פּרוכט,
און זיי וועלן טרינקען דײַן מילך.
5 און איך וועל מאַכן רַבָּה פֿאַר אַ פּיטערפּלאַץ פֿון קעמלען,
און די קינדער פֿון עמון פֿאַר אַ הויעראָרט פֿון שאָף;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

6 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל דו האָסט געפּאַטשט מיט דער האַנט,
און געקלאַפּט מיטן פֿוס,
און זיך געפֿרייט אין אַל דײַן פֿאַראַכטונג פֿון דער זעל,
וועגן דער ערד פֿון ישׂראל,
7 דרום זע, איך האָב אויסגעשטרעקט מײַן האַנט אויף דיר,
און איך וועל דיך מאַכן צו רויב פֿאַר די פֿעלקער,
און וועל דיך פֿאַרשנײַדן פֿון די אומות,
און וועל דיך אונטערברענגען פֿון די לענדער;
איך וועל דיך פֿאַרטיליקן,
און וועסט וויסן אַז איך בין יהוה.

8 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל מואָבֿ און שֵׂעִיר האָבן געזאָגט:
זע, אַזוי ווי אַלע פֿעלקער איז דאָס הויז פֿון יהודה,
9 דרום זע, איך עפֿן דעם רוקן פֿון מואָבֿ פֿון די שטעט,
פֿון זײַנע שטעט בײַ זײַן עק,
דאָס שיינע לאַנד בית-ישימות, בַעַל-מעון, און קִריָתַים,
10 אין איינעם מיט די קינדער פֿון עמון –
פֿאַר די קינדער פֿון מזרח,
און איך וועל עס זיי געבן פֿאַר אַ ירושה,
כּדי די קינדער פֿון עמון
זאָלן מער ניט געדאַכט ווערן צווישן די פֿעלקער.
11 און איך וועל טאָן אַ משפּט אויף מואָבֿ,
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

12 אַזוי האָט געזאָגט דער האַר:
ווײַל אדום איז זיך באַגאַנגען מיט נקמה-נעמונג
אַקעגן דעם הויז פֿון יהודה,
און זיי האָבן זיך שולדיק פֿאַרשולדיקט,
און זיך נוקם געווען אָן זיי,
13 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
איך וועל אויסשטרעקן מײַן האַנט אויף אדום,
און וועל פֿאַרשנײַדן פֿון איר מענטשן און בהמות,
און וועל זי מאַכן אַ וויסטעניש פֿון תּימָן ביז דדָן;
דורכן שווערד וועלן זיי פֿאַלן.
14 און איך וועל ברענגען מײַן נקמה אויף אדום
דורך דער האַנט פֿון מײַן פֿאָלק ישׂראל,
און זיי וועלן טאָן צו אדום
לויט מײַן כּעס און לויט מײַן גרימצאָרן;
און זיי וועלן שפּירן מײַן נקמה,
זאָגט גאָט דער האַר.

15 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל די פּלִשתּים זײַנען זיך באַגאַנגען מיט נקמה,
און האָבן נקמה גענומען מיט פֿאַראַכטונג פֿון דער זעל,
אומצוברענגען, פֿון אייביקער שׂנאה,
16 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך שטרעק אויס מײַן האַנט אויף די פּלִשתּים,
און וועל פֿאַרשנײַדן די כּרֵתים,
און וועל אונטערברענגען דעם איבערבלײַב
פֿון דעם באָרטן פֿון ים.
17 און איך וועל טאָן אויף זיי גרויסע נקמות
מיט שטראָפֿן פֿון גרימצאָרן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך ברענג מײַן נקמה אויף זיי.

כו

1 און עס איז געווען אין עלפֿטן יאָר, אין ערשטן טאָג פֿון
חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

2 מענטשנקינד, ווײַל צור האָט געזאָגט אויף ירושלים:
אַהאַ! צעבראָכן איז די טיר פֿון די אומות,
צו מיר גייט עס איבער;
איך וועל פֿול ווערן פֿון דעם חורבן.
3 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך קום אויף דיר, צור,
און וועל אויפֿברענגען אויף דיר פֿיל פֿעלקער,
אַזוי ווי דער ים ברענגט אויף זײַנע כוואַליעס.
4 און זיי וועלן צעשטערן די מויערן פֿון צור,
און אײַנוואַרפֿן אירע טורעמס;
און איך וועל אָפּשאָבן איר ערד פֿון איר,
און וועל זי מאַכן פֿאַר אַ גלאַטן פֿעלדז.
5 אויף אויסשפּרייטן נעצן וועט זי זײַן
אין מיטן פֿון ים;
וואָרום איך האָב גערעדט,
זאָגט גאָט דער האַר;
און זי וועט זײַן צו רויב פֿאַר די פֿעלקער.
6 און אירע טעכטערשטעט וואָס אין פֿעלד
וועלן מיטן שווערד אויסגעהרגעט ווערן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

7 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך ברענג אויף צור נבֿוכַדרֶאצַר דעם מלך פֿון בָבֿל,
פֿון צפֿון אַהער, דעם מלך פֿון מלכים,
- מיט פֿערד, און מיט רײַטוועגן, און מיט רײַטער,
און אַן אײַנזאַמלונג, און פֿאָלק אַ סך.
8 דײַנע טעכטערשטעט אין פֿעלד
וועט ער מיטן שווערד אויסהרגען;
און ער וועט מאַכן אַרום דיר אַ באַלעגערמויער,
און אָנשיטן אַרום דיר אַן ערדוואַל,
און אויפֿשטעלן קעגן דיר אַ שילד.
9 און זײַנע מויערברעכער וועט ער אָנשטעלן
אַקעגן דײַנע מויערן,

און דײַנע טורעמס װעט ער צעברעכן
מיט די העק זײַנע.
10 פֿון דער פֿילקײט פֿון זײַנע פֿערד,
װעט דיך זײער שטויב פֿאַרדעקן;
פֿון גערויש פֿון רײַטער,
און רעדער און רײַטװעגן,
װעלן ציטערן דײַנע מויערן,
װען ער קומט אין דײַנע טויערן,
װי מע קומט אין אַן אײַנגעבראָכענער שטאָט;
11 מיט די קלויען פֿון זײַנע פֿערד
װעט ער צעטרעטן אַלע דײַנע גאַסן;
דײַן פֿאָלק װעט ער מיטן שװערד אויסהרגענען.
און דײַנע שטאַרקע זײַלשטײנער
װעלן צו דער ערד נידערן.
12 און זײ װעלן ראַבעװען דײַן פֿאַרמעג,
און רויבן דײַן סחורה;
און זײ װעלן צעשטערן דײַנע מויערן,
און דײַנע גלוסטיקע הײַזער װעלן זײ צעברעכן;
און דײַנע שטײנער און דײַנע האָלצן און דײַן ערד
װעלן זײ אין מיטן װאַסער אַהינטאָן.
13 און איך װעל מאַכן אויפֿהערן
דעם טומל פֿון דײַנע געזאַנגען,
און דער קָול פֿון דײַנע האַרפֿן
װעט מער ניט געהערט װערן.
14 און איך װעל דיך מאַכן פֿאַר אַ גלאַטן פֿעלדז,
אויף אויסשפּרײטן נעצן װעסטו זײַן;
װעסט מער ניט אָפּגעבויט װערן;
װאָרום איך יהוה האָב גערעדט, זאָגט גאָט דער האַר.

15 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר צו צור:
פֿאַר װאָר פֿון דעם קלאַפּ פֿון דײַן פֿאַלן,
װען דערשלאָגענע קרעכצן,
װען הרוגים װערן געהרגעט אין דיר,
װעלן ציטערן די אינדזלען.
16 און נידערן פֿון זײערע טראָנען
װעלן אַלע פֿירשטן פֿון ים,

און זיי וועלן אויסטאָן זייערע מאַנטלען,
און זייערע געשטיקטע קליידער וועלן זיי אַראָפּציִען;
ציטערניש וועלן זיי אָנטאָן,
אויף דער ערד וועלן זיי זיצן,
און אויפֿציטערן וועלן זיי אַלע רגע,
און באַנומען ווערן פֿון וועגן דיר.
17 און זיי וועלן אויפֿהייבן אויף דיר אַ קלאָג,
און וועלן זאָגן צו דיר:
ווי ביסטו אונטערגעגאַנגען, דו באַזעצטע בײַ ימען,
דו גערימטע שטאָט,
וואָס איז געווען שטאַרק אויפֿן ים,
זי און אירע באַווינער,
וואָס האָבן געוואָרפֿן זייער שרעק
אויף אַלע באַווינער פֿון דער ערד !
18 אַצונד ציטערן די אינדזלען
אין טאָג פֿון דײַן פֿאַלן;
יאָ, די אינדזלען וואָס אין ים
זײַנען דערשראָקן פֿון דײַן אויסלאָזן.
19 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווען איך מאַך דיך אַ פֿאַרוויסטע שטאָט,
ווי שטעט וואָס ווערן ניט באַווינט,
ווען איך ברענג-אויף דיר דעם תּהום,
און די גרויסע וואַסערן וועלן דיך באַדעקן,
20 וועל איך דיך נידערן מיט די גענידערטע אין גרוב,
מיט דעם פֿאָלק פֿון פֿאַרצײַטן,
און איך וועל דיך באַזעצן אין אונטערערד,
ווי די חורבֿות פֿון פֿאַרצײַטן,
מיט די גענידערטע אין גרוב,
כּדי דו זאָלסט ניט באַזעצט ווערן;
און איך וועל געבן פּראַכט אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע.

21 פֿאַר אַ שרעקעניש וועל איך דיך מאַכן,
און וועסט מער ניט זײַן,
און וועסט געזוכט ווערן,
און מער ניט געפֿונען ווערן אויף אייביק,
זאָגט גאָט דער האַר.

כז

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 און דו מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאָג אויף צור,
3 און זאָלסט זאָגן צו צור,
וואָס זיצט בײַ די אײַנגאַנגען פֿון ים,
וואָס האַנדלט מיט פֿעלקער אין אינדזלען פֿיל:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
צור, דו האָסט געזאָגט:
איך בין פֿאַרפֿול אין שיינקייט.
4 אין האַרצן פֿון די ימען זײַנען דײַנע געמאַרקן,
דײַנע בויערס האָבן דײַן שיינקייט פֿאַרפֿולט.
5 פֿון ציפּרעסן פֿון שׂניר
האָבן זיי דיר אַלע ברעטער געבויט;
צעדער פֿון לבֿנון האָבן זיי גענומען
צו מאַכן מאַסטן פֿאַר דיר.
6 פֿון אייכנביימער פֿון בשן
האָבן זיי דײַנע רודערס געמאַכט;
דײַן דעק האָבן זיי געמאַכט
פֿון עלפֿנביין מיט בוקסנהאָלץ
פֿון די אינדזלען פֿון כּתּים.
7 לײַנען מיט שטיקערײַ פֿון מצרַיִם
איז דײַן זאַגל געווען,
דיר צו זײַן פֿאַר אַ פֿאָן;
בלאָ און פּורפּל פֿון די אינדזלען פֿון אֱלִישָה
איז דײַן איבערדעק געווען.
8 די באַוווינער פֿון צידון און אַרוַד
זײַנען דיר רודערערס געווען;
דײַנע קלוגע לײַט, צור, זײַנען אין דיר געווען,
זיי זײַנען דײַנע שיפֿפֿירער געווען.
9 די עלטסטע פֿון גבֿל און אירע קלוגע לײַט
זײַנען אין דיר געווען דײַנע שפּאַלטנפֿאַרריכטער;
אַלע שיפֿן פֿון ים מיט זייערע שיפֿלײַט
זײַנען אין דיר געווען, צו האַנדלען דײַן האַנדל.
10 פָּרַס און לוד און פּוט זײַנען אין דײַן חיל געווען,
דײַנע לײַט פֿון מלחמה;
פֿאַנצער און קיווער האָבן זיי אויפֿגעהאַנגען אין דיר,
זיי האָבן דיר שיינקייט געגעבן.

11 די זין פֿון אַרוַד און חֵילֶך
אויף דײַנע מויערן רונד אַרום,
און די גַמָדים
זײַנען אין דײַנע טורעמס געווען;
זייערע שילדן האָבן זיי אויפֿגעהאַנגען
אויף דײַנע מויערן רונד אַרום;
זיי האָבן דײַן שיינקייט פֿאַרפֿולט.
12 תַּרְשִׁיש איז דײַן סוחר געווען,
פֿון וועגן דער פֿילקייט פֿון אַלערליי גוטס;
מיט זילבער, אײַזן, צין, און בלײַ,
האָבן זיי פֿאַר דײַנע סחורות אָפּגעגעבן.
13 יָוָן, תּובַל, און מֶשֶך,
זיי זײַנען דײַנע האַנדלסלײַט געווען;
נפֿשות פֿון מענטשן און קופּערנע כּלים
האָבן זיי דיר אין האַנדל געגעבן.
14 פֿון דעם הויז פֿון תּוגַרמָה
פֿערד און רײַטער און מולאייזלען
האָט מען פֿאַר דײַנע סחורות געגעבן.
15 די זין פֿון דְדָן זײַנען דײַנע האַנדלסלײַט געווען;
פֿיל אינדזלען זײַנען געווען די סחורה פֿון דײַן האַנט;
הערנער פֿון עלפֿנביין און עבנהאָלץ
האָבן זיי דיר אָפּגאָב געבראַכט.
16 ארם איז דײַן סוחר געווען,
פֿון וועגן פֿיל געשעפֿטן דײַנע;
מיט גאַרפֿונקל, פּורפּל, און שטיקערײַ,
און פֿײַנלײַנען, און קאַרעלן, און רובין,
האָבן זיי פֿאַר דײַנע סחורות אָפּגעגעבן.
17 יהודה און דאָס לאַנד פֿון ישׂראל,
זיי זײַנען דײַנע האַנדלסלײַט געווען;
ווייץ פֿון מנית, און זיסוואַרג,
און האָניק און אייל, און באַלזאַם,
האָבן זיי דיר אין האַנדל געגעבן.
18 דמשׂק איז דײַן סוחר געווען,
צוליב די פֿיל געשעפֿטן דײַנע,
פֿון וועגן דער פֿילקייט פֿון אַלערליי גוטס,
אין וויַין פֿון חֶלבון, און ווײַסער וואָל.

19 וְדָן און יָוָן האָבן געגעבן געשפּינס פֿאַר דײַנע סחורות;
שמידאײַזן, קאַניל, און געווירצראָר
זײַנען געווען אין דײַן האַנדל.
20 דדָן האָט געהאַנדלט מיט דיר
אין טײַערע בגדים צום רײַטן.
21 עֲרָבֿ און אַלע פֿירשטן פֿון קֵדר,
זיי זײַנען די סָוחרים פֿון דײַן האַנט געווען;
אין לעמער, און ווידערס, און בעק,
דערין זײַנען זיי דײַנע סָוחרים געווען.
22 די האַנדלסלײַט פֿון שבֿא און רַעמָה,
זיי זײַנען דײַנע האַנדלסלײַט געווען;
מיטן בעסטן פֿון אַלערליי בשׂמים,
און מיט אַלערליי טײַער געשטיין, און גאָלד,
האָבן זיי פֿאַר דײַנע סחורות אָפּגעגעבן.
23 חרן און כַּנֵה און עדן, די האַנדלסלײַט פֿון שבֿא –
אשור איז ווי דײַן תּלמיד אין האַנדל געווען.
24 זיי זײַנען דײַנע האַנדלסלײַט געווען אין פּראַכטצייגן,
אין בלאָע מאַנטלען און שטיקערײַ,
און אין קאַסטנס מיט פֿאַרביקע טוכן,
פֿאַרבונדן מיט שטריק, און באַפֿעסטיקט – אויף דײַן מאַרק.
25 די שיפֿן פֿון תַּרְשִׁיש
האָבן דיר דײַן האַנדל געבראַכט.
און האָסט זיך אָנגעפֿילט, און ביסט זייער שווער געווען,
אין האַרץ פֿון די ימען.
26 אין גרויסע וואַסערן
האָבן דיך דײַנע רודערערס געבראַכט;
דער מזרח-ווינט האָט דיך צעבראָכן
אין האַרצן פֿון די ימען.
27 דײַן גוטס און דײַנע סחורות,
דײַן האַנדל, דײַנע שיפֿלײַט, און דײַנע שיפֿפֿירער,
דײַנע שפּאַלטנפֿאַרריכטער,
און די הענדלער פֿון דײַן האַנדל,
און אַלע דײַנע מלחמה-לײַט וואָס אין דיר,
און מיט אַל דײַן געזעמל וואָס אין דײַן מיט,
וועלן אַרײַנפֿאַלן אין האַרצן פֿון די ימען,
אין טאָג פֿון דײַן פֿאַלן.

28 פֿון דעם ווייגעשריי פֿון דײַנע שיפֿפֿירער
וועלן שטורעמען די אינדן.
29 און נידערן וועלן פֿון זייערע שיפֿן
אַלע וואָס האַלטן אַ רודער;
די שיפֿלײַט, אַלע שיפֿפֿירער,
וועלן אויף דער ערד בלײַבן שטיין.
30 און זיי וועלן מאַכן הערן זייער קָול וועגן דיר,
און שרײַען וועלן זיי ביטער;
און זיי וועלן אַרויפֿטאָן שטויב אויף זייערע קעפּ,
אין אַש וועלן זיי זיך קײַקלען.
31 און מאַכן אַ פּליך וועלן זיי נאָך דיר,
און אָנגורטן זאַקקליידער וועלן זיי,
און וויינען וועלן זיי אויף דיר מיט אַ ביטער געמיט,
אַ קלאָגעניש אַ ביטערע.
32 און אין זייער יאָמער וועלן זיי אויפֿהייבן אויף דיר אַ קלאָג,
און קלאָגן וועלן זיי אויף דיר:
ווער איז ווי צור געווען
פֿאַראַנקערט אין מיטן פֿון ים!
33 ווען דײַנע סחורות פֿלעגן פֿון די ימען אַרויס,
האָסטו פֿיל פֿעלקער אָנגעזעט;
מיט דײַן פֿיל גוטס און דײַן האַנדל
האָסטו רײַך געמאַכט די מלכים פֿון דער ערד.
34 אַצונד אַז דו ביסט צעבראָכן פֿון די ימען,
אין די טיפֿענישן פֿון די וואַסערן,
אַז דײַן האַנדל און אַל דײַן געזעמל
זײַנען געפֿאַלן אין דײַן מיט,
35 ווערן אַלע באַוווינער פֿון די אינדזלען
באַנומען איבער דיר,
און זייערע מלכים שוידערן אַ שוידער;
זייער פּנים איז צערודערט.
36 די סָוחרים צווישן די פֿעלקער
שמוצערן אויף דיר;
אַ שרעקעניש ביסטו געוואָרן
און ביסט אויף אייביק ניטאָ.

כח

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, זאָג צו דעם פֿירשט פֿון צור:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל דײַן האַרץ האָט זיך דערהויבן,
און דו האָסט געזאָגט: אַ גאָט בין איך,
די זיצונג פֿון געטער טו איך זיצן
אין האַרצן פֿון די ימען;
און ביסט דאָך אַ מענטש און ניט אַ גאָט,
נאָר האָסט געמאַכט דײַן האַרץ ווי דאָס האַרץ פֿון אַ גאָט:
3 ביסט דאָך מער חכם פֿון דניאלן,
קיין פֿאַרבאָרגעניש האָט מען פֿון דיר ניט פֿאַרהוילן!
4 מיט דײַן גרויס חכמה און מיט דײַן שׂכל
האָסטו דיר אָנגעשאַפֿט אַ פֿאַרמעג,
און אָנגעשאַפֿט גאָלד און זילבער אין דײַנע אוֹצרות.
5 מיט דײַן גרויס חכמה, מיט דײַן האַנדל,
האָסטו געמערט דײַן פֿאַרמעג!
און דײַן האַרץ האָט זיך דערהויבן פֿון וועגן דײַן פֿאַרמעג.
6 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
ווײַל דו האָסט געמאַכט דײַן האַרץ ווי דאָס האַרץ פֿון אַ גאָט,
7 דרום זע, איך ברענג אויף דיר פֿרעמדע,
די פֿאָרכטיקסטע פֿון די פֿעלקער;
און זיי וועלן אַרויסציִען זייערע שווערדן
אויף דײַן שיינער חכמה,
און זיי וועלן פֿאַרשוועכן דײַן גלאַנץ.
8 אין גרוב וועלן זיי דיך נידערן,
און דעם טויט פֿון אַ דערשלאָגענעם וועסטו שטאַרבן,
אין האַרצן פֿון די ימען.
9 וועסטו דען זאָגן פֿאַר דײַן טייטער:
אַ גאָט בין איך?
ווען אַ מענטש און ניט אַ גאָט וועסטו זײַן
אין דער האַנט פֿון דײַן דערשלאָגער.
10 דעם טויט פֿון אומבאַשניטענע וועסטו שטאַרבן,
דורך דער האַנט פֿון פֿרעמדע;
וואָרום איך האָב גערעדט,
זאָגט גאָט דער האַר.

11 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

12 מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאָג אויף דעם מלך פֿון צור,
און זאָלסט זאָגן צו אים:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַ געצירקלטער זיגלרינג ביסטו געווען,
פֿול מיט חכמה און פֿאַרפֿול אין שיינקייט.
13 אין עדן דעם גאָרטן פֿון גאָט ביסטו געווען;
אַלערליי טײַער געשטיין איז דײַן צודעק געווען;
רובין, טאָפּאַז, און דימענט,
גאָלדשטיין, אָניקל, און יאַשפּיז,
סאַפּירשטיין, גאַרפֿונקל, און שמאָראַק, און גאָלד,
דײַנע געפּײַקלטע און געלעכלטע אַרבעט,
זײַנען אין טאָג פֿון דײַן באַשאַפֿן ווערן
געווען אָנגעברייט אין דיר.
14 אַ כּרובֿ אַ ברייטשירעמענדיקער ביסטו געווען;
און איך האָב דיך אַרויפֿגעזעצט,
ביז דו ביסט אויף גאָטס הייליקן באַרג געווען;
צווישן פֿײַערשטיינער ביסטו אומגעגאַנגען.
15 גאַנץ ביסטו געווען אין דײַנע וועגן,
פֿון דעם טאָג פֿון דײַן באַשאַפֿן ווערן,
ביז אומרעכט איז געפֿונען געוואָרן אין דיר.
16 דורך דײַן גרויס האַנדלשאַפֿט
האָט מען דיך אָנגעפֿילט אינעווייניק מיט רויבונג,
און ביסט זינדיק געוואָרן;
דרום האָב איך דיך פֿאַרשוועכט פֿון גאָטס באַרג,
און דיך אונטערגעבראַכט, דו שירעמענדיקער כּרובֿ,
פֿון צווישן די פֿײַערשטיינער.
17 דײַן האַרץ האָט זיך דערהויבן פֿון וועגן דײַן שיינקייט,
האָסט פֿאַרדאָרבן דײַן חכמה איבער דײַן גלאַנץ;
האָב איך דיך אויף דער ערד געוואָרפֿן,
פֿאַר די מלכים דיך געגעבן, צו קוקן אויף דיר.
18 דורך דײַנע פֿיל זינד, מיט דעם אומרעכט פֿון דײַן האַנדל,
האָסטו פֿאַרשוועכט דײַנע הייליקטומען;
דרום האָב איך געמאַכט אַרויסגיין פֿון דיר אַ פֿײַער
וואָס האָט דיך פֿאַרצערט,

און איך האָב דיך געמאַכט צו אַש אויף דער ערד,
פֿאַר די אויגן פֿון אַלע וואָס זעען דיך.
19 אַלע וואָס קענען דיך צווישן די פֿעלקער
ווערן באַנומען איבער דיר;
אַ שרעקעניש ביסטו געוואָרן,
און ביסט אויף אייביק ניטאָ.

20 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

21 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו צידון,
און זאָג נבֿיאות אויף איר;
22 און זאָלסט זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום אויף דיר, צידון,
און איך וועל געערלעכט ווערן צווישן דיר;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך טו אַ משפּט אין איר,
און איך וועל געהייליקט ווערן אין איר.
23 און איך וועל אָנשיקן אויף איר פּעסט
און בלוט אין אירע גאַסן,
און דערשלאָגענע וועלן פֿאַלן אין איר מיט
פֿון דער שווערד וואָס אויף איר פֿון רונד אַרום;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.
24 און מער וועט ניט זײַן פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל
אַ שטעכיק ווילדגעוועקס, און אַ שמאַרציקער דאָרן,
פֿון אַלע זייערע אַרומיקע וואָס פֿאַראַכטן זיי;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין גאָט יהוה.

25 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווען איך זאַמל אײַן דאָס הויז פֿון ישׂראל
פֿון די אומות וואָס זיי זײַנען צעשפּרייט געוואָרן צווישן זיי,
וועל איך געהייליקט ווערן דורך זיי
אין די אויגן פֿון די פֿעלקער;
26 און זיי וועלן זיצן אויף זייער ערד
וואָס איך האָב געגעבן צו מײַן קנעכט, צו יעקבֿן.
און זיי וועלן זיצן אויף איר אין זיכערקייט,
און זיי וועלן בויען הײַזער, און פֿלאַנצן ווײַנגערטנער;

יאָ, זײ װעלן זיצן אין זיכערקײט,
װען איך טו אַ משפּט אױף אַלע
װאָס פֿאַראַכטן זײ פֿון רונד אַרום זײ;
און זײ װעלן װיסן אַז איך בין יהוה זײער גאָט.

כט

1 אין צענטן יאָר, אין צענטן חודש, אין צװעלפֿטן טאָג פֿון
חודש איז געװען דאָס װאָרט פֿון גאָט צו מיר, אַזױ צו זאָגן:

2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו פּרעה דעם מלך פֿון מצרַיִם,
און זאָג נבֿיאות אױף אים, און אױף מצרַיִם אין גאַנצן;
3 רעד, און זאָלסט זאָגן: אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום אױף דיר פּרעה,
מלך פֿון מצרַיִם,
דער גרױסער קראָקאָדיל,
װאָס הױערט אין זײַנע טײַכן,
װאָס זאָגט: מיר געהערט מײַן טײַך,
און איך האָב אים מיר געמאַכט.
4 און איך װעל אַרײַנטאָן רינגען אין דײַנע קינבאַקן,
און װעל באַהעפֿטן די פֿיש פֿון דײַנע טײַכן אָן דײַנע שופּן;
און איך װעל דיך אױפֿברענגען פֿון דײַנע טײַכן,
מיט אַלע פֿיש פֿון דײַנע טײַכן
װאָס װעלן אָן דײַנע שופּן באַהעפֿט זײַן.
5 און איך װעל דיך אַװעקװאַרפֿן אין מדבר,
דיך מיט אַלע פֿיש פֿון דײַנע טײַכן;
אױפֿן פֿרײַען פֿעלד װעסטו זיך װאַלגערן,
ניט אױפֿגעזאַמלט און ניט אױפֿגעקליבן װעסטו װערן;
צו דער חיה פֿון דער ערד, און צום פֿױגל פֿון הימל,
האָב איך דיך געגעבן פֿאַר אַ שפּײַז.
6 און אַלע באַװױנער פֿון מצרַיִם װעלן װיסן
אַז איך בין יהוה;
װײַל זײ זײַנען געװען אַ שטעקן פֿון ראָר,
פֿאַר דעם הױז פֿון ישׂראל.
7 אַז זײ האָבן דיך אָנגענומען אין האַנט,
פֿלעגסטו זיך צעשפּאַלטן,

און זיי דעם גאַנצן אַקסל צעריַיסן;
און אַז זיי האָבן זיך אָנגעלענט אויף דיר,
פֿלעגסטו זיך צעברעכן,
און זיי די גאַנצע לענדן ליימען.

8 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך ברענג אויף דיר אַ שווערד,
און וועל פֿאַרשניַידן פֿון דיר מענטשן און בהמות.
9 און דאָס לאַנד מצרַיִם וועט זיַין וויסט און חרובֿ,
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה;
וויַיל ער האָט געזאָגט: דער טיַיך געהערט מיר,
און איך האָב אים געמאַכט.
10 דרום זע, איך קום צו דיר, און צו דיַינע טיַיכן,
און וועל מאַכן דאָס לאַנד מצרַיִם פֿאַר חורבֿות,
אַ חרובֿ וויסטעניש, פֿון מִגדול ביז סוֵנֵה,
און ביז דעם געמאַרק פֿון כּוּש.
11 ניט דורכגיין וועט אַ פֿוס פֿון אַ מענטשן אין איר,
און ניט אַ פֿוס פֿון אַ בהמה וועט דורכגיין אין איר,
און זי וועט ניט זיַין באַווינט פֿערציק יאָר.
12 און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד מצרַיִם
אַ וויסטעניש צווישן פֿאַרוויסטע לענדער,
און אירע שטעט, צווישן חרבֿע שטעט,
וועלן זיַין אַ וויסטעניש פֿערציק יאָר;
און איך וועל צעשפּרייטן מצרַיִם צווישן די פֿעלקער,
און וועלן זיי צעוואַרפֿן אין די לענדער.

13 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
צום סָוף פֿון פֿערציק יאָר,
וועל איך איַינזאַמלען מצרַיִם
פֿון די פֿעלקער וואָס זיי זיַינען צעשפּרייט געוואָרן אַהין.
14 און איך וועל אומקערן די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון מצרַיִם,
און וועל זיי צוריקקערן קיין לאַנד פַּתרוס,
אין דעם לאַנד פֿון זייער אָפּשטאַמונג;
און זיי וועלן דאָרטן זיַין אַ שָפֿלע מלוכה.
15 די שָפֿלסטע פֿון די מלוכות וועט זי זיַין,
און זי וועט זיך מער ניט איבערנעמען איבער די פֿעלקער;

און איך וועל זיי פֿאַרמינערן,
ניט צו געוועלטיקן איבער די פֿעלקער.
16 און זיי וועלן מער ניט זײַן דעם הויז פֿון ישׂראל
פֿאַר אַ פֿאַרזיכערונג וואָס מאַכט דערמאָנען זינד,
ווען זיי קערן זיך נאָך זיי;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין גאָט יהוה.

17 און עס איז געווען אין זיבן און צוואַנציקסטן יאָר, אין ערשטן
חודש, אין ערשטן טאָג פֿון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט צו
מיר, אַזוי צו זאָגן:

18 מענטשנקינד, נבֿוכַדרֶאצַר דער מלך פֿון בָבֿל
האָט געמאַכט זײַן חיל דינען אַ שווערן דינסט אַקעגן צור;
איטלעכער קאָפּ איז אויסגעקראָכן,
און איטלעכער אַקסל איז אָפּגעריבן;
און שׂכר האָט ער ניט געקראָגן
פֿאַר זיך און פֿאַר זײַן חיל פֿון צור
פֿאַר דעם דינסט וואָס ער האָט געדינט אַקעגן איר.
19 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
זע, איך גיב נבֿוכַדרֶאצַר דעם מלך פֿון בָבֿל דאָס לאַנד מִצרַיִם,
און ער וועט אַוועקטראָגן איר שפֿע,
און רויבן איר זאַקרויב, און ראַבעווען איר רויב;
און דאָס וועט זײַן דער שׂכר פֿאַר זײַן חיל.
20 פֿאַר זײַן לוין וואָס ער האָט אום דעם געדינט,
האָב איך אים געגעבן דאָס לאַנד מִצרַיִם,
ווײַל זיי האָבן געאַרבעט פֿאַר מיר,
זאָגט גאָט דער האַר.

21 אין יענעם טאָג וועל איך מאַכן שפּראָצן
דעם האָרן פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל,
און דיר וועל איך געבן אַן אָפֿן מויל צווישן זיי;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

ל 1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות, און זאָלסט זאָגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
יאָמערט: ווײ איבער דעם טאָג!
3 וואָרום נאָנט איז דער טאָג,
יאָ, נאָנט איז דער טאָג פֿון גאָט;
אַ טאָג פֿון וואָלקן,
די שטראָפֿצײַט פֿון די פֿעלקער וועט עס זײַן.
4 און אַ שווערד וועט קומען אויף מצרַיִם,
און אַ ציטערניש וועט זײַן אין כּוש,
ווען דערשלאָגענע פֿאַלן אין מצרַיִם;
און מע וועט אַוועקנעמען איר שפֿע,
און אירע גרונטפֿעסטן וועלן צעשטערט ווערן.
5 כּוש, און פּוט, און לוד,
און אַלע געמישטע פֿעלקער, און כּוב,
און די קינדער פֿון דעם לאַנד פֿון בונד,
וועלן מיט זײ דורכן שווערד פֿאַלן.

6 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
פֿאַלן וועלן אויך די אונטערלענער פֿון מצרַיִם,
און נידערן וועט איר שטאָלצע מאַכט;
פֿון מִגדול ביז סְוֵנֵה וועלן זײ פֿאַלן דורכן שווערד אין איר,
זאָגט גאָט דער האַר.
7 און זײ וועלן פֿאַרוויסט זײַן צווישן פֿאַרוויסטע לענדער,
און זײַנע שטעט וועלן זײַן צווישן חרבֿע שטעט.
8 און זײ וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך מאַך אַ פֿײַער אין מצרַיִם,
און אַלע אירע העלפֿער וועלן צעבראָכן ווערן.
9 אין יענעם טאָג וועלן שלוחים אַרויסגײן פֿון איר אין שיפֿן,
אויפֿצושרעקן כּוש די זיכערע;
און אַ ציטערניש וועט זײַן בײַ זײ ווי אין טאָג פֿון מצרַיִם;
וואָרום זע, עס קומט!

10 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
איך וועל אויך פֿאַרטיליקן דעם המון פֿון מצרַיִם,
דורך דער האַנט פֿון נבֿוכַדרֶאצַר דעם מלך פֿון בָבֿל.

11 ער און זײַן פֿאָלק מיט אים,
די פֿאָרכטיקסטע פֿון די פֿעלקער,
ווערן געבראַכט אומצוברענגען דאָס לאַנד;
און זיי וועלן אַרויסציִען זייערע שווערדן אויף מצרַיִם,
און וועלן אָנפֿילן דאָס לאַנד מיט דערשלאָגענע.
12 און איך וועל מאַכן די טײַכן אַ טריקעניש,
און וועל איבערענטפֿערן דאָס לאַנד
אין דער האַנט פֿון שלעכטע;
און איך וועל פֿאַרוויסטן דאָס לאַנד מיט איר פֿולקייט,
דורך דער האַנט פֿון פֿרעמדע;
איך יהוה האָב גערעדט.

13 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
איך וועל אויך אונטערברענגען די אָפּגעטער,
און וועל פֿאַרשטערן די געצן פֿון נוֹף;
און קיין פֿירשט וועט מער ניט זײַן פֿון לאַנד מצרַיִם;
און איך וועל מאַכן אַ מורא אין לאַנד מצרַיִם.
14 און איך וועל פֿאַרוויסטן פַּתרוס,
און וועל מאַכן אַ פֿײַער אין צוֹעַן,
און טאָן אַ משפּט אין נוא.
15 און איך וועל אויסגיסן מײַן גרימצאָרן אויף סִין,
דער פֿעסטונג פֿון מצרַיִם;
און איך וועל פֿאַרשנײַדן דעם המון פֿון נוא.
16 און איך וועל מאַכן אַ פֿײַער אין מצרַיִם;
דרייען אין ווייטאָג וועט זיך דרייען סִין,
און נוא וועט אײַנגעבראָכן ווערן,
און אויף נוֹף וועלן קומען פֿײַנט בײַ טאָג.
17 די יונגעלײַט פֿון אָוֶן און פּי-בֶּסֶת וועלן דורכן שווערד פֿאַלן,
און זיי וועלן אין געפֿאַנגענשאַפֿט גיין.
18 און אין תַּחפַּנחֵס וועט אויפֿהערן דער טאָג,
ווען איך צעברעך דאָרטן די יאָכשטאַנגען פֿון מצרַיִם;
און איר שטאָלצע מאַכט וועט פֿאַרשטערט ווערן אין איר;
זי אַליין וועט אַ וואָלקן באַדעקן,
און אירע טעכטערשטעט וועלן אין געפֿאַנגענשאַפֿט גיין.
19 און איך וועל טאָן אַ משפּט אין מצרַיִם;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

20 און עס איז געווען אין עלפֿטן יאָר, אין ערשטן חודש, אין זיבעטן
טאָג פֿון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

21 מענטשנקינד, איך האָב צעבראָכן דעם אָרעם
פֿון פרעה דעם מלך פֿון מצרַיִם,
און זע, ער איז ניט פֿאַרבונדן געוואָרן
צו ברענגען אַ רפֿואה דורך אַרויפֿטאָן אַ וויקלבאַנד,
אים צו פֿאַרבינדן, ער זאָל ווערן שטאַרק
צו האַלטן אַ שווערד.
22 פֿאַר וואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו פרעה דעם מלך פֿון מצרַיִם,
און וועל צעברעכן זײַנע אָרעמס,
דעם געזונטן, און דעם צעבראָכענעם;
און איך וועל מאַכן אַרויספֿאַלן די שווערד פֿון זײַן האַנט.
23 און איך וועל צעשפּרייטן מצרַיִם צווישן די פֿעלקער,
און וועל זיי צעוואַרפֿן אין די לענדער.
24 און איך וועל שטאַרקן די אָרעמס פֿון דעם מלך פֿון בָבֿל.
און וועל געבן מײַן שווערד אין זײַן האַנט;
און איך וועל צעברעכן די אָרעמס פֿון פרעהן,
און ער וועט קרעכצן פֿאַר אים
קרעכצן פֿון אַ דערשטאָכענעם.
25 און איך וועל שטאַרקן די אָרעמס פֿון דעם מלך פֿון בָבֿל,
און די אָרעמס פֿון פרעהן וועלן אַראָפּפֿאַלן;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך גיב מײַן שווערד אין דער האַנט פֿון דעם מלך פֿון בָבֿל,
און ער וועט זיי אויסשטרעקן קעגן לאַנד מצרַיִם.
26 און איך וועל צעשפּרייטן מצרַיִם צווישן די פֿעלקער,
און וועל זיי צעוואַרפֿן אין די לענדער;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

לא 1 און עס איז געווען אין עלפֿטן יאָר, אין דריטן חודש, אין
ערשטן טאָג פֿון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט צו
מיר, אַזוי צו זאָגן:

2 מענטשנקינד, זאָג צו פּרעה דעם מלך פֿון מצרַיִם,
און צו זײַן המון:
צו װעמען גלײַכסטו זיך אין דײַן גרױסקײט?
3 זע, אשור איז געװען אַ צעדער אין לבֿנון,
מיט שײנע צװײַגן, און שאָטנדיקן געװעלד,
און הױך אין װוּקס;
און צװישן געדיכטענישן איז געװען זײַן שפּיץ.
4 װאַסער האָט אים אױפֿגעצױגן,
דער תּהום האָט אים אױפֿגעבראַכט;
זײַנע שטראָמען, זײ פֿלעגן גײן
רונד אַרום זײַן פֿלאַנצונג,
און זײַנע גראָבנס האָט ער צעשיקט
צו אַלע בײמער פֿון פֿעלד.
5 דרום איז זײַן װוּקס געװען העכער
פֿון אַלע בײמער פֿון פֿעלד,
און זײַנע צװײַגן האָבן זיך געמערט,
און זײַנע ריטער זײַנען לאַנג געװאָרן,
פֿון פֿיל װאַסער בײַ זײַן אױסװאַקסן.
6 אין זײַנע צװײַגן האָבן גענעסט
אַלע פֿױגלען פֿון הימל,
און אונטער זײַנע ריטער האָבן געבאָרן
אַלע חיות פֿון פֿעלד;
און אין זײַן שאָטן פֿלעגן זיצן
אַלע גרױסע פֿעלקער.
7 און ער איז שײן געװען אין זײַן גרױסקײט,
אין דער לענג פֿון זײַנע צװײַגן;
װאָרום זײַן װאָרצל איז געװען
בײַ װאַסער אַ סך.
8 די צעדערן אין גאָרטן פֿון גאָט
האָבן אים ניט פֿאַרטונקלט;
ציפּרעסן זײַנען ניט גלײַך געװען
צו די צװײַגן זײַנע;
און פּלאַטאַנענבײמער זײַנען ניט געװען
אַזױ װי די ריטער זײַנע;
קײן בױם אין גאָרטן פֿון גאָט
איז ניט גלײַך געװען צו אים אין זײַן שײנקײט.

9 שײן האָב איך אים געמאַכט
מיט זײַנע פֿיל צװײַגן,
און אים האָבן מקנא געװען
אַלע בײמער פֿון עדן װאָס אין גאָרטן פֿון גאָט.
10 דרום האָט גאָט דער האַר אַזױ געזאָגט:
װײַל דו ביסט געװען הױך אין װוּקס;
און ער האָט אױסגעשטרעקט זײַן שפּיץ פֿון צװישן געדיכטענישן,
און זײַן האַרץ האָט זיך דערהױבן פֿון װעגן זײַן הײך,
11 דרום װעל איך אים געבן אין דער האַנט
פֿון דעם מאַכטיקסטן פֿון די פֿעלקער;
רעכענען װעט ער זיך רעכענען מיט אים;
פֿאַר זײַן שלעכטיקײט טו איך אים פֿאַרטרײַבן.
12 און אים שנײַדן אָפּ פֿרעמדע,
די פֿאָרכטיקסטע פֿון די פֿעלקער,
און זײ װאַרפֿן אים אַװעק;
אױף אַלע בערג און אין אַלע טאָלן
פֿאַלן זײַנע צװײַגן,
און זײַנע ריטער ליגן צעבראָכן
אין אַלע גראָבנס פֿון דער ערד;
און אַלע פֿעלקער פֿון דער ערד
נידערן פֿון זײַן שאָטן, און פֿאַרלאָזן אים.
13 אױף זײַן געפֿאַלענעם שטאַם רוען אַלע פֿױגלען פֿון הימל,
און אױף זײַנע ריטער זײַנען אַלע חיות פֿון פֿעלד;
14 כּדי קײן בײמער בײַם װאַסער
זאָלן זיך ניט גרײסן מיט זײער װוּקס,
און ניט אױסשטרעקן זײער שפּיץ פֿון צװישן געדיכטענישן;
און עס זאָלן ניט שטײן אין זײער הײך זײערע מאַכטיקע,
אַלע אָנגעטרונקענע מיט װאַסער;
װאָרום זײ אַלע זײַנען איבערגעגעבן געװאָרן צום טױט,
צו דער אונטערשטער ערד, צװישן די קינדער פֿון מענטשן,
צו די גענידערטע אין גרוב.
15 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אין דעם טאָג װאָס ער האָט גענידערט אין אונטערערד,
האָב איך געמאַכט טרױערן, האָב איך צוגעדעקט
דעם תּהום װעגן אים,
און איך האָב פֿאַרמיטן זײַנע טײַכן,

און פֿאַרהאַלטן געוואָרן זײַנען די גרויסע וואַסערן;
און איך האָב געמאַכט פֿינצטער װעגן אים דעם לבֿנון,
און אַלע ביימער פֿון פֿעלד האָבן געחלשט װעגן אים.
16 מיט דעם הילך פֿון זײַן פֿאַלן
האָב איך אויפֿגעשטורעמט די פֿעלקער,
ווען איך האָב אים געמאַכט נידערן אין אונטערערד
מיט די גענידערטע אין גרוב.
און זיך געטרייסט אין דער אונטערשטער ערד
האָבן אַלע ביימער פֿון עדן,
די געקליבנסטע און בעסטע פֿון לבֿנון,
אַלע אָנגעטרונקענע מיט װאַסער.
17 זיי אויך האָבן מיט אים גענידערט אין אונטערערד,
צו די דערשלאָגענע פֿון שווערד –
די וואָס זײַנען זײַן אָרעם געווען,
וואָס זײַנען געזעסן אין זײַן שאָטן צווישן די פֿעלקער.
18 צו וועמען אַזוינס גלײַכסטו זיך אין כּבֿוד און אין גרויסקייט
צווישן די ביימער פֿון עדן?
אָבער וועסט גענידערט ווערן מיט די ביימער פֿון עדן
אין דער אונטערשטער ערד;
צווישן אומבאַשניטענע וועסטו ליגן,
מיט דערשלאָגענע פֿון שווערד;
ער, פּרעה, און זײַן גאַנצער המון,
זאָגט גאָט דער האַר.

לב

1 און עס איז געווען אין צוועלפֿטן יאָר, אין צוועלפֿטן חודש,
אין ערשטן טאָג פֿון חודש, איז געווען דאָס וואָרט פֿון גאָט
צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

2 מענטשנקינד, הייב אויף אַ קלאָג אויף פּרעה
דעם מלך פֿון מצרַיִם,
און זאָלסט זאָגן צו אים:
צו אַ יונגלייב פֿון די פֿעלקער האָסטו זיך געגליכן;
און ביסט געווען ווי אַ קראָקאָדיל אין די ימען,
און האָסט זיך געפּליושקעט אין דײַנע טײַכן,

און מיט דײַנע פֿיס האָסטו די װאַסערן צעמישט,
און צעקװיטיקט זײערע טײַכן.
3 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דרום װעל איך אױסשפּרײטן אױף דיר מײַן נעץ,
מיט אַן אײַנזאַמלונג פֿון פֿיל פֿעלקער,
און זײ װעלן דיך אױפֿברענגען אין מײַן פֿאַנגנעץ.
4 און איך װעל דיך אַװעקװאַרפֿן אױף דער ערד,
אױפֿן פֿרײַען פֿעלד װעל איך דיך אַװעקשלײַדערן;
און איך װעל מאַכן רוען אױף דיר אַלע פֿױגלען פֿון הימל,
און װעל אָנזעטן מיט דיר אַלע חיות פֿון דער ערד.
5 און איך װעל אַהינטאָן דײַן פֿלײש אױף די בערג,
און װעל אָנפֿילן די טאָלן מיט דײַן װערעמדיקײט.
6 און איך װעל אָנטרינקען דאָס לאַנד מיט דײַן אײטער,
מיט דײַן בלוט ביז די בערג;
און די גראָבנס װעלן אָנגעפֿילט װערן מיט דיר.
7 און װען איך לעש דיך אױס, װעל איך צודעקן די הימלען,
און װעל פֿינצטער מאַכן זײערע שטערן;
די זון, זי װעל איך מיט אַ װאָלקן פֿאַרדעקן,
און די לבֿנה װעט ניט לײַכטן איר ליכט.
8 אַלע ליכטיקע ליכטער אין הימל,
זײ װעל איך מאַכן פֿינצטער איבער דיר,
און איך װעל געבן אַ חושך אױף דײַן לאַנד,
זאָגט גאָט דער האַר.
9 און איך װעל פֿאַראומערן דאָס האַרץ פֿון פֿיל פֿעלקער,
װען איך ברענג דײַן בראָך צװישן די פֿעלקער,
אין לענדער װאָס דו קענסט זײ ניט.
10 און איך װעל מאַכן באַנומען װערן װעגן דיר פֿיל פֿעלקער,
און זײערע מלכים װעלן שױדערן אַ שױדער װעגן דיר,
װען איך פֿאָך מײַן שװערד פֿאַר זײער פּנים;
און זײ װעלן ציטערן אַלע רגע,
איטלעכער פֿאַר זײַן לעבן,
אין טאָג פֿון דײַן פֿאַלן.
11 װאָרום אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
די שװערד פֿון דעם מלך פֿון בבֿל װעט קומען אױף דיר.
12 דורך די שװערדן פֿון גיבורים װעל איך מאַכן פֿאַלן דײַן המון;
די פֿאָרכטיקסטע פֿון די פֿעלקער זײַנען זײ אַלע;

און זיי װעלן פֿאַרװיסטן דעם שטאָלץ פֿון מצרַיִם,
און פֿאַרטיליקט װערן װעט איר גאַנצער המון.
13 און איך װעל אונטערברענגען אַלע אירע בהמות פֿון לעבן די פֿיל
װאַסערן;
און זיי װעט מער ניט צעמישן אַ פֿוס פֿון אַ מענטשן,
און קלויען פֿון אַ בהמה װעלן זיי ניט צעמישן.
14 דענצמאָל װעל איך מאַכן אָפּשטיין זייערע װאַסערן,
און זייערע טײַכן װעל איך װי בוימל מאַכן גיין,
זאָגט גאָט דער האַר,
15 װען איך מאַך דאָס לאַנד מצרַיִם אַ װיסט און װיסטעניש,
אַ לאַנד אָן איר פֿולקייט,
װען איך שלאָג אַלע װוינער אין איר;
און זיי װעלן װיסן אַז איך בין יהוה.

16 אַ קלאָגליד איז דאָס, און קלאָגן װעט מען עס;
די טעכטער פֿון די פֿעלקער װעלן עס קלאָגן;
אויף מצרַיִם און אויף איר גאַנצן המון װעלן זיי עס קלאָגן,
זאָגט גאָט דער האַר.

17 און עס איז געװען אין צװעלפֿטן יאָר, אין פֿופֿצנטן טאָג פֿון חודש
איז געװען דאָס װאָרט פֿון גאָט צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

18 מענטשנקינד, יאָמער אויף דעם המון פֿון מצרַיִם,
און מאַך זיי נידערן –
זי מיט די טעכטער פֿון מאַכטיקע פֿעלקער,
אין דער אונטערשטער ערד, מיט די גענידערטע אין גרוב.
19 פֿון װעמען ביסטו בעסער?
נידער אַראָפּ, און װער געלייגט מיט די אומבאַשניטענע.
20 צװישן דערשלאָגענע פֿון שװערד זאָלן זיי פֿאַלן;
צו דער שװערד איז זי איבערגעגעבן געװאָרן;
שלעפּט זי אַראָפּ מיט איר גאַנצן המון.
21 די שטאַרקסטע גיבורים װעלן רעדן
פֿון אים מיט זײַנע העלפֿער פֿון מיטן דער אונטערערד;
זיי האָבן גענידערט, זיך געלייגט, די אומבאַשניטענע,
דערשלאָגענע פֿון שװערד.
22 דאָרטן איז אשור מיט איר גאַנצן געזעמל –

רונד אַרום איר אירע קבֿרים;
אַלע דערשלאָגענע, געפֿאַלן פֿון שווערד –
23 וואָס אירע קבֿרים זײַנען פֿאַרלייגט אין די עקן פֿון גרוב,
און איר געזעמל איז רונד אַרום איר קבֿר;
אַלע דערשלאָגענע, געפֿאַלן פֿון שווערד,
וואָס האָבן אָנגעוואָרפֿן אַ שרעק
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע.
24 דאָרטן איז עֵילָם מיט איר גאַנצן המון
רונד אַרום איר קבֿר;
אַלע דערשלאָגענע, געפֿאַלן פֿון שווערד,
וואָס האָבן גענידערט אומבאַשניטענע
אין דער אונטערשטער ערד,
וואָס האָבן אָנגעוואָרפֿן זייער שרעק
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע,
און זיי טראָגן זייער שאַנד
מיט די גענידערטע אין גרוב.
25 צווישן דערשלאָגענע האָט מען איר אַ געלעגער געגעבן
מיט איר גאַנצן המון;
רונד אַרום איר אירע קבֿרים;
אַלע אומבאַשניטענע, דערשלאָגן פֿון שווערד;
ווײַל זייער שרעק איז געווען אָנגעוואָרפֿן
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע,
דרום טראָגן זיי זייער שאַנד
מיט די גענידערטע אין גרוב;
צווישן געשלאָגענע זײַנען זיי געלייגט געוואָרן.
26 דאָרטן איז מֶשֶך, תּובַל מיט איר גאַנצן המון;
רונד אַרום איר אירע קבֿרים;
אַלע אומבאַשניטענע, דערשלאָגן פֿון שווערד;
ווײַל זיי האָבן אָנגעוואָרפֿן זייער שרעק
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע.
27 און די געפֿאַלענע פֿון די אומבאַשניטענע
וועלן ניט ליגן מיט די גיבורים
וואָס האָבן גענידערט אין אונטערערד מיט זייערע כּלי-מלחמה,
און זייערע שווערדן האָט מען געלייגט אונטער זייערע קעפּ;
וואָרום זייערע זינד זײַנען אויף זייער געביין,
ווײַל דער שרעק פֿון די גיבורים

איז געווען אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע.
28 אויך דו וועסט צווישן אומבאַשניטענע צעבראָכן ווערן,
און ליגן מיט דערשלאָגענע פֿון שווערד.
29 דאָרטן איז אדום,
אירע מלכים און אַלע אירע פֿירשטן,
וואָס זײַנען בײַ אַל זייער גבֿורה
געלייגט געוואָרן מיט דערשלאָגענע פֿון שווערד;
מיט אומבאַשניטענע ליגן זיי,
און מיט די גענידערטע אין גרוב.
30 דאָרטן זײַנען די פֿירשטן פֿון צפֿון אַלע, און אַלע צידונים,
וואָס האָבן גענידערט מיט דערשלאָגענע;
בײַ אַל זייערע אָנשרעק דורך זייער גבֿורה זײַנען זיי פֿאַרשעמט;
און זיי ליגן אומבאַשניטענע מיט דערשלאָגענע פֿון שווערד,
און טראָגן זייער שאַנד מיט די גענידערטע אין גרוב.
31 זיי וועט פּרעה זען,
און וועט זיך טרייסטן אויף זײַן גאַנצן המון,
די דערשלאָגענע פֿון שווערד –
פּרעה מיט זײַן גאַנצן חיל,
זאָגט גאָט דער האַר.
32 וואָרום איך טו וואַרפֿן מײַן שרעק
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע;
און ער וועט געלייגט ווערן צווישן אומבאַשניטענע,
מיט דערשלאָגענע פֿון שווערד –
פּרעה מיט זײַן גאַנצן המון,
זאָגט גאָט דער האַר.

לג

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, רעד צו די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק, און זאָלסט
זאָגן צו זיי: אַז איך ברענג אַ שווערד אויף אַ לאַנד, און דאָס פֿאָלק
פֿון לאַנד נעמט אַ מאַן פֿון צווישן זיך, און זיי מאַכן אים פֿאַר זייער
וועכטער, 3 און ער זעט די שווערד קומען אויפֿן לאַנד, און ער
בלאָזט אין שופֿר, און וואָרנט דאָס פֿאָלק, 4 און דער הערער הערט
דעם קָול פֿון שופֿר, און ער לאָזט זיך ניט וואָרענען, און די שווערד
קומט, און נעמט אים צו, וועט זײַן בלוט זײַן אויף זײַן קאָפּ. 5 דעם

קָול פֿון שופֿר האָט ער געהערט, און ער לאָזט זיך ניט וואָרענען,
וועט זײַן בלוט זײַן אויף אים; וואָרום אַז ער לאָזט זיך וואָרענען,
וואָלט ער זײַן נפֿש געראַטעוועט. 6 אָבער אַז דער וועכטער זעט די
שווערד קומען, און ער בלאָזט ניט אין שופֿר, און פֿאָלק ווערט ניט
געוואָרנט, און די שווערד קומט, און נעמט צו פֿון זיי אַ נפֿש, איז ער
צוגענומען געוואָרן פֿאַר זײַנע זינד, אָבער זײַן בלוט וועל איך מאָנען
פֿון דעם וועכטערס האַנט. 7 און דו מענטשנקינד, אַ וועכטער האָב
איך דיך געמאַכט פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל, אַז ווען דו וועסט הערן
פֿון מײַן מויל אַ וואָרט, זאָלסטו זיי וואָרענען פֿון מיר. 8 אַז איך זאָג
צו דעם שלעכטן: דו שלעכטער, שטאַרבן מוזטו שטאַרבן; און דו
האָסט ניט גערעדט צו וואָרענען דעם שלעכטן פֿון זײַן וועג, וועט ער,
דער שלעכטער, שטאַרבן פֿאַר זײַנע זינד, און זײַן בלוט וועל איך פֿון
דײַן האַנט מאָנען. 9 אָבער אַז דו האָסט געוואָרנט דעם שלעכטן פֿון
זײַן וועג, זיך אומצוקערן פֿון אים, און ער האָט זיך ניט אומגעקערט
פֿון זײַן וועג, וועט ער שטאַרבן פֿאַר זײַנע זינד, און דו האָסט דײַן
נפֿש מציל געווען.

10 און דו מענטשנקינד, זאָג צו דעם הויז פֿון ישׂראל: איר זאָגט, אַזוי
צו זאָגן: פֿאַר וואָר, אונדזערע פֿאַרברעכן און אונדזערע זינד זײַנען
אויף אונדז, און דורך זיי גייען מיר אײַן, און ווי קענען מיר לעבן?
11 זאָג צו זיי: אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר, אויב איך
באַגער דעם טויט פֿון דעם שלעכטן, נײַערט אַז דער שלעכטער זאָל
זיך אומקערן פֿון זײַן וועג, און לעבן! קערט אײַך אום, קערט אײַך
אום פֿון אײַערע שלעכטע וועגן; און נאָך וואָס זאָלט איר שטאַרבן,
הויז פֿון ישׂראל?

12 און דו מענטשנקינד, זאָג צו די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק: די
גערעכטיקייט פֿון דעם גערעכטן וועט אים ניט מציל זײַן אין טאָג פֿון
זײַן פֿאַרברעך, און די שלעכטיקייט פֿון דעם שלעכטן, דורך איר וועט
ער ניט געשטרויכלט ווערן אין דעם טאָג וואָס ער קערט זיך אום פֿון
זײַן שלעכטיקייט; און דער וואָס איז אַ גערעכטער, קען דערפֿאַר ניט
בלײַבן לעבן אין דעם טאָג וואָס ער זינדיקט. 13 אַז איך זאָג אויף
דעם גערעכטן: לעבן וועט ער לעבן, און ער פֿאַרזיכערט זיך אויף זײַן
גערעכטיקייט, און טוט אומרעכט, וועלן אַלע זײַנע גערעכטיקייטן
ניט דערמאָנט ווערן, און פֿאַר זײַן אומרעכט וואָס ער האָט געטאָן,
דערפֿאַר וועט ער שטאַרבן. 14 און אַז איך זאָג צו דעם שלעכטן:

שטאַרבן מוזטו שטאַרבן, און ער קערט זיך אום פֿון זײַנע זינד, און
טוט רעכט און גערעכטיקייט; 15 אַז דעם משכּון קערט דער
שלעכטער אום, די גזלה באַצאָלט ער, אין די געזעצן פֿון לעבן גייט
ער, ניט צו טאָן קיין אומרעכט – וועט ער געוויס לעבן, ער וועט ניט
שטאַרבן. 16 אַלע זײַנע זינד וואָס ער האָט געזינדיקט, וועלן אים ניט
דערמאָנט ווערן; רעכט און גערעכטיקייט טוט ער, לעבן וועט ער
לעבן. 17 און די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק זאָגן: ניט ריכטיק איז דער
וועג פֿון גאָט, ווען זייער אייגענער וועג איז ניט ריכטיק. 18 אַז דער
גערעכטער קערט זיך אָפּ פֿון זײַן גערעכטיקייט, און טוט אומרעכט,
מוז ער שטאַרבן דערפֿאַר. 19 און אַז דער שלעכטער קערט זיך אָפּ
פֿון זײַן שלעכטיקייט, און טוט רעכט און גערעכטיקייט, וועט ער
דערפֿאַר לעבן. 20 און איר זאָגט: ניט ריכטיק איז דער וועג פֿון גאָט;
איטלעכן לויט זײַנע וועגן משפּט איך אײַך, הויז פֿון ישׂראל.

21 און עס איז געווען אין צוועלפֿטן יאָר פֿון אונדזער גלות, אין
צענטן חודש, איז געקומען צו מיר אַן אַנטרונענער פֿון ירושלים,
אַזוי צו זאָגן: די שטאָט איז געשלאָגן געוואָרן. 22 און די האַנט פֿון
גאָט איז געווען אויף מיר אין אָוונט איידער דער אַנטרונענער איז
אָנגעקומען; און ער האָט געעפֿנט מײַן מויל איידער ער איז
אָנגעקומען צו מיר אין דער פֿרי; און מײַן מויל איז געבליבן אָפֿן, און
איך בין מער ניט שטום געווען.

23 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

24 מענטשנקינד, די וואָס זיצן אין די דאָזיקע חורבֿות
אויף דער ערד פֿון ישׂראל, זאָגן, אַזוי צו זאָגן:
איינער איז געווען אבֿרהם,
און ער האָט געאַרבט דאָס לאַנד,
און מיר זײַנען פֿיל,
איז אונדז דאָס לאַנד אוודאי געגעבן געוואָרן פֿאַר אַ ירושה.
25 דרום זאָג צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
מיטן בלוט עסט איר,
און אײַערע אויגן הייבט איר אויף צו אײַערע אָפּגעטער,
און בלוט פֿאַרגיסט איר,
און דאָס לאַנד ווילט איר יַרשען?
26 איר זײַט געשטאַנען אויף אײַער שווערד,

איר האָט געטאָן אומווערדיקייט,
און איינער דעם אַנדערנס ווײַב האָט איר פֿאַראומרייניקט,
און דאָס לאַנד ווילט איר יַרשען?
27 אַזוי זאָלסטו זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַזוי ווי איך לעב,
אַז די וואָס אין די חורבֿות וועלן דורכן שווערד פֿאַלן,
און דער וואָס אויפֿן פֿרײַען פֿעלד,
אים גיב איך צו די חיות, אים צו פֿאַרצערן,
און די וואָס אין די פֿעסטונגען און אין די היילן
וועלן פֿון פּעסט אויסשטאַרבן.
28 און איך וועל מאַכן דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש,
און פֿאַרשטערט ווערן וועט איר שטאָלצע מאַכט,
און די בערג פֿון ישׂראל וועלן זײַן וויסט אָן אַ דורכגייער.
29 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
ווען איך מאַך דאָס לאַנד אַ וויסט און וויסטעניש,
פֿאַר אַלע זייערע אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאָן.

30 און דו מענטשנקינד,
די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק רעדן פֿון דיר,
ביז די ווענט, און אין די אײַנגאַנגען פֿון די הײַזער,
און איינער רעדט מיטן אַנדערן,
איטלעכער מיט זײַן ברודער, אַזוי צו זאָגן:
קומט אַקאָרשט, און הערט,
וואָס איז דאָס וואָרט וואָס גייט אַרויס פֿון גאָט;
31 און זיי קומען צו דיר ווי אַ צונויפֿקום פֿון פֿאָלק;
און זיי זיצן פֿאַר דיר, ווי כּלומרשט מײַן פֿאָלק,
און זיי הערן צו דײַנע ווערטער,
אָבער זיי טוען זיי ניט;
וואָרום מיט זייער מויל ווײַזן זיי ליבשאַפֿט,
בעת נאָך זייער גײַציקייט גייט זייער האַרץ.
32 און זע, ביסט בײַ זיי ווי אַ ליבעלידל
פֿון איינעם וואָס האָט אַ שיין קָול, און שפּילט גוט;
און זיי הערן צו דײַנע ווערטער,
אָבער זיי טוען זיי ניט.

33 אָבער ווען עס קומט – זע, עס קומט –
וועלן זיי וויסן אַז אַ נבֿיא איז געווען צווישן זיי.

לד

1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות אויף די פּאַסטוכער פֿון ישׂראל;
זאָג נבֿיאות, און זאָלסט זאָגן צו זיי, צו די פּאַסטוכער:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווי, די פּאַסטוכער פֿון ישׂראל
וואָס האָבן געפּיטערט זיך אַליין!
דאַרפֿן ניט די פּאַסטוכער די שאָף פּיטערן?
3 דאָס פֿעטס עסט איר אויף,
און מיט דער וואָל באַקליידט איר זיך,
די פֿעטע טוט איר שעכטן;
די שאָף פּיטערן טוט איר ניט.
4 די שלאַפֿע האָט איר ניט געשטאַרקט,
און די קראַנקע האָט איר ניט געהיילט,
און די צעבראָכענע האָט איר ניט אַרומגעבונדן,
און די פֿאַרשטויסענע האָט איר ניט אומגעקערט,
און די פֿאַרלאָרענע האָט איר ניט געזוכט,
און מיט געוואַלט האָט איר געוועלטיקט איבער זיי,
און מיט האַרטיקייט.
5 און זיי זײַנען צעשפּרייט געוואָרן, ווײַל אָן אַ פּאַסטוך,
און געוואָרן צו שפּײַז פֿאַר יעטווועדער חיה פֿון פֿעלד,
ווײַל זיי זײַנען צעשפּרייט געווען.
6 האָבן געבלאָנדזשעט מײַנע שאָף אויף אַלע בערג,
און אויף איטלעכן הויכן בערגל;
און איבערן גאַנצן געזיכט פֿון דער ערד
זײַנען צעשפּרייט געוואָרן מײַנע שאָף,
און ניט געווען קיין פֿרעגער און קיין זוכער.

7 דרום, איר פּאַסטוכער, הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט:
8 אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
פֿאַר וואָר, ווײַל מײַנע שאָף זײַנען געוואָרן צו רויב,
און מײַנע שאָף זײַנען געוואָרן צו שפּײַז

פֿאַר יעטוועדער חיה פֿון פֿעלד, ווײַל אָן אַ פּאַסטוך,
און מײַנע פּאַסטוכער האָבן ניט נאָכגעפֿרעגט אויף מײַנע שאָף,
און די פּאַסטוכער האָבן געפֿיטערט זיך אַליין,
און מײַנע שאָף האָבן זיי ניט געפֿיטערט,
9 דרום, איר פּאַסטוכער, הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט:
10 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו די פּאַסטוכער,
און וועל מאָנען מײַנע שאָף פֿון זייער האַנט,
און וועל זיי אָפּשאַפֿן פֿון פֿיטערן שאָף,
און די פּאַסטוכער וועלן מער ניט פֿיטערן זיך אַליין;
און איך וועל מציל זײַן מײַנע שאָף פֿון זייער מויל,
און זיי וועלן מער ניט זײַן זיי צו שפּײַז.
11 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אָט בין איך, און איך וועל נאָכפֿרעגן אויף מײַנע שאָף,
און איך וועל זיי אויפֿזוכן.
12 ווי אַ פּאַסטוך זוכט נאָך זײַן סטאַדע
אין דעם טאָג וואָס ער איז צווישן זײַנע שאָף די צעשפּרייטע,
אַזוי וועל איך נאָכזוכן מײַנע שאָף;
און איך וועל זיי מציל זײַן פֿון אַלע ערטער
וואָס זיי זײַנען צעשפּרייט געוואָרן אַהין
אין דעם טאָג פֿון וואָלקן און נעבל.
13 און איך וועל זיי אַרויסציִען פֿון די פֿעלקער,
און וועל זיי אײַנזאַמלען פֿון די לענדער,
און וועל זיי ברענגען אויף זייער ערד;
און איך וועל זיי פֿיטערן אויף די בערג פֿון ישׂראל,
בײַ די שטראָמען, און אין אַלע ווינערטער פֿון לאַנד.
14 אויף אַ גוטער פֿיטערונג וועל איך זיי פֿיטערן,
און אויף די הויכע בערג פֿון ישׂראל וועט זײַן זייער לאָנקע;
דאָרטן וועלן זיי הויערן אין אַ גוטער לאָנקע,
און אַ פֿעטע פֿיטערונג וועלן זיי זיך פֿיטערן
אויף די בערג פֿון ישׂראל.
15 איך וועל פֿיטערן מײַנע שאָף,
און איך וועל זיי מאַכן הויערן,
זאָגט גאָט דער האַר.
16 די פֿאַרלאָרענע וועל איך אויפֿזוכן,
און די פֿאַרשטויסענע וועל איך אומקערן,

און די צעבראָכענע וועל איך אַרומבינדן,
און די קראַנקע וועל איך שטאַרקן,
און די פֿעטע און די שטאַרקע וועל איך פֿאַרטיליקן;
מיט גערעכטיקייט וועל איך זיי פֿיטערן.
17 און איר מײַנע שאָף, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זעט, איך משפּט צווישן אַ לאַם און אַ לאַם,
די ווידערס און די בעק.
18 ווינציק אײַך וואָס די בעסטע פֿיטערונג פֿיטערט איר אײַך,
אַז דעם איבערבלײַב פֿון אײַער פֿיטערונג
צעטראַמפּלט איר מיט אײַערע פֿיס?
און וואָס אָפּגעשטאַנען וואַסער טרינקט איר,
אַז דאָס איבעריקע צעקויטיקט איר מיט אײַערע פֿיס?
19 און מײַנע שאָף פֿיטערן זיך
אויף וואָס אײַערע פֿיס האָבן צעטראַמפּלט,
און טרינקען וואָס אײַערע פֿיס האָבן צעקויטיקט.

20 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט צו זיי:
אָט בין איך, און איך וועל משפּטן
צווישן דעם פֿעטן לאַם און דעם מאָגערן לאַם.
21 ווײַל מיט דער זײַט און מיטן אַקסל שטופּט איר,
און מיט אײַערע הערנער שטויסט איר, אַלע שלאַפֿע,
ביז איר האָט זיי צעשפּרייט דערויסן,
22 דרום וועל איך העלפֿן מײַנע שאָף,
און זיי וועלן מער ניט זײַן צו רויב;
און איך וועל משפּטן צווישן אַ לאַם און אַ לאַם.
23 און איך וועל אויפֿשטעלן איבער זיי איין פּאַסטוך
וואָס וועט זיי פֿיטערן – מײַן קנעכט דוד;
ער וועט זיי פֿיטערן, און ער וועט זיי זײַן צום פּאַסטוך.
24 און איך יהוה וועל זיי זײַן צום גאָט,
און מײַן קנעכט דוד אַ פֿירשט צווישן זיי;
איך יהוה האָב גערעדט.
25 און איך וועל זיי שליסן אַ בונד פֿון שלום,
און וועל פֿאַרשטערן אַ בייזע חיה פֿון לאַנד,
און זיי וועלן זיצן אין מדבר אין זיכערקייט,
און שלאָפֿן אין די וועלדער.
26 און איך וועל מאַכן זיי און רונד אַרום מײַן באַרג

פֿאַר אַ בענטשונג;
און איך װעל מאַכן נידערן דעם רעגן אין זײַן צײַט;
געבענטשטע רעגנס װעלן דאָס זײַן.
27 און דער בױם פֿון פֿעלד װעט געבן זײַן פֿרוכט,
און די ערד װעט געבן איר געװעקס;
און זײ װעלן זײַן אױף זײער ערד אין זיכערקײט;
און זײ װעלן װיסן אַז איך בין יהוה,
װען איך צעברעך די שטאַנגען פֿון זײער יאָך,
און װעל זײ מציל זײַן פֿון דער האַנט
פֿון די װאָס אַרבעטן מיט זײ.
28 און זײ װעלן מער ניט זײַן אַ רױב פֿאַר די פֿעלקער,
און די חיה פֿון לאַנד װעט זײ ניט פֿאַרצערן;
און זײ װעלן זיצן אין זיכערקײט,
און קײנער װעט ניט שרעקן.
29 און איך װעל זײ אױפֿשטעלן אַ פֿלאַנצונג פֿאַר אַ שם,
און עס װעלן מער ניט זײַן אין לאַנד
אױסגעגאַנגענע פֿון הונגער,
און זײ װעלן מער ניט טראָגן
די שאַנד פֿון די פֿעלקער.
30 און זײ װעלן װיסן
אַז איך יהוה זײער גאָט בין מיט זײ,
און זײ, דאָס הױז פֿון ישׂראל, זײַנען מײַן פֿאָלק,
זאָגט גאָט דער האַר.
31 און איר זײַט מײַנע שאָף;
די מענטשנשאָף פֿון מײַן פֿיטערונג זײַט איר;
און איך בין אײַער גאָט זאָגט גאָט דער האַר.

לה

1 און דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו באַרג שֵׂעִיר,
און זאָגט נבֿיאות אױף אים;
3 און זאָלסט זאָגן צו אים:
אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו דיר, באַרג שֵׂעִיר,
און װעל אױסשטרעקן מײַן האַנט אױף דיר,

און וועל דיך מאַכן אַ וויסט און וויסטעניש.
4 דייַנע שטעט וועל איך חרובֿ מאַכן,
און דו וועסט אַ וויסטעניש זייַן;
און וועסט ויסן אַז איך בין יהוה.
5 ווייַל בייַ דיר איז געווען אַן אייביקע שׂנאה,
און האָסט איבערגעגעבן די קינדער פֿון ישׂראל
אין דער מאַכט פֿון שווערד,
אין דער צייַט פֿון זייער בראָך,
אין דער צייַט פֿון דער לעצטער פֿאַרזינדיקונג,
6 דרום, אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אַז צו בלוט וועל איך דיך מאַכן,
און בלוט וועט דיך נאָכיאָגן;
פֿאַר וואָר, אייגן בלוט האָסטו פֿייַנט געהאַט,
דרום זאָל בלוט דיך נאָכיאָגן.
7 און איך וועל מאַכן באַרג שֵׂעִיר
פֿאַר אַ וויסט און וויסטעניש,
און וועל פֿאַרשנייַדן פֿון אים גייער און קומער.
8 און איך וועל אָנפֿילן זייַנע בערג מיט זייַנע דערשלאָגענע;
דייַנע הייכן, און דייַנע טאָלן, און אַלע דייַנע גראָבנס –
דערשלאָגענע פֿון שווערד וועלן פֿאַלן אין זיי.
9 אייביקע וויסטענישן וועל איך דיך מאַכן,
און דייַנע שטעט וועלן ניט ווידערקערן;
און איר וועט ויסן אַז איך בין יהוה.
10 ווייַל דו האָסט געזאָגט:
"די בײדע פֿעלקער און די בײדע לענדער וועלן מייַנע ווערן,
און מיר וועלן זיי יַרשען,"
הגם גאָט איז דאָרט געווען,
11 דרום, אַזוי ווי איך לעב, זאָגט גאָט דער האַר,
אַז איך וועל טאָן אַזוי ווי דייַן צאָרן און ווי דייַן קנאה
וואָס דו האָסט באַוויזן, פֿון דייַן שׂנאה צו זיי;
און איך וועל באַוווּסט ווערן צווישן זיי,
ווען איך וועל דיך משפּטן.
12 און וועסט ויסן אַז איך יהוה האָב געהערט
אַלע דייַנע לעסטערונגען וואָס דו האָסט געזאָגט
אויף די בערג פֿון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן:
פֿאַרוויסט זייַנען זיי געוואָרן,

אונדז זײַנען זײ געגעבן געוואָרן צו שפּײַז.
13 און איר האָט זיך געגרײסט קעגן מיר מיט אײַער מויל,
און האָט געמערט קעגן מיר אײַערע ווערטער;
איך האָב געהערט.
14 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווען די גאַנצע ערד פֿרײט זיך,
וועל איך דיך מאַכן אַ וויסטעניש.
15 אַזוי ווי דו האָסט זיך געפֿרײט
איבער דער נחלה פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל,
פֿאַר וואָס זי איז וויסט געוואָרן,
אַזוי וועל איך טאָן צו דיר;
אַ וויסטעניש וועסטו ווערן, באַרג שֵׂעִיר,
און גאַנץ אדום אין גאַנצן;
און זײ וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

לו

1 און דו מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות
אויף די בערג פֿון ישׂראל,
און זאָלסט זאָגן: בערג פֿון ישׂראל,
הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט.
2 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל דער פֿײַנט האָט אויף אײַך געזאָגט: אַהאַ!
אויך די אײביקע הײכן זײַנען אונדז צו ירושה געוואָרן.
3 דרום זאָג נבֿיאות, און זאָלסט זאָגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל און באַווײַל מע האָט אײַך פֿאַרוויסט
און אײַנגעשלונגען פֿון רונד אַרום,
כּדי איר זאָלט ווערן אַ ירושה
פֿאַר די איבעריקע פֿעלקער,
און איר זײַט געקומען אויף דעם גערײד פֿון צינגער,
און דער באַרײדערײַ פֿון מענטשן,
4 דרום איר בערג פֿון ישׂראל,
הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט דעם האַר:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר
צו די בערג און צו די הײכן,

צו די גראָבנס און צו די טאָלן,
און צו די וויסטע חורבֿות, און צו די פֿאַרלאָזענע שטעט,
וואָס זײַנען געוואָרן צו רויב און צו שפּאָט
בײַ די איבעריקע פֿעלקער וואָס פֿון רונד אַרום –
5 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
פֿאַר וואָר, אין דעם פֿײַער פֿון מײַן צאָרן
האָב איך גערעדט וועגן די איבעריקע פֿעלקער,
און וועגן אדום אין גאַנצן,
וואָס האָבן געמאַכט מײַן לאַנד זיך פֿאַר אַ ירושה,
מיט שׂמחה פֿון גאַנצן האַרצן,
מיט פֿאַראַכטונג פֿון דער זעל,
כּדי עס צו פֿאַרטרײַבן צוליב רויב.
6 דרום זאָג נבֿיאות איבער דער ערד פֿון ישׂראל,
און זאָלסט זאָגן צו די בערג און צו די הייכן,
צו די גראָבנס און צו די טאָלן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, אין מײַן כּעס און אין מײַן גרימצאָרן האָב איך גערעדט,
ווײַל די שאַנד פֿון די פֿעלקער האָט איר געטראָגן.
7 דרום האָט גאָט דער האַר אַזוי געזאָגט:
איך הייב אויף מײַן האַנט,
אויב די פֿעלקער וואָס פֿון רונד אַרום אײַך,
זיי גופֿא, וועלן ניט טראָגן זייער שאַנד!
8 און איר, בערג פֿון ישׂראל, וועט געבן אײַערע צווײַגן,
און טראָגן אײַער פֿרוכט, פֿאַר מײַן פֿאָלק ישׂראל;
וואָרום זיי זײַנען נאָנט צו קומען.
9 וואָרום אָט קום איך צו אײַך,
און איך וועל זיך קערן צו אײַך,
און איר וועט באַאַרבעט ווערן, און פֿאַרזייט ווערן.
10 און איך וועל מערן אויף אײַך מענטשן,
דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל אין גאַנצן;
און די שטעט וועלן באַזעצט ווערן,
און די חורבֿות וועלן אָפּגעבויט ווערן.
11 און איך וועל מערן אויף אײַך מענטשן און בהמות,
און זיי וועלן זיך מערן און פֿרוכפּערן;
און איך וועל אײַך באַזעצן ווי אין אײַערע פֿריִערדיקע צײַטן,
און וועל אײַך באַגיטיקן מער ווי אין אײַער אָנהייב;

און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.
12 און איך וועל מאַכן אומגיין אויף אײַך מענטשן,
מײַן פֿאָלק ישׂראל;
און זיי וועלן דיך אַרבן,
און וועסט זיי זײַן פֿאַר אַ נחלה,
און וועסט זיי מער ניט ווידער פֿאַרוואַרפֿן.

13 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ווײַל מע זאָגט צו אײַך:
אַ מענטשנעסערין ביסטו,
און אַ פֿאַרוואַרפֿערין פֿון פֿעלקער ביסטו געוואָרן.
14 דרום וועסטו מענטשן מער ניט עסן,
און דײַנע פֿעלקער וועסטו מער ניט פֿאַרוואַרפֿן,
זאָגט גאָט דער האַר.
15 און איך וועל דיך מער ניט מאַכן הערן
די שאַנד פֿון די פֿעלקער,
און די חרפּה פֿון די אומות
וועסטו מער ניט טראָגן,
און דײַנע פֿעלקער וועסטו מער ניט מאַכן שטרויכלען,
זאָגט גאָט דער האַר.

16 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

17 מענטשנקינד, דאָס הויז פֿון ישׂראל זיצנדיק אויף זייער ערד,
האָבן זיי זי פֿאַראומרייניקט מיט זייער וועג
און מיט זייערע מעשׂים;
אַזוי ווי די אומריינקייט פֿון אַן אָפּגעזונדערטער פֿרוי
איז געווען זייער וועג פֿאַר מיר.
18 און איך האָב אויסגעגאָסן אויף זיי מײַן גרימצאָרן
פֿאַר דעם בלוט וואָס זיי האָבן פֿאַרגאָסן אין לאַנד,
און ווײַל מיט זייערע אָפּגעטער האָבן זיי עס פֿאַראומרייניקט.
19 און איך האָב זיי צעשפּרייט צווישן די פֿעלקער,
און זיי זײַנען צעוואָרפֿן געוואָרן אין די לענדער;
לויט זייער וועג און לויט זייערע מעשׂים
האָב איך זיי געמשפּט.
20 און אַז זיי זײַנען געקומען צו די פֿעלקער

וואָס זיי זײַנען געקומען אַהין,
האָבן זיי פֿאַרשוועכט מײַן הייליקן נאָמען,
אַז מע האָט אויף זיי געזאָגט:
דאָס פֿאָלק פֿון גאָט זײַנען די דאָזיקע,
און פֿון זײַן לאַנד קומען זיי אַרויס.
21 און איך האָב געשווינט מײַן הייליקן נאָמען,
וואָס דאָס הויז פֿון ישׂראל האָט אים פֿאַרשוועכט
צווישן די פֿעלקער וואָס זיי זײַנען געקומען אַהין.

22 דרום זאָג צו דעם הויז פֿון ישׂראל:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
ניט פֿון אײַערט וועגן טו איך, הויז פֿון ישׂראל,
נײַערט פֿאַר מײַן הייליקן נאָמען,
וואָס איר האָט פֿאַרשוועכט צווישן די פֿעלקער
וואָס איר זײַט געקומען אַהין.
23 און איך וועל הייליקן מײַן גרויסן נאָמען,
וואָס איז פֿאַרשוועכט געוואָרן צווישן די פֿעלקער,
וואָס איר האָט פֿאַרשוועכט צווישן זיי;
און די פֿעלקער וועלן וויסן אַז איך בין יהוה,
זאָגט גאָט דער האַר,
ווען איך ווער געהייליקט דורך אײַך פֿאַר זייערע אויגן.
24 און איך וועל אײַך צונויפֿנעמען פֿון די פֿעלקער,
און וועל אײַך אײַנזאַמלען פֿון אַלע לענדער,
און אײַך ברענגען אויף אײַער ערד.
25 און איך וועל שפּריצן אויף אײַך ריינע וואַסער,
און איר וועט ריין ווערן;
פֿון אַלע אײַערע אומריינקייטן און פֿון אַלע אײַערע אָפּגעטער
וועל איך אײַך רייניקן.
26 און איך וועל אײַך געבן אַ נײַ האַרץ,
און אַ נײַ געמיט וועל איך אַרײַנגעבן אין אײַך,
און איך וועל אָפּטאָן דאָס האַרץ פֿון שטיין פֿון אײַער לײַב,
און וועל אײַך געבן אַ האַרץ פֿון פֿלייש.
27 און מײַן גײַסט וועל איך אַרײַנגעבן אין אײַך,
און וועל מאַכן אַז אין מײַנע חוקים זאָלט איר גיין,
און מײַנע געזעצן זאָלט איר היטן און טאָן.
28 און איר וועט זיצן אין דעם לאַנד

וואָס איך האָב געגעבן אײַערע עלטערן,
און איר וועט מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך וועל אײַך זײַן צום גאָט.
29 און איך וועל אײַך העלפֿן פֿון אַלע אײַערע אומרײנקײטן,
און איך וועל רופֿן צו דער תּבֿואה, און וועל זי מערן,
און וועל ניט געבן אויף אײַך קײן הונגער.
30 און איך וועל מערן די פֿרוכט פֿון בוים,
און די וואַקסונג פֿון פֿעלד,
כּדי איר זאָלט מער ניט אויסשטײן
די חרפּה פֿון הונגער צווישן די פֿעלקער.
31 און איר וועט זיך דערמאָנען אײַערע שלעכטע וועגן,
און אײַערע מעשׂים וואָס זײַנען ניט גוט געווען,
און איר וועט זיך עקלען פֿאַר זיך אַלײן
איבער אײַערע זינד און איבער אײַערע אומווערדיקײטן.
32 ניט פֿון אײַערט וועגן טו איך, זאָגט גאָט דער האַר;
זאָל דאָס באַוווּסט זײַן צו אײַך;
זײַט אין בושה און שעמט אײַך פֿאַר אײַערע וועגן,
איר הויז פֿון ישׂראל.

33 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אין דעם טאָג וואָס איך רײניק אײַך פֿון אַלע אײַערע זינד,
וועל איך באַזעצן די שטעט,
און די חורבות וועלן אָפּגעבויט ווערן.
34 און דאָס פֿאַרוויסטע לאַנד וועט באַאַרבעט ווערן,
אָנשטאָט וואָס עס איז געווען אַ וויסטעניש
פֿאַר די אויגן פֿון איטלעכן דורכגײער.
35 און מע וועט זאָגן:
דאָס דאָזיקע לאַנד דאָס פֿאַרוויסטע
איז געוואָרן ווי דער גאָרטן פֿון עדן,
און די שטעט די חרבֿע און פֿאַרוויסטע און צעשטערטע
זײַנען באַפֿעסטיקטע באַזעצט.
36 און וויסן וועלן די פֿעלקער
וואָס וועלן איבערבלײַבן רונד אַרום אײַך,
אַז איך יהוה האָב אָפּגעבויט די צעשטערטע ערטער,
האָב באַפֿלאַנצט דאָס פֿאַרוויסטע;
איך יהוה האָב גערעדט און וועל טאָן.

37 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אויך דערין וועל איך זיך לאָזן דערבעטן
פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל, זיי צו טאָן:
איך וועל זיי מערן מענטשן ווי שאָף.
38 ווי די הייליקע שאָף,
ווי די שאָף פֿון ירושלים אין אירע יום-טובֿים,
אַזוי וועלן זײַן די חרבֿע שטעט פֿול מיט מענטשנשאָף;
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

לז

1 די האַנט פֿון גאָט איז געווען אויף מיר,
און ער האָט מיך אַרויסגעטראָגן מיט דעם גײַסט פֿון גאָט,
און האָט מיך אַראָפּגעלאָזט אין מיטן פֿון דעם טאָל,
און ער איז געווען פֿול מיט ביינער.
2 און ער האָט מיך פֿאַרבײַגעפֿירט פֿאַרבײַ זיי רונד אַרום,
ערשט זיי זײַנען געווען זייער פֿיל איבערן טאָל,
און פֿאַר וואָר, זיי זײַנען געווען זייער פֿאַרטריקנט.
3 און ער האָט צו מיר געזאָגט:
מענטשנקינד, קענען די דאָזיקע ביינער לעבעדיק ווערן?
האָב איך געזאָגט: גאָט דו האַר, דו ווייסט דאָך.
4 האָט ער צו מיר געזאָגט: זאָג נבֿיאות צו די דאָזיקע ביינער,
און זאָלסט זאָגן צו זיי:
איר טרוקענע ביינער, הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט:
5 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר צו די דאָזיקע ביינער:
זעט, איך ברענג אַרײַן אין אײַך אַן אָטעם,
און איר וועט לעבעדיק ווערן.
6 יאָ, איך וועל געבן אויף אײַך אָדערן,
און וועל אַרויפֿטאָן אויף אײַך פֿלייש,
און אַרויפֿציִען אויף אײַך אַ הויט,
און אַרײַנגעבן אין אײַך אַן אָטעם,
און איר וועט לעבעדיק ווערן;
און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה.

7 און איך האָב נבֿיאות געזאָגט
אַזוי ווי איך בין באַפֿוילן געוואָרן;

און עס איז געוואָרן אַ גערויש,
ווי איך האָב נבֿיאות געזאָגט;
ערשט אַ גערודער,
און די ביינער גענענט ביין צו זײַן ביין.
8 און איך האָב געזען, ערשט אָדערן זײַנען אויף זיי,
און פֿלייש איז אַרויפֿגעוואַקסן,
און אַ הויט האָט זיך אַריבערגעצויגן אויף זיי פֿון אויבן,
נאָר קיין אָטעם איז אין זיי ניט געווען.
9 האָט ער צו מיר געזאָגט:
זאָג נבֿיאות צו דעם אָטעם,
זאָג נבֿיאות, דו מענטשנקינד,
און זאָלסט זאָגן צו דעם אָטעם:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
פֿון די פֿיר ווינטן קום, דו אָטעם,
און הויך אַרײַן אין די דאָזיקע הרוגים,
אַז זיי זאָלן לעבעדיק ווערן.

10 און איך האָב נבֿיאות געזאָגט
אַזוי ווי ער האָט מיר באַפֿוילן,
און דער אָטעם איז אין זיי אַרײַן,
און זיי זײַנען לעבעדיק געוואָרן;
און זיי האָבן זיך געשטעלט אויף זייערע פֿיס,
אַ זייער זייער גרויסע מחנה.
11 און ער האָט צו מיר געזאָגט:
מענטשנקינד, די דאָזיקע ביינער, זיי זײַנען
דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל;
זע, זיי זאָגן:
פֿאַרטריקנט זײַנען אונדזערע ביינער,
און פֿאַרלאָרן איז אונדזער האָפֿונג;
פֿאַרשניטן זײַנען מיר.
12 דרום זאָג נבֿיאות, און זאָלסט זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך עפֿן אײַערע קבֿרים,
און וועל אײַך, מײַן פֿאָלק, אויפֿברענגען פֿון אײַערע קבֿרים.
און אײַך ברענגען אויף דער ערד פֿון ישׂראל.
13 און איר וועט וויסן אַז איך בין יהוה,

ווען איך עפֿן אײַערע קבֿרים,
און ווען איך ברענג אײַך אויף, מײַן פֿאָלק, פֿון אײַערע קבֿרים,
14 און איך וועל אַרײַנגעבן מײַן גײַסט אין אײַך,
און איר וועט לעבעדיק ווערן;
און איך וועל אײַך בּאַרוען אויף אײַער ערד;
און איר וועט וויסן אַז איך יהוה
האָב גערעדט און געטאָן, זאָגט יהוה.

15 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן: 16 און
דו מענטשנקינד, נעם דיר איין האָלץ, און שרײַב אָן אויף אים: פֿאַר
יהודה, און פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל זײַנע חבֿרים; און נעם דיר
איין האָלץ, און שרײַב אָן אויף אים: פֿאַר יוסף – דער האָלץ פֿון
אפֿרַיִם, און פֿון דעם גאַנצן הויז פֿון ישׂראל זײַנע חבֿרים; 17 און
גענען זיי דיר אײנעם צום אַנדערן אין איין האָלץ, אַז זיי זאָלן ווערן
איינס אין דײַן האַנט. 18 און אַז די קינדער פֿון דײַן פֿאָלק וועלן זאָגן
צו דיר, אַזוי צו זאָגן: ווילסטו אונדז ניט זאָגן וואָס די דאָזיקע זײַנען
דיר? 19 רעד צו זיי: אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: זעט, איך נעם
דעם האָלץ פֿון יוסף וואָס אין דער האַנט פֿון אפֿרַיִם, און די שבֿטים
פֿון ישׂראל זײַנע חבֿרים, און איך וועל זיי צוטאָן צו אים אין אײנעם
מיט דעם האָלץ פֿון יהודה, און איך וועל זיי מאַכן פֿאַר איין האָלץ,
און זיי וועלן ווערן איינער אין מײַן האַנט. 20 און די העלצער וואָס
דו וועסט אויף זיי שרײַבן, זאָלן זײַן אין דײַן האַנט פֿאַר זייערע אויגן.
21 און רעד צו זיי:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך נעם צונויף די קינדער פֿון ישׂראל
פֿון צווישן די פֿעלקער, וואָס זיי זײַנען אַוועק אַהין,
און איך וועל זיי אײַנזאַמלען פֿון רונד אַרום,
און וועל זיי ברענגען אויף זייער ערד.
22 און איך וועל זיי מאַכן פֿאַר איין פֿאָלק אין לאַנד,
אויף די בערג פֿון ישׂראל,
און איין מלך וועט זײַן בײַ זיי אַלעמען צום מלך;
און זיי וועלן מער ניט זײַן אין צוויי פֿעלקער,
און וועלן מער ניט צעטײלט ווערן ווידער אין צוויי מלוכות.
23 און זיי וועלן זיך מער ניט פֿאַראומרייניקן
מיט זייערע אָפּגעטער, און מיט זייערע אומווערדיקייטן,

און מיט אַלע זײערע פֿאַרברעכן;
און איך װעל זײ העלפֿן פֿון אַלע זײערע װױנערטער
װאָס זײ האָבן געזינדיקט אין זײ,
און איך װעל זײ רײניקן;
און זײ װעלן מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך װעל זײ זײַן צום גאָט.
24 און מײַן קנעכט דוד װעט זײַן אַ מלך איבער זײ,
און אײן פּאַסטוך װעט זײַן בײַ זײ אַלעמען;
און אין מײַנע געזעצן װעלן זײ גײן,
און מײַנע חוקים װעלן זײ היטן און זײ טאָן.
25 און זײ װעלן זיצן אױף דעם לאַנד
װאָס איך האָב געגעבן צו מײַן קנעכט, צו יעקבֿן,
װאָס אײַערע עלטערן זײַנען געזעסן דערין;
און זײ װעלן זיצן דערױף,
זײ, און זײערע קינדער, און זײערע קינדסקינדער ביז אײביק;
און מײַן קנעכט דוד װעט זײ זײַן אַ פֿירשט אױף אײביק.
26 און איך װעל זײ שליסן אַ בונד פֿון שלום –
אַן אײביקער בונד װעט עס זײַן מיט זײ;
און איך װעל זײ באַזעצן, און זײ מערן,
און װעל מאַכן מײַן הײליקטום צװישן זײ אױף אײביק.
27 און מײַן רוּונג װעט זײַן איבער זײ;
און איך װעל זײ זײַן צום גאָט,
און זײ װעלן מיר זײַן צום פֿאָלק.
28 און די פֿעלקער װעלן װיסן אַז איך יהוה הײליק ישׂראל,
װען מײַן הײליקטום װעט זײַן צװישן זײ אױף אײביק.

לח

1 און דאָס װאָרט פֿון גאָט איז געװען צו מיר, אַזױ צו זאָגן:
2 מענטשנקינד, טו דײַן פּנים צו גוֹגן אין לאַנד מָגוג,
דעם אױבערפֿירשט פֿון מֶשך און תּובֿל,
און זאָג נבֿיאות אױף אים;
3 און זאָלסט זאָגן: אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו דיר, גוֹג,
דו אױבערפֿירשט פֿון מֶשך און תּובֿל.
4 און איך װעל דיך פֿאַרנאַרן,

און װעל אַרײַנטאָן רינגען אין דײַנע קינבאַקן,
און װעל דיך אַרױסציִען מיט דײַן גאַנצן חיל,
פֿערד און רײַטער, פּראַכטיק אָנגעטאָן אַלע,
אַ גרױס געזעמל, מיט פּאַנצערס און שילדן,
װאָס האַלטן שװערדן אַלע.
5 פָּרַס, כּוּש, און פּוּט מיט זײ,
אַלע מיט שילדן און קיװערס.
6 גוֹמר, און אַלע אירע מחנות,
דאָס הױז פֿון תּוֹגַרמָה,
די עקן פֿון צפֿון, און אַלע זײערע מחנות –
פֿיל פֿעלקער מיט דיר.
7 ברײט דיך אָן און זײַ אָנגעברײט,
דו און אַלע דײַנע געזעמלען
װאָס זײַנען אײַנגעזאַמלט אַרום דיר,
און זײַ בײַ זײ אָפּגעהיט.
8 אין פֿיל טעג אַרום װעסטו באַפֿױלן װערן,
אין סוֹף פֿון די יאָרן װעסטו קומען אױף אַ לאַנד
װאָס איז אומגעקערט פֿון שװערד,
װאָס איז אײַנגעזאַמלט פֿון פֿיל פֿעלקער –
אױף די בערג פֿון ישׂראל.
װאָס זײַנען געװען אַ שטענדיקע װיסטעניש;
אָבער עס איז אַרױסגעצױגן געװאָרן פֿון די פֿעלקער,
און זײ זיצן אין זיכערקײט אַלע.
9 און װעסט אַרױפֿגײן װי עס קומט אַ געװיטער,
װי אַ װאָלקן צו באַדעקן די ערד װעסטו זײַן,
דו און אַלע דײַנע מחנות, און פֿיל פֿעלקער מיט דיר.
10 אַזױ האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
און עס װעט זײַן אין יענעם טאָג,
װעלן דיר אַרױפֿקומען זאַכן אױפֿן האַרצן,
און װעסט טראַכטן אַ בײזע טראַכטונג.
11 און װעסט זאָגן:
איך װעל אַרױפֿגײן אױף דעם לאַנד פֿון אָפֿענע שטעט,
איך װעל קומען אױף די רוִיקע װאָס זיצן אין זיכערקײט,
װאָס זיצן אַלע אָן אַ מױער,
און ניטאָ בײַ זײ ריגל און טױערן;
12 צו רױבן זאַקרױב, און צו ראַבעװען רױב,

צו לייגן דײַן האַנט אויף חורבֿות באַזעצטע,
און אויף אַ פֿאָלק אײַנגעזאַמלט פֿון פֿיל פֿעלקער,
וואָס האָט אָנגעשאַפֿט פֿי און פֿאַרמעג –
די וואָס זיצן אויפֿן נאָפּל פֿון דער ערד.
13 שבֿא, און דדָן, און די סָוחרים פֿון תּרְשִׁיש,
און אַלע אירע יונגלייבן, וועלן זאָגן צו דיר:
קומסטו זאַקרויב צו רויבן?
האָסטו אײַנגעזאַמלט דײַן געזעמל רויב צו ראַבעווען?
זילבער און גאָלד אַוועקצוטראָגן?
פֿי און פֿאַרמעג אַוועקצונעמען?
פֿיל זאַקרויב צו רויבן?

14 דרום זאָג נבֿיאות, דו מענטשנקינד,
און זאָלסט זאָגן צו גוֹגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
פֿאַר וואָר, אין יענעם טאָג
וואָס מײַן פֿאָלק ישׂראל זיצט אין זיכערקייט,
וועסטו זיך דערוויסן.
15 און וועסט קומען פֿון דײַן אָרט,
פֿון די עקן פֿון צפֿון,
דו, און פֿיל פֿעלקער מיט דיר,
רײַטער אויף פֿערד אַלע,
אַ גרויס געזעמל, און חיל אַ סך.
16 און וועסט אַרויפֿגיין אויף מײַן פֿאָלק ישׂראל
ווי אַ וואָלקן צו באַדעקן די ערד –
אין סָוף פֿון די טעג וועט דאָס זײַן –
און איך וועל דיך ברענגען אויף מײַן לאַנד,
כּדי די אומות זאָלן מיך דערקענען,
ווען איך וועל געהייליקט דורך דיר, גוֹג,
פֿאַר זייערע אויגן.

17 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
דו ביסט דאָך דער וואָס איך האָב אָנגעזאָגט
אין פֿריִערדיקע טעג דורך מײַנע קנעכט
די נבֿיאים פֿון ישׂראל,
וואָס האָבן נבֿיאות געזאָגט אין יענע טעג,

יאָרן נאָכאַנאַנד,
אַז איך וועל דיך ברענגען אויף זיי.
18 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
אין דעם טאָג וואָס גוג קומט אויף דער ערד פֿון ישׂראל,
זאָגט גאָט דער האַר,
וועט אויפֿגיין מײַן גרימצאָרן אין מײַן נאָז.
19 און אין מײַן פֿאַרדראָס,
אין דעם פֿײַער פֿון מײַן צאָרן האָב איך גערעדט:
אויב אין יענעם טאָג וועט ניט זײַן
אַ גרויסע ציטערניש אויף דער ערד פֿון ישׂראל!
20 און ציטערן וועלן פֿאַר מיר די פֿישן פֿון ים,
און דער פֿויגל פֿון הימל.
און די חיה פֿון פֿעלד,
און יעטוועדער שרץ וואָס קריכט אויף דער ערד,
און יעטוועדער מענטש וואָס אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד;
און צעשטערט ווערן וועלן די בערג,
און אײַנפֿאַלן וועלן די פֿעלדזטרעפּ,
און יעטוועדער מויער וועט צו דער ערד פֿאַלן.
21 און איך וועל רופֿן קעגן אים אויף אַלע מײַנע בערג אַ שווערד,
זאָגט גאָט דער האַר;
איינעמס שווערד וועט זײַן קעגן אַנדערן.
22 און איך וועל זיך משפּטן מיט אים,
מיט פּעסט און מיט בלוט;
און אַ פֿלייציקן רעגן, און האָגלשטיינער, פֿײַער, און שוועבל,
וועל איך מאַכן רעגענען אויף אים און אויף זײַנע מחנות
און אויף די פֿיל פֿעלקער וואָס מיט אים.
23 און איך וועל געגרייסט ווערן און געהייליקט ווערן,
און איך וועל זיך לאָזן דערקענען פֿאַר די אויגן פֿון פֿיל אומות,
און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה.

לט

1 און דו מענטשנקינד, זאָג נבֿיאות אויף גוֹגן,
און זאָלסט זאָגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זע, איך קום צו דיר, גוֹג,

דו אויבערפֿירשט פֿון מֶשֶך און תּוּבַל.
2 און איך װעל דיך פֿאַרנאַרן, און דיך פֿירן,
און װעל דיך אױפֿברענגען פֿון די עקן פֿון צפֿון,
און דיך ברענגען אױף די בערג פֿון ישׂראל.
3 און איך װעל אַרױסשלאָגן דײַן בױגן פֿון דײַן לינקער האַנט,
און דײַנע פֿײַלן װעל איך פֿון דײַן רעכטער האַנט מאַכן אַרױספֿאַלן.
4 אױף די בערג פֿון ישׂראל װעסטו פֿאַלן,
דו, און אַלע דײַנע מחנות,
און די פֿעלקער װאָס מיט דיר;
פֿאַר אַלערלײ געפֿליגלטע רױבפֿױגלען
און די חיות פֿון פֿעלד,
האָב איך דיך געגעבן צו שפּײַז.
5 אױפֿן פֿרײַען פֿעלד װעסטו פֿאַלן,
װאָרום איך האָב גערעדט, זאָגט גאָט דער האַר.
6 און איך װעל אָנשיקן אַ פֿײַער אױף מָגוג,
און אױף די װאָס זיצן אױף די אינדזלען אין זיכערקײט;
און זײ װעלן װיסן אַז איך בין יהוה.
7 און מײַן הײליקן נאָמען
װעל איך באַװוּסט מאַכן צװישן מײַן פֿאָלק ישׂראל,
און איך װעל מער ניט לאָזן פֿאַרשװעכט װערן
מײַן הײליקן נאָמען;
און די פֿעלקער װעלן װיסן
אַז איך יהוה בין הײליק אין ישׂראל.
8 זע, עס קומט, און עס געשעט, זאָגט גאָט דער האַר;
דאָס איז דער טאָג װאָס איך האָב אָנגעזאָגט.
9 און די באַװױנער פֿון די שטעט פֿון ישׂראל װעלן אַרױסגײן,
און װעלן ברענען און הײצן
מיט װאָפֿן און שילדן און פּאַנצערס,
מיט בױגנס און מיט פֿײַלן,
און מיט האַנטשטעקנס און מיט שפּיזן,
און זײ װעלן ברענען פֿײַער דערמיט זיבן יאָר.
10 און זײ װעלן ניט נעמען האָלץ פֿון פֿעלד,
און ניט האַקן פֿון די װעלדער,
נײַערט מיטן װאָפֿן װעלן זײ ברענען פֿײַער;
און זײ װעלן באַראַבעװען זײערע באַראַבעװער,

און באַרויבן זייערע רויבער,
זאָגט גאָט דער האַר.

11 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג, וועל איך געבן גוֹגן אַן אָרט פֿאַר
אַ קבֿר אין ישׂראל, דעם טאָל פֿון די דורכגייער צום מזרח פֿון ים;
און עס וועט פֿאַרשפּאַרן די דורכגייער דעם וועג; און מע וועט
דאָרטן באַגראָבן גוֹגן און זײַן גאַנצן המון, און מע וועט עס רופֿן גֵי-
הֲמוֹן-גוֹג. 12 און דאָס הויז פֿון ישׂראל וועט זיי באַגראָבן זיבן חדשים
נאָכאַנאַנד, כּדי צו רייניקן דאָס לאַנד. 13 און דאָס גאַנצע פֿאָלק פֿון
לאַנד וועט זיי באַגראָבן; און זיי וועט זײַן פֿאַר אַ שם דער טאָג וואָס
איך וועל געערלעכט, זאָגט גאָט דער האַר. 14 און שטענדיקע לײַט
וועט מען אָפּשיידן וואָס וועלן דורכגיין דורכן לאַנד, צו באַגראָבן מיט
די דורכגייער די וואָס זײַנען געבליבן אויפֿן געזיכט פֿון לאַנד, כּדי עס
צו רייניקן – צום סָוף פֿון זיבן חדשים וועלן זיי עס דורכזוכן. 15 און
אַז די דורכגייער וועלן דורכגיין דורכן לאַנד, און עמעצער וועט
דערזען אַ ביין פֿון אַ מענטשן, וועט ער אויפֿשטעלן דערבײַ אַ צייכן,
ביז די באַגרעבער וועלן אים באַגראָבן אין גֵי-הֲמוֹן-גוֹג. 16 און הֲמוֹנָה
וועט אויך זײַן דער נאָמען פֿון אַ שטאָט. אַזוי וועלן זיי רייניקן דאָס
לאַנד.

17 און דו מענטשנקינד, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
זאָג צו אַלערליי געפֿליגלטע פֿויגלען,
און צו אַלע חיות פֿון פֿעלד:
זאַמלט אײַך אײַן, און קומט;
קלײַבט אײַך אויף פֿון רונד אַרום
צו מײַן שלאַכטונג וואָס איך שלאַכט פֿאַר אײַך,
אַ גרויסע שלאַכטונג אויף די בערג פֿון ישׂראל,
און איר וועט עסן פֿלייש, און טרינקען בלוט.
18 פֿלייש פֿון גיבורים וועט איר עסן,
און בלוט פֿון פֿירשטן פֿון דער ערד וועט איר טרינקען;
ווידערס, לעמער, און בעק,
אָקסן, געשטאָפּטע פֿון בשן אַלע.
19 און איר וועט עסן פֿעטס צו זאַט,
און וועט טרינקען בלוט צום שכּור ווערן,
פֿון מײַן שלאַכטונג וואָס איך האָב געשלאַכט פֿאַר אײַך.
20 און איר וועט זיך זעטן בײַ מײַן טיש מיט פֿערד און רײַטער,

מיט גיבורים און אַלערליי מלחמה-לײַט,
זאָגט גאָט דער האַר.
21 און איך וועל געבן מײַן כּבֿוד צווישן די פֿעלקער,
און אַלע פֿעלקער וועלן זען מײַן משפּט וואָס איך האָב געטאָן,
און מײַן האַנט וואָס איך האָב אַרויפֿגעטאָן אויף זיי.
22 און דאָס הויז פֿון ישׂראל וועט וויסן
פֿון יענעם טאָג אָן און ווײַטער,
אַז איך בין יהוה זייער גאָט.
23 און די פֿעלקער וועלן וויסן,
אַז דורך זייערע זינד איז אין גלות אַוועק דאָס הויז פֿון ישׂראל,
פֿאַר וואָס זיי האָבן געפֿעלשט אָן מיר,
און איך האָב פֿאַרבאָרגן מײַן פּנים פֿון זיי;
און איך האָב זיי געגעבן אין דער האַנט פֿון זייערע פֿײַנט,
און זיי זײַנען געפֿאַלן דורכן שווערד אַלע.
24 לויט זייער אומריינקייט און לויט זייערע פֿאַרברעכן
האָב איך געטאָן מיט זיי,
און פֿאַרבאָרגן מײַן פּנים פֿון זיי.
25 פֿאַר וואָר, אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר:
אַצונד וועל איך אומקערן די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון יעקבֿ,
און וועל דערבאַרימען דאָס גאַנצע הויז פֿון ישׂראל;
און איך וועל זיך אָננעמען פֿאַר מײַן הייליקן נאָמען.
26 און זיי וועלן טראָגן זייער שאַנד,
און זייער גאַנצע פֿעלשונג וואָס זיי האָבן געפֿעלשט אָן מיר,
ווען זיי זיצן אויף זייער ערד אין זיכערקייט,
און קיינער שרעקט זיי ניט;
27 ווען איך קער זיי צוריק פֿון די פֿעלקער,
און וועל זיי אײַנזאַמלען פֿון די לענדער פֿון זייערע פֿײַנט,
און וועל געהייליקט ווערן דורך זיי
פֿאַר די אויגן פֿון פֿיל אומות.
28 און זיי וועלן וויסן אַז איך בין יהוה זייער גאָט,
ווען איך פֿאַרטרײַב זיי צו די אומות,
און וועל זיי דערנאָך אײַנזאַמלען אויף זייער ערד;
און איך וועל פֿון זיי מער ניט איבערלאָזן דאָרטן.
29 און איך וועל מער ניט פֿאַרבאָרגן מײַן פּנים פֿון זיי,
וואָרום איך האָב אויסגעגאָסן מײַן גײַסט

אויף דעם הויז פֿון ישׂראל,
זאָגט גאָט דער האַר.

מ 1 אין פֿינף און צוואַנציקסטן יאָר פֿון אונדזער גלות, אין אָנהייב
יאָר, אין צענטן טאָג פֿון חודש, אין פֿערצנטן יאָר נאָך דעם ווי
די שטאָט איז געשלאָגן געוואָרן, גענוי אין דעם דאָזיקן טאָג, איז
געווען אויף מיר די האַנט פֿון גאָט, און ער האָט מיך אַהין געבראַכט.
2 אין זעונגען פֿון גאָט האָט ער מיך געבראַכט קיין ארץ-ישׂראל, און
ער האָט מיך אַראָפּגעלאָזט אויף אַ זייער הויכן באַרג, און אויף אים
איז געווען אַזוי ווי דאָס געבוי פֿון אַ שטאָט, אין דָרום. 3 און ער
האָט מיך אַהין געבראַכט, ערשט דאָרטן איז אַ מאַן וואָס זײַן אויסזען
איז אַזוי ווי דאָס אויסזען פֿון קופּער, און אַ פֿלאַקסענע שנור איז אין
זײַן האַנט, און אַ מעסטשטאַנג; און ער שטייט אין טויער. 4 און דער
מאַן האָט צו מיר גערעדט: מענטשנקינד, זע מיט דײַנע אויגן, און
מיט דײַנע אויערן הער, און לייג צו דײַן האַרץ צו אַלץ וואָס איך ווײַז
דיר, וואָרום כּדי דיר צו ווײַזן ביסטו געבראַכט געוואָרן אַהער;
דערצייל אַלץ וואָס דו זעסט צו דעם הויז פֿון ישׂראל.

5 און זע, אַ מויער איז געווען דרויסן פֿון דעם הויז רונד אַרום; און
אין דער האַנט פֿון דעם מאַן איז געווען אַ מעסטשטאַנג פֿון זעקס
איילן, איטלעכע פֿון אַן איל מיט אַ האַנטברייט; און ער האָט
אָפּגעמאָסטן די ברייט פֿון דעם בנין, איין שטאַנג, און די הייך איין
שטאַנג.

6 און ער איז געקומען צו אַ טויער וואָס זײַן פּאָדערזײַט איז געווען
צו מזרח, און ער איז אַרויפֿגעגאַנגען אויף זײַנע טרעפּ, און האָט
אָפּגעמאָסטן די שוועל פֿון דעם טויער, איין שטאַנג די ברייט – די
איין שוועל, איין שטאַנג די ברייט. 7 און איטלעכער אַלקער איז
געווען איין שטאַנג די לענג, און איין שטאַנג די ברייט, און צווישן די
אַלקערס פֿינף איילן; און די שוועל פֿון דעם טויער לעבן דעם פֿירהויז
פֿון טויער פֿון אינעווייניק איז געווען איין שטאַנג. 8 און ער האָט
אָפּגעמאָסטן דאָס פֿירהויז פֿון טויער פֿון אינעווייניק, איין שטאַנג.
9 און ער האָט אָפּגעמאָסטן דאָס פֿירהויז פֿון טויער, אַכט איילן, און
זײַנע טירזײַלן, צוויי איילן; און דאָס פֿירהויז פֿון טויער איז געווען פֿון

אינעװייניק. 10 און די אַלקערס פֿון דעם טויער צו מזרח זײַנען
געװען דרײַ פֿון דער זײַט, און דרײַ פֿון דער אַנדער זײַט; איין מאָס
פֿאַר זיי דרײַען, און איין מאָס פֿאַר די טירזײַלן פֿון דער זײַט און פֿון
דער אַנדער זײַט. 11 און ער האָט אָפּגעמאָסטן די ברייט פֿון דעם
טויעראײַנגאַנג, צען איילן; די לענג פֿון טויער, דרײַצן איילן. 12 און
אַן אַרומצאַם איז געװען פֿאַר די אַלקערס, איין אייל פֿון דער זײַט ,
און איין אייל אַרומצאַם פֿון דער אַנדער זײַט; און די אַלקערס זײַנען
געװען זעקס איילן פֿון דער זײַט, און זעקס איילן פֿון דער אַנדער
זײַט. 13 און ער האָט אָפּגעמאָסטן דעם טויער, פֿון דעם דאַך פֿון איין
אַלקער צו דעם אַנטקעגנדיקן דאַך, פֿינף און צװאַנציק איילן די
ברייט; אַן עפֿענונג קעגן אַן עפֿענונג. 14 און ער האָט געמאַכט די
טירזײַלן זעכציק איילן, ביז אויף די טירזײַלן פֿון הויף אין די טויערן
רונד אַרום. 15 און פֿון דער פֿאָדערזײַט פֿון דעם אײַנגאַנגטויער ביז
דער פֿאָדערזײַט פֿון דעם אינעװייניקסטן פֿירהויז פֿון טויער איז
געװען פֿופֿציק איילן. 16 און שמאָלע פֿענצטער זײַנען געװען אין די
אַלקערס, און אין זייערע טירזײַלן, אינעװייניקצו צום טויער רונד
אַרום, און אַזוי אין די געװעלבן; און פֿענצטער רונד אַרום
אינעװייניקצו; און אויף די טירזײַלן טײטלביימער.

17 און ער האָט מיך געבראַכט אין דעם אויסנװייניקסטן הויף, ערשט
דאָרטן זײַנען קאַמערן, און אַ פֿלאַסטערונג איז געמאַכט אין הויף
רונד אַרום; דרײַסיק קאַמערן אויף דער פֿלאַסטערונג. 18 און די
פֿלאַסטערונג איז געװען בײַ דער זײַט פֿון די טויערן אַקעגן דער לענג
פֿון די טויערן – די אונטערשטע פֿלאַסטערונג. 19 און ער האָט
אָפּגעמאָסטן די ברייט, פֿון פֿאַר דעם אונטערשטן טויער ביז פֿאַר
דעם אינעװייניקסטן הויף פֿון אויסנװייניק, הונדערט איילן, אין מזרח
און אין צפֿון.

20 אויך דעם טויער פֿון דעם אויסנװייניקסטן הויף װאָס זײַן
פֿאָדערזײַט איז געװען צו צפֿון, האָט ער אויסגעמאָסטן, זײַן לענג און
זײַן ברייט. 21 און זײַנע אַלקערס זײַנען געװען דרײַ פֿון דער זײַט און
דרײַ פֿון דער אַנדער זײַט; און זײַנע טירזײַלן און זײַנע געװעלבן אַזוי
װי די מאָס פֿון דעם ערשטן טויער; פֿופֿציק איילן זײַן לענג, און די
ברייט פֿינף און צװאַנציק איילן. 22 און זײַנע פֿענצטער, און זײַנע
געװעלבן, און זײַנע טײטלביימער, אַזוי װי די מאָס פֿון דעם טויער
װאָס זײַן פֿאָדערזײַט איז געװען צו מזרח; און אויף זיבן טרעפּ איז

מען אַרויפֿגעגאַנגען אין אים; און זײַנע געוועלבן זײַנען געווען פֿאַר
זיי. 23 און אַ טויער צום אינעווייניקסטן הויף איז געווען קעגן טויער
צו צפֿון, און צו מזרח; און ער האָט אָפּגעמאָסטן פֿון טויער צו טויער
הונדערט איילן.

24 און ער האָט מיך געפֿירט צו דָרום, ערשט דאָרטן איז אַ טויער צו
דָרום; און ער האָט אָפּגעמאָסטן זײַנע טירזײַלן און זײַנע געוועלבן
אַזוי ווי יענע מאָסן. 25 און פֿענצטער זײַנען געווען אין אים, און אין
זײַנע געוועלבן רונד אַרום, אַזוי ווי יענע פֿענצטער; פֿופֿציק איילן די
לענג, און די ברייט פֿינף און צוואַנציק איילן. 26 און זיבן טרעפּ
זײַנען געווען זײַן אַרויפֿגאַנג, און זײַנע געוועלבן זײַנען געווען פֿאַר
זיי; און ער האָט געהאַט טײטלביימער, איינעם פֿון דער זײַט, און
איינעם פֿון דער אַנדער זײַט, אויף זײַנע טירזײַלן. 27 און אַ טויער איז
געווען צום אינעווייניקסטן הויף אַקעגן דָרום; און ער האָט
אָפּגעמאָסטן פֿון טויער צו טויער אַקעגן דָרום הונדערט איילן.

28 און ער האָט מיך געבראַכט צום אינעווייניקסטן הויף דורך דעם
טויער פֿון דָרום, און ער האָט אָפּגעמאָסטן דעם טויער פֿון דָרום אַזוי
ווי יענע מאָסן. 29 און זײַנע אַלקערס, און זײַנע טירזײַלן, און זײַנע
געוועלבן, זײַנען געווען אַזוי ווי יענע מאָסן; און פֿענצטער זײַנען
געווען אין אים, און אין זײַנע געוועלבן רונד אַרום; פֿופֿציק איילן די
לענג, און די ברייט פֿינף און צוואַנציק איילן. 30 און געוועלבן זײַנען
געווען רונד אַרום; די לענג איז געווען פֿינף און צוואַנציק איילן, און
די ברייט פֿינף איילן. 31 און זײַנע געוועלבן זײַנען געווען צום
אויסנווייניקסטן הויף צו, און טײטלביימער זײַנען געווען אויף זײַנע
טירזײַלן; און אַכט טרעפּ זײַנען געווען זײַן אַרויפֿגאַנג.

32 און ער האָט מיך געבראַכט אין דעם אינעווייניקסטן הויף אַקעגן
מזרח, און ער האָט אָפּגעמאָסטן דעם טויער אַזוי ווי יענע מאָסן.
33 און זײַנע אַלקערס, און זײַנע טירזײַלן, און זײַנע געוועלבן, זײַנען
געווען אַזוי ווי יענע מאָסן; און פֿענצטער זײַנען געווען אין אים, און
אין זײַנע געוועלבן רונד אַרום; די לענג פֿופֿציק איילן, און די ברייט
פֿינף און צוואַנציק איילן. 34 און זײַנע געוועלבן זײַנען געווען צום
אויסנווייניקסטן הויף צו, און טײטלביימער זײַנען געווען אויף זײַנע
טירזײַלן, פֿון דער זײַט און פֿון דער אַנדער זײַט; און אַכט טרעפּ
זײַנען געווען זײַן אַרויפֿגאַנג.

35 און ער האָט מיך געבראַכט צו דעם טויער פֿון צפֿון, און האָט
אָפּגעמאָסטן אַזוי ווי יענע מאָסן – 36 זײַנע אַלקערס, און זײַנע
טירזײַלן, און זײַנע געוועלבן; און פֿענצטער זײַנען געווען אין אים
רונד אַרום; די לענג פֿופֿציק איילן, און די ברייט פֿינף און צוואַנציק
איילן. 37 און זײַנע טירזײַלן זײַנען געווען צום אויסנווייניקסטן הויף
צו, און טייטלביימער זײַנען געווען אויף זײַנע טירזײַלן, פֿון דער זײַט
און פֿון דער אַנדער זײַט; און אַכט טרעפּ זײַנען געווען זײַן
אַרויפֿגאַנג.

38 און אַ קאַמער איז געווען, מיט איר אײַנגאַנג אין די טירזײַלן פֿון
די טויערן; דאָרטן זאָל מען אָפּשווענקען דאָס בראַנדאָפּפֿער. 39 און
אין דעם פֿירהויז פֿון טויער זײַנען געווען צוויי טישן פֿון דער זײַט,
און צוויי טישן פֿון דער אַנדער זײַט, צו שעכטן אויף זיי דאָס
בראַנדאָפּפֿער, און דאָס זינדאָפּפֿער, און דאָס שולדאָפּפֿער. 40 און
אויף איין זײַט פֿון דרויסן, ווי מע גייט אַרויף צום אײַנגאַנג פֿון צפֿון-
טויער, זײַנען געווען צוויי טישן, און אויף דער אַנדער זײַט פֿון דעם
פֿירהויז וואָס צום טויער צוויי טישן. 41 פֿיר טישן פֿון דער זײַט, און
פֿיר טישן פֿון דער אַנדער זײַט, בײַ זײַט פֿון טויער – אַכט טישן
וואָס אויף זיי זאָל מען שעכטן. 42 און פֿיר טישן פֿאַרן בראַנדאָפּפֿער,
פֿון געהאַקטע שטיינער, די לענג אַן איילן און אַ האַלב, און די ברייט
אַן איילן און אַ האַלב, און די הייך אַן איילן, וואָס אויף זיי זאָל מען
אַוועקלייגן די כּלים וואָס מע שעכט מיט זיי דאָס בראַנדאָפּפֿער און
דאָס שלאַכטאָפּפֿער. 43 און האָקן פֿון איין האַנטברייט זײַנען געווען
באַפֿעסטיקט אינעווייניק רונד אַרום; און אויף די טישן האָט געזאָלט
זײַן דאָס פֿלייש פֿון דעם קרבן. 44 און דרויסן פֿון דעם
אינעווייניקסטן טויער זײַנען געווען קאַמערן פֿאַר די וועכטער אין
דעם אינעווייניקסטן הויף וואָס בײַ זײַט פֿון צפֿון-טויער, און זייער
פֿאָדערזײַט איז געווען צו דָרום; איינע בײַ זײַט פֿון מזרח-טויער מיט
דער פֿאָדערזײַט צו צפֿון. 45 און ער האָט צו מיר געזאָגט: די דאָזיקע
קאַמער וואָס איר פֿאָדערזײַט איז צו דָרום, איז פֿאַר די כּהנים וואָס
היטן די היטונג פֿון הויז. 46 און די קאַמער וואָס איר פֿאָדערזײַט איז
צו צפֿון, איז פֿאַר די כּהנים, וואָס היטן די היטונג פֿון מזבח; דאָס
זײַנען די קינדער פֿון צָדוק, די פֿון די קינדער פֿון לֵוִי וואָס גענענען
צו גאָט, אים צו דינען.

47 און ער האָט אויסגעמאָסטן דעם הויף, די לענג הונדערט איילן,
און די ברייט הונדערט איילן, פֿירעקעכדיק; און דער מזבח איז
געווען פֿאַרן הויז.

48 און ער האָט מיך געבראַכט צום פּאָליש פֿון דעם הויז, און האָט
אָפּגעמאָסטן די טירזײַלן פֿון דעם פּאָליש, פֿינף איילן דער זײַט, און
פֿינף איילן פֿון דער אַנדער זײַט; און די ברייט פֿון דעם טויער, דרײַ
איילן פֿון דער זײַט, און דרײַ איילן פֿון דער אַנדער זײַט. 49 די לענג
פֿון דעם פּאָליש צוואַנציק איילן, און די ברייט עלף איילן; און מיט
טרעפּ איז מען אַרויפֿגעגאַנגען צו אים; און זײַלן זײַנען געווען לעבן
די טירזײַלן, איינער פֿון דער זײַט, און איינער פֿון דער אַנדער זײַט.

מא

1 און ער האָט מיך געבראַכט צום הֵיכל, און האָט
אָפּגעמאָסטן די טירזײַלן, זעקס איילן די ברייט פֿון דער
זײַט, און זעקס איילן די ברייט פֿון דער אַנדער זײַט – די ברייט פֿון
דעם געצעלט. 2 און די ברייט פֿון דעם אײַנגאַנג צען איילן, און די
זײַטן פֿון דעם אײַנגאַנג פֿינף איילן פֿון דער זײַט, און פֿינף איילן פֿון
דער אַנדער זײַט. און ער האָט אָפּגעמאָסטן זײַן לענג, פֿערציק איילן,
און די ברייט, צוואַנציק איילן.

3 און ער איז אַרײַנגעגאַנגען אינעווייניק, און האָט אָפּגעמאָסטן די
טירזײַלן פֿון דעם אײַנגאַנג, צוויי איילן, און דעם אײַנגאַנג, זעקס
איילן, און די ברייט פֿון דעם אײַנגאַנג, זיבן איילן. 4 און ער האָט
אָפּגעמאָסטן זײַן לענג, צוואַנציק איילן, און די ברייט, צוואַנציק
איילן, פֿאַר דעם הֵיכל; און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער
קדשֵי־קָדשים.

5 און ער האָט אָפּגעמאָסטן די וואַנט פֿון דעם הויז, זעקס איילן, און
די ברייט פֿון אַ זײַטקאַמער, פֿיר איילן, רונד אַרום הויז פֿון אַלע
זײַטן. 6 און די זײַטקאַמערן זײַנען געווען אַ קאַמער איבער אַ
קאַמער, דרײַ און דרײַסיק מאָל; און זיי זײַנען אַרײַנגעגאַנגען אין דער
וואַנט וואָס צום הויז פֿאַר די זײַטקאַמערן רונד אַרום, כּדי זיך צו
האַלטן דעראָן, און זיי זאָלן זיך ניט האַלטן אָן דער וואַנט פֿון הויז.
7 און וואָס העכער און העכער אַלץ ברייטער זײַנען געוואָרן רונד
אַרום די זײַטקאַמערן; וואָרום דער אַרומבוי פֿון הויז איז געגאַנגען

העכער און העכער רונד אַרום הויז; דרום האָט דאָס הויז געהאַט
אויבן מער ברייטקייט; און אַזוי איז מען אַרויף פֿון דער
אונטערשטער ריי צו דער אייבערשטער דורך דער מיטלסטער. 8 און
איך האָב געזען אַז דאָס הויז האָט געהאַט אַ דערהייכונג רונד אַרום;
די גרונטפֿעסטן פֿון די זײַטקאַמערן זײַנען געווען אַ פֿולער שטאַנג
פֿון זעקס איילן בײַם געלענק. 9 די גרעב פֿון דער אויסנווייניקסטער
וואַנט פֿון די זײַטקאַמערן איז געווען פֿינף איילן; און וואָס איז
געלאָזט געוואָרן פֿרײַ צווישן די זײַטקאַמערן וואָס בײַם הויז. 10 און
צווישן די קאַמערן, איז געווען צוואַנציק איילן די ברייט, רונד אַרום
הויז פֿון אַלע זײַטן. 11 און די אײַנגאַנגען פֿון די זײַטקאַמערן זײַנען
געווען צו דעם פֿרײַ געלאָזטן אָרט צו, איין אײַנגאַנג צו צפֿון, און
איין אײַנגאַנג צו דָרום; און די ברייט פֿון דעם פֿרײַ געלאָזטן אָרט איז
געווען פֿינף איילן רונד אַרום.

12 און דער בנין וואָס איז געווען פֿאַר דעם אָפּגעזונדערטן אָרט אין
דער זײַט קעגן מערבֿ, איז געווען די ברייט זיבעציק איילן, און די
וואַנט פֿון דעם בנין פֿינף איילן די גרעב רונד אַרום, און זײַן לענג
נײַנציק איילן.

13 און ער האָט אָפּגעמאָסטן דאָס הויז, הונדערט איילן די לענג, און
דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, און דעם בנין מיט זײַנע ווענט, הונדערט
איילן די לענג; 14 און די ברייט פֿון דער פֿאָדערזײַט פֿון דעם הויז און
פֿון דעם אָפּגעזונדערטן אָרט צו מזרח, הונדערט איילן. 15 און ער
האָט אָפּגעמאָסטן די לענג פֿון דעם בנין פֿאַר לענג פֿון דעם
אָפּגעזונדערטן אָרט, וואָס אויף זײַן הינטערשטער זײַט, און זײַנע
באַלקאָנען פֿון דער זײַט און פֿון דער אַנדער זײַט, הונדערט איילן.

און דער הֵיכל, דער אינעווייניקסטער אָרט, און די פֿאָדערהײַזער פֿון
הויף, 16 די שוועלן, און די שמאָלע פֿענצטער, און די באַלקאָנען
רונד אַרום זיי דרײַען, אַקעגן די שוועלן, זײַנען געווען באַטאָוולט
מיט האָלץ רונד אַרום און פֿון דער ערד ביז די פֿענצטער – און די
פֿענצטער זײַנען געווען פֿאַרדעקט – 17 ביז איבערן אײַנגאַנג, און ביז
דעם אינעווייניקסטן הויז, און אויסנווייניק, און אויף דער גאַנצער
וואַנט רונד אַרום, אינעווייניק און אויסנווייניק, לויט אַ מאָס. 18 און
עס איז געווען געמאַכט מיט כּרובֿים און טייטלביימער, און אַ
טייטלבוים צווישן אַ כּרובֿ און אַ כּרובֿ; און צוויי פּנימער האָט

געהאַט איטלעכער כּרובֿ, 19 מיט דעם פּנים פֿון אַ מענטשן קעגן אַ
טײטלבוים פֿון דער זײַט, און דעם פּנים פֿון אַ יונגן לײב קעגן אַ
טײטלבוים פֿון דער אַנדער זײַט; געמאַכט אויפֿן גאַנצן הויז רונד
אַרום. 20 פֿון דער ערד ביז איבערן אײַנגאַנג זײַנען די כּרובֿים און די
טײטלבײמער געווען געמאַכט; דאָס גלײַכן אויף דער וואַנט פֿון הֵיכל.
21 און די בײַשטידלעך פֿון הֵיכל זײַנען געווען פֿירעקעכדיק; און די
פֿאָדערזײַט פֿון דעם הײליקטום איז געווען אין אויסזען אַזוי ווי די
זעונג.

22 און דער מזבח איז געווען פֿון האָלץ, דרײַ אײלן הויך, און זײַן
לענג צוויי אײלן; אי זײַנע ווינקלען צו אים, אי זײַן לענג, און זײַנע
ווענט, פֿון האָלץ. און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער טיש
וואָס פֿאַר גאָט.

23 און צוויי טירן זײַנען געווען צום הֵיכל און צום הײליקטום. 24 און
צוויי פֿליגלען האָבן די טירן געהאַט, צוויי דרײעדיקע פֿליגלען, צוויי
אין אײן טיר, און צוויי פֿליגלען אין דער אַנדערער. 25 און אויף זײ,
אויף די טירן פֿון דעם הֵיכל, זײַנען געווען געמאַכט כּרובֿים און
טײטלבײמער, אַזוי ווי זײ זײַנען געמאַכט געווען אויף די ווענט; און אַ
הילצערן באַלקנדעכל איז געווען פֿאָרנט פֿון פּאָליש פֿון אויסנווייניק.
26 און שמאָלע פֿענצטער און טײטלבײמער זײַנען געווען פֿון דער
זײַט און פֿון דער אַנדער זײַט, אויף די זײַטן פֿון פּאָליש, און אויף די
זײַטקאַמערן פֿון דעם הויז און די באַלקנדעכלעך.

מב

1 און ער האָט מיך אַרויסגעפֿירט אין דעם אויסנווייניקסטן
הויף אויפֿן וועג צו צפֿון, און האָט מיך געבראַכט צו די
קאַמערן וואָס אַקעגן דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, און וואָס אַקעגן דעם
בנין, צו צפֿון, 2 צו דער פֿאָדערזײַט, הונדערט אײלן די לענג, מיט
דעם אײַנגאַנג אין צפֿון, און פֿופֿציק אײלן די ברײט, 3 אַקעגן די
צוואַנציק אײלן פֿון דעם אינעווייניקסטן הויף, און אַקעגן דער
פֿלאַסטערונג פֿון דעם אויסנווייניקסטן הויף, מיט אַ באַלקאָן קעגן אַ
באַלקאָן אין דריטן שטאָק. 4 און פֿאַר די קאַמערן איז געווען אַ גאַנג,
צען אײלן די ברײט אינעווייניקצו, אַ וועג פֿון אײן אײל; און זײערע
אײַנגאַנגען זײַנען געווען צו צפֿון. 5 און די אויבערשטע קאַמערן
זײַנען געווען קירצער – ווײַל די באַלקאָנען האָבן אַוועקגענומען

פֿון זיי – פֿון די אונטערשטע און פֿון די מיטלסטע אין דעם בנין.
6 וואָרום דרײַגאָרנדיק זײַנען זיי געווען, און זיי האָבן ניט געהאַט קיין
זײַלן אַזוי ווי די זײַלן פֿון הויף, דרום איז אָפּגענומען געוואָרן, לגבי די
אונטערשטע און די מיטלסטע, פֿון דעם באָדעם. 7 און די מויער
וואָס דרויסן אַקעגן די קאַמערן, צו דעם אויסנווייניקסטן הויף צו,
פֿאָרנט פֿון די קאַמערן, איר לענג איז געווען פֿופֿציק איילן. 8 וואָרום
די לענג פֿון די קאַמערן וואָס צום אויסנווייניקסטן הויף צו איז
געווען פֿופֿציק איילן; אָבער זע, פֿאַר דעם טעמפּל איז געווען
הונדערט איילן. 9 און אונטער די דאָזיקע קאַמערן איז געווען דער
אײַנגאַנג פֿון מזרח, אַז מע איז געקומען צו זיי פֿון דעם
אויסנווייניקסטן הויף. 10 אין דער ברייט פֿון דער מויער פֿון הויף צו
מזרח, פֿאַר דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, און פֿאַר דעם בנין, זײַנען
געווען קאַמערן, 11 מיט אַ וועג פֿאַר זיי; אַזוי ווי דאָס אויסזען פֿון די
קאַמערן וואָס צו צפֿון, אַזוי ווי זייער לענג, און אַזוי ווי זייער ברייט,
מיט אַלע זייערע אַרויסגאַנגען, און אַזוי ווי זייערע אײַנריכטונגען;
און אַזוי ווי זייערע טירן, 12 אַזוי אויך זײַנען געווען די טירן פֿון די
קאַמערן וואָס צו דָרום; אַ טיר איז געווען אין אָנהייב פֿון דעם וועג,
דעם וועג וואָס גלײַך פֿאַר דער מויער, אַקעגן מזרח, ווי מע קומט אין
זיי אַרײַן.

13 און ער האָט צו מיר געזאָגט: די קאַמערן פֿון צפֿון און די קאַמערן
פֿון דָרום וואָס פֿאַר דעם אָפּגעזונדערטן אָרט, דאָס זײַנען די הייליקע
קאַמערן, וואָס די כּהנים וואָס זײַנען נאָענט צו גאָט, זאָלן דאָרטן עסן
די הייליקסטע הייליקייטן; דאָרטן זאָלן זיי אַוועקלייגן די הייליקסטע
הייליקייטן, און דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און דאָס זינדאָפּפֿער, און דאָס
שולד-אָפּפֿער, וואָרום דער אָרט איז הייליק. 14 אַז זיי גייען אַרײַן, די
כּהנים, זאָלן זיי ניט אַרויסגיין פֿון דעם הייליקטום אין דעם
אויסנווייניקסטן הויף, נײַערט זיי זאָלן אַפּריִער אַוועקלייגן דאָרטן
זייערע קליידער וואָס זיי דינען אין זיי, וואָרום זיי זײַנען הייליק; און
זיי זאָלן אָנטאָן אַנדערע קליידער, און גענענען אין דעם הויף וואָס
פֿאַרן פֿאָלק.

15 און אַז ער האָט געענדיקט די מעסטונגען פֿון דעם
אינעווייניקסטן הויז, האָט ער מיך אַרויסגעפֿירט דורך דעם טויער
וואָס זײַן פֿאָדערזײַט איז געווען צו מזרח, און ער האָט עס
אָפּגעמאָסטן רונד אַרום. 16 ער האָט אָפּגעמאָסטן די מזרח-זײַט מיט

דעם מעסטשטאַנג, פֿינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג
רונד אַרום. 17 ער האָט אָפּגעמאָסטן די צפֿון-זײַט, פֿינף הונדערט
שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג רונד אַרום. 18 ער האָט
אָפּגעמאָסטן די דָרום-זײַט, פֿינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם
מעסטשטאַנג. 19 ער האָט זיך אומגעדרייט צו מערבֿ-זײַט, און האָט
אָפּגעמאָסטן פֿינף הונדערט שטאַנגען מיט דעם מעסטשטאַנג.
20 אויף פֿיר זײַטן האָט ער עס אָפּגעמאָסטן; עס האָט געהאַט אַ
מויער רונד אַרום, די לענג פֿינף הונדערט, און די ברייט פֿינף
הונדערט כּדי אָפּצושיידן צווישן הייליקן און אומהייליקן.

מג

1 און ער האָט מיך צוגעפֿירט צו דעם טויער – דעם טויער
וואָס איז געווען געקערט צו מזרח. 2 ערשט די פּראַכט פֿון
דעם גאָט פֿון ישׂראל איז אָנגעקומען פֿון דעם וועג פֿון מזרח, און זײַן
קָול איז געווען אַזוי ווי דער קָול פֿון גרויסע וואַסערן, און די ערד
האָט אויפֿגעלוכטן פֿון זײַן פּראַכט, 3 און דאָס אויסזען פֿון דער זעונג
וואָס איך האָב געזען, איז געווען אַזוי ווי די זעונג וואָס איך האָב
געזען ווען איך בין געקומען צו צעשטערן די שטאָט; און די זעונגען
זײַנען געווען אַזוי ווי די זעונג וואָס איך האָב געזען בײַם טײַך כּבֿר;
און איך בין געפֿאַלן אויף מײַן פּנים. 4 און די פּראַכט פֿון גאָט איז
אַרײַנגעגאַנגען אין הויז דורך דעם טויער וואָס זײַן פּאָדערזײַט איז
געווען צו מזרח. 5 און אַ ווינט האָט מיך אויפֿגעהויבן, און האָט מיך
געבראַכט אין דעם אינעווייניקסטן הויף, ערשט די פּראַכט פֿון גאָט
האָט אָנגעפֿילט דאָס הויז. 6 און איך האָב געהערט רעדן צו מיר פֿון
הויז, און אַ מאַן איז געשטאַנען לעבן מיר. 7 און ער האָט צו מיר
געזאָגט: מענטשנקינד, דאָס איז דער אָרט פֿון מײַן טראָן, און דער
אָרט פֿון מײַנע פֿוסטריט, וואָס איך וועל דאָרטן רוען צווישן די
קינדער פֿון ישׂראל אויף אייביק; און דאָס הויז פֿון ישׂראל וועלן מער
ניט פֿאַראומרייניקן מײַן הייליקן נאָמען, זיי און זייערע מלכים, מיט
זייער זנות, און מיט די פּגרים פֿון זייערע מלכים אויף זייערע בָמות;
8 מיט זייער שטעלן זייער שוועל לעבן מײַן שוועל, און זייער
בײַשטידל לעבן מײַן בײַשטידל, מיט בלויז אַ וואַנט צווישן מיר און
צווישן זיי; און זיי פֿלעגן פֿאַראומרייניקן מײַן הייליקן נאָמען מיט
זייערע אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאָן, וואָס דרום האָב איך
זיי פֿאַרלענדט אין מײַן צאָרן. 9 אַצונד וועלן זיי דערווײַטערן פֿון מיר

זייער זנות, און די פּגרים פֿון זייערע מלכים, און איך וועל רוען
צווישן זיי אויף אייביק.

10 דו מענטשנקינד, דערצייל דעם הויז פֿון ישׂראל וועגן דעם הויז,
כּדי זיי זאָלן זיך שעמען מיט זייערע זינד; און זאָלן זיי נאָכמעסטן
דעם פּלאַן. 11 און אַז זיי וועלן זיך שעמען מיט אַלץ וואָס זיי האָבן
געטאָן, מאַך זיי וויסן דאָס געמעל פֿון דעם הויז און זײַן געשטעל,
און זײַנע אויסגאַנגען און זײַנע אײַנגאַנגען, און אַלע זײַנע געמעלן,
און אַלע זײַנע געזעצן, יאָ, אַלע זײַנע געמעלן, און אַלע זײַנע דינים,
און שרײַב אויף פֿאַר זייערע אויגן, כּדי זיי זאָלן אָפּהיטן אַל זײַן
געמעל און אַלע זײַנע געזעצן, און זיי טאָן.

12 דאָס איז דער דין פֿון דעם הויז: זײַן גאַנצער געמאַרק אויפֿן שפּיץ
באַרג רונד אַרום זאָל זײַן אַ הייליקסטע הייליקייט. זע, דאָס איז דאָס
געזעץ פֿאַר דעם הויז.

13 און דאָס זײַנען די מאָסן פֿון דעם מזבח אין איילן – איטלעכע
אייל אַן אייל מיט אַ האַנטברייט; דער גרונט אַן אייל, און אַן אייל די
ברייט, און זײַן ראַנד בײַ זײַן ברעג רונד אַרום איין שפּאַן; און דאָס
איז דאָס אונטערגעשטעל פֿון מזבח. 14 און פֿון דעם גרונט אויף דער
ערד ביזן אונטערשטן אָפּשפּרונג צוויי איילן, און די ברייט איין אייל;
און פֿון דעם קלענערן אָפּשפּרונג ביזן גרעסערן אָפּשפּרונג פֿיר איילן,
און די ברייט אַן אייל. 15 און דער פֿײַעראָרט פֿיר איילן, און פֿון דעם
פֿײַעראָרט און אַרויף צו פֿיר הערנער. 16 און דער פֿײַעראָרט צוועלף
די לענג אויף צוועלף די ברייט, פֿירעקעכדיק אין זײַנע פֿיר זײַטן.
17 און דער אָפּשפּרונג פֿערצן די לענג אויף פֿערצן די ברייט, אויף
זײַנע פֿיר זײַטן; און דער ראַנד רונד אַרום אים אַ האַלבע אייל; און
דער גרונט צו אים אַן אייל רונד אַרום; און זײַנע טרעפּ געקערט צו
מזרח.

18 און ער האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, אַזוי האָט געזאָגט
גאָט דער האַר: דאָס זײַנען די געזעצן פֿון מזבח אין דעם טאָג וואָס
ער וועט געמאַכט, כּדי אויפֿצוברענגען אויף אים בראַנדאָפּפֿער, און
צו שפּרענגען אויף אים בלוט. 19 זאָלסט געבן צו די כּהנים פֿון שבֿט
לֵוִי וואָס זײַנען פֿון דעם זאָמען פֿון צָדוק, די וואָס זײַנען נאָענט צו
מיר צו דינען, זאָגט גאָט דער האַר, אַ יונגן אָקס פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער.

20 און זאָלסט נעמען פֿון זײַן בלוט, און אַרויפֿטאָן אויף זײַנע פֿיר
הערנער, און אויף די פֿיר ווינקלען פֿון דעם אָפּשפּרונג, און אויף
דעם ראַנד רונד אַרום; און זאָלסט אים רייניקן, און מכפּר זײַן אויף
אים. 21 און זאָלסט נעמען דעם אָקס, דאָס זינדאָפּפֿער, און מע זאָל
אים פֿאַרברענען אין אַ באַשטימטן אָרט פֿון הויז, דרויסן פֿון
הייליקטום. 22 און אויפֿן צווייטן טאָג זאָלסטו מקריבֿ זײַן אַ ציגנבאָק
אָן אַ פֿעלער פֿאַר אַ זינדאָפּפֿער, און מע זאָל רייניקן דעם מזבח, אַזוי
ווי מע האָט געריניקט מיטן אָקס. 23 אַז דו ענדיקסט רייניקן,
זאָלסטו מקריבֿ זײַן אַ יונגן אָקס אָן אַ פֿעלער, און אַ ווידער פֿון שאָף
אָן אַ פֿעלער. 24 און זאָלסט זיי גענענען פֿאַר גאָט, און די כּהנים
זאָלן אַרויפֿוואַרפֿן אויף זיי אַלץ, און זיי אויפֿברענגען פֿאַר אַ
בראַנדאָפּפֿער צו גאָט. 25 זיבן טעג זאָלסטו מאַכן אַ ציגנבאָק אַ
זינדאָפּפֿער איטלעכן טאָג; אויך אַ יונגן אָקס, און אַ ווידער פֿון שאָף,
אָן אַ פֿעלער, זאָל מען מאַכן. 26 זיבן טעג זאָל מען מכפּר זײַן אויפֿן
מזבח, און אים רייניקן און אים הייליקן. 27 און אַז מע וועט ענדיקן
די טעג, איז, פֿון אַכטן טאָג און ווײַטער זאָלן די כּהנים מאַכן אויפֿן
מזבח אײַערע בראַנדאָפּפֿער און אײַערע פֿרידאָפּפֿער, און איך וועל
אײַך באַווילִיקן, זאָגט גאָט דער האַר.

מד

1 און ער האָט מיך צוריקגעבראַכט אויפֿן וועג צום
אויסנווייניקסטן טויער פֿון דעם הייליקטום וואָס איז געווען
געקערט צו מזרח, און ער איז געווען פֿאַרשלאָסן. 2 און גאָט האָט צו
מיר געזאָגט: דער דאָזיקער טויער זאָל זײַן פֿאַרשלאָסן, עס זאָל ניט
געעפֿנט ווערן, און קיינער זאָל דורך אים ניט אַרײַנגיין, וואָרום יהוה
דער גאָט פֿון ישׂראל איז אַרײַנגעגאַנגען דורך אים, דרום זאָל ער זײַן
פֿאַרשלאָסן. 3 דער פֿירשט, ווײַל ער איז אַ פֿירשט, ער מעג זיצן
דרינען צו עסן ברויט פֿאַר גאָט; דורכן פֿירהויז פֿון טויער זאָל ער
אַרײַנגיין, און דורך אים זאָל ער אַרויסגיין.

4 און ער האָט מיך געבראַכט דורך דעם טויער פֿון צפֿון צו דער
פֿאָדערזײַט פֿון הויז, און איך האָב געזען, ערשט די פּראַכט פֿון גאָט
האָט אָנגעפֿילט דאָס הויז פֿון גאָט; בין איך געפֿאַלן אויף מײַן פּנים.
5 און גאָט האָט צו מיר געזאָגט: מענטשנקינד, לייג צו דײַן האַרץ,
און זע מיט דײַנע אויגן, און מיט דײַנע אויערן הער, אַלץ וואָס איך

רעד מיט דיר וועגן אַלע געזעצן פֿון דעם הויז פֿון גאָט, און וועגן
אַלע זײַנע דינים; און זאָלסט צולייגן דײַן האַרץ צו דעם אײַנגאַנג פֿון
דעם הויז מיט אַלע אויסגאַנגען פֿון דעם הייליקטום. 6 און זאָלסט
זאָגן צו די ווידערשפּעניקע, צו דעם הויז פֿון ישׂראל: אַזוי האָט
געזאָגט גאָט דער האַר: גענוג אײַך פֿון אַלע אײַערע אומווערדיקייטן,
הויז פֿון ישׂראל, 7 מיט אײַער ברענגען פֿרעמדגעבאָרענע,
אומבאַשניטענע אין האַרצן און אומבאַשניטענע אין פֿלייש צו זײַן
אין מײַן הייליקטום, כּדי עס צו פֿאַרשווערכן – מײַן הויז, ווען איר
זײַט מקריבֿ מײַן שפּײַז, דאָס פֿעטס און דאָס בלוט; און זיי האָבן
פֿאַרשטערט מײַן בונד, צו אַלע אײַערע אַנדערע אומווערדיקייטן.
8 און איר האָט ניט געהיט די היטונג פֿו מײַנע הייליקייטן, און האָט
אײַך זיי געמאַכט פֿאַר היטער פֿון מײַן היטונג אין מײַן הייליקטום.

9 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: קיין פֿרעמדגעבאָרענער,
אומבאַשניטן אין האַרצן און אומבאַשניטן אין פֿלייש, זאָל ניט
אַרײַנקומען אין מײַן הייליקטום – קיין פֿרעמדגעבאָרענער וואָס
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. 10 נײַערט די לוִיִם וואָס האָבן זיך
דערווײַטערט פֿון מיר, ווען די ישׂראל האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט, די
וואָס האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט פֿון מיר נאָך זייערע אָפּגעטער, זיי
זאָלן טראָגן זייער זינד; 11 און זיי זאָלן זײַן משרתים אין מײַן
הייליקטום, געשטעלטע בײַ די טויערן פֿון הויז, און משרתים פֿון
דעם הויז; זיי זאָלן שעכטן דאָס בראַנדאָפּפֿער און דעם
שלאַכטאָפּפֿער פֿאַרן פֿאָלק, און זיי זאָלן שטיין פֿאַר זיי, זיי צו
באַדינען. 12 ווײַל זיי פֿלעגן זיי באַדינען פֿאַר זייערע אָפּגעטער, און
פֿלעגן זײַן דעם הויז פֿון ישׂראל פֿאַר אַ שטרויכלונג צו זינד, דרום
האָב איך אויפֿגעהויבן מײַן האַנט וועגן זיי, זאָגט גאָט דער האַר, אַז
זיי זאָל טראָגן זייער זינד; 13 און זיי זאָלן ניט גענענען צו מיר צו
טאָן כּהן-דינסט צו מיר, און צו גענענען צו אַלע מײַנע הייליקייטן, צו
די הייליקסטע הייליקייטן; און זיי זאָלן טראָגן זייער שאַנד, און
זייערע אומווערדיקייטן וואָס זיי האָבן געטאָן. 14 און איך וועל זיי
מאַכן פֿאַר היטער פֿון דער היטונג פֿון הויז, פֿאַר אַל זײַן דינסט, און
פֿאַר אַלץ וואָס דאַרף געטאָן ווערן אין אים.

15 אָבער די כּהנים פֿון שבֿט לֵוי, די קינדער פֿון צָדוק, וואָס האָבן
געהיט די היטונג פֿון מײַן הייליקטום, ווען די קינדער פֿון ישׂראל
האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט פֿון מיר, זיי זאָלן גענענען צו מיר, מיר צו

דינען, און זיי זאָלן שטיין פֿאַר מיר, מקריבֿ צו זײַן צו מיר דאָס פֿעטס
און דאָס בלוט, זאָגט גאָט דער האַר. 16 זיי זאָלן קומען אין מײַן
הייליקטום, און זיי זאָלן גענענען צו מײַן טיש מיר צו דינען, און זיי
זאָלן היטן מײַן היטונג. 17 און עס זאָל זײַן, אַז זיי גייען אַרײַן אין די
טויערן פֿון דעם אינעווייניקסטן הויף, זאָלן זיי אָנטאָן פֿלאַקסענע
קליידער, און וואָל זאָל ניט אַרויפֿקומען אויף זיי, ווען זיי דינען אין
די טויערן פֿון דעם אינעווייניקסטן הויף, אָדער אינעווייניק.
18 פֿלאַקסענע קאָפּדעקן זאָלן זײַן אויף זייערע קעפּ, און לײַנענע
הויזן זאָלן זײַן אויף זייערע לענדן; זיי זאָלן זיך ניט אָנגערטן מיט אַ
שוויציקער זאַך. 19 און אַז זיי גייען אַרויס אין דעם אויסנווייניקסטן
הויף – אין דעם אויסנווייניקסטן הויף צום פֿאָלק, זאָלן זיי אויסטאָן
זייערע קליידער וואָס זיי דינען אין זיי, און זיי אַוועקלייגן אין די
הייליקע קאַמערן, און אָנטאָן אַנדערע קליידער, כּדי זיי זאָלן ניט
מאַכן הייליק דאָס פֿאָלק מיט זייערע קליידער. 20 און זייער קאָפּ
זאָלן זיי ניט גאָלן, און לאַנגע האָר זאָלן זיי ניט פֿאַרלאָזן; צוויקן
זאָלן זיי אַרומצוויקן זייערע קעפּ. 21 און ווײַן זאָל קיין כּהן ניט
טרינקען, ווען זיי גייען אַרײַן אין דעם אינעווייניקסטן הויף. 22 און
אַן אלמנה און אַ גרושה זאָלן זיי זיך ניט נעמען פֿאַר ווײַבער, נאָר
בלויז יונגפֿרויען פֿון דעם זאָמען פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל; אָבער די
אלמנה וואָס איז אַן אלמנה פֿון אַ כּהן, מעגן זיי נעמען. 23 און זיי
זאָלן מײַן פֿאָלק לערנען צווישן הייליקן און אומהייליקן, און זיי
מאַכן וויסן צווישן ריינעם און אומריינעם. 24 און בײַ אַ שטרײַטזאַך
זאָלן זיי שטיין צו משפּטן; מיט מײַנע משפּטים זאָלן זיי אים משפּטן;
און מײַנע דינים און מײַנע געזעצן אין אַלע מײַנע יום-טובֿים זאָלן זיי
היטן, און מײַנע שבתים זאָלן זיי האַלטן הייליק. 25 און צו אַ טויטן
מענטשן זאָל ער ניט צוגיין צו ווערן אומריין; נאָר בלויז אָן אַ
פֿאָטער, און אָן אַ מוטער, און אָן אַ זון, און אָן אַ טאָכטער, אָן אַ
ברודער, און אָן אַ שוועסטער וואָס האָט נאָך ניט געהאַט קיין מאַן,
מעגן זיי זיך פֿאַראומרייניקן. 26 און נאָך זײַן רייניקונג זאָל מען אים
ציילן זיבן טעג. 27 און אין דעם טאָג וואָס ער קומט אין הייליקטום,
אין דעם אינעווייניקסטן הויף, צו דינען אין הייליקטום, זאָל ער
מקריבֿ זײַן זינדאָפּפֿער, זאָגט גאָט דער האַר. 28 און דאָס זאָל זיי
זײַן פֿאַר אַ נחלה: איך בין זייער נחלה; און קיין אייגנטום זאָלט איר
זיי ניט געבן אין ישׂראל: איך בין זייער אייגנטום. 29 דאָס
שפּײַזאָפּפֿער, און דאָס זינדאָפּפֿער, און דאָס שולדאָפּפֿער, דאָס זאָלן
זיי עסן; און איטלעכער חרם אין ישׂראל זאָל געהערן צו זיי. 30 און

דאָס ערשטע פֿון אַלע ערשטצײַטיקע פֿון אַלץ, און איטלעכע
אָפּשיידונג פֿון וואָס עס איז, פֿון אַלע אײַערע אָפּשיידונגען, זאָל
געהערן צו די כּהנים; אויך דאָס ערשטע פֿון אײַערע טייגמולטערס
זאָלט איר געבן צום כּהן, כּדי צו מאַכן רוען אַ ברכה אויף דײַן הויז.
31 קיין געפֿאַלנס און פֿאַרצוקטס פֿון עופֿות און פֿון בהמות זאָלן די
כּהנים ניט עסן.

מה

1 און אַז איר וואַרפֿט אויס דאָס לאַנד פֿאַר אַ נחלה, זאָלט
איר אָפּשיידן אַן אָפּשיידונג פֿון דעם לאַנד, הייליק צו גאָט;
די לענג פֿינף און צוואַנאַציק טויזנט שטאַנגען די לענג, און די ברייט
צען טויזנט; דאָס זאָל זײַן הייליק אין דעם גאַנצן געמאַרק רונד
אַרום. 2 פֿון דעם זאָל זײַן פֿאַר דעם הייליקטום פֿינף הונדערט אויף
פֿינף הונדערט, פֿירעקעכדיק פֿון אַלע זײַטן; און פֿופֿציק איילן
אַ פֿרײַער פּלאַץ דערצו רונד אַרום. 3 און פֿון דער דאָזיקער
מאָס – פֿינף און צוואַנציק טויזנט די לענג, און צען טויזנט די ברייט
– זאָלסטו אָפּמעסטן, אַז דרינען זאָל זײַן דאָס הייליקטום, די
הייליקסטע הייליקייט. 4 הייליק פֿון דעם לאַנד איז דאָס; פֿאַר
די כּהנים, די באַדינער פֿון הייליקטום, וואָס גענענען צו דינען גאָט,
זאָל עס זײַן; און עס זאָל זיי זײַן אַן אָרט פֿאַר הײַזער, און אַ
הייליקער אָרט צום הייליקטום. 5 און פֿינף און צוואַנציק טויזנט די
לענג, און צען טויזנט די ברייט, זאָל זײַן פֿאַר די לוִיִם די באַדינער
פֿון הויז, זיי צום אייגנטום, פֿאַר צוואַנציק קאַמערן. 6 און דאָס
אייגנטום פֿון דער שטאָט זאָלט איר מאַכן פֿינף טויזנט די ברייט, און
די לענג פֿינף און צוואַנציק טויזנט, אַקעגן דער הייליקער אָפּשיידונג;
פֿאַר דעם גאַנצן הויז פֿון ישׂראל זאָל עס זײַן. 7 און פֿאַר דעם
פֿירשט, פֿון דער זײַט און פֿון יענער זײַט פֿון דער הייליקער
אָפּשיידונג, און פֿון דעם אייגנטום פֿון דער שטאָט, אַקעגן דער
הייליקער אָפּשיידונג, און אַקעגן דעם אייגנטום פֿון דער שטאָט,
מערבֿ-זײַט צו מערבֿ, און פֿון מזרח-זײַט צו מזרח, און אַ לענג אַזוי ווי
איינער פֿון די חלקים, פֿון דעם מערבֿ-געמאַרק ביז דעם מזרח-
געמאַרק 8 פֿון דעם לאַנד; דאָס זאָל אים זײַן צום אייגנטום אין
ישׂראל; און מײַנע פֿירשטן זאָלן מער ניט קריוודען מײַן פֿאָלק,
נײַערט דאָס לאַנד זאָל מען געבן צו דעם הויז פֿון ישׂראל, לויט
זייערע שבֿטים.

9 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: גענוג אײַך, איר פֿירשטן פֿון
ישׂראל! אומרעכט און רויב טוט אָפּ, רעכט און גערעכטיקייט טוט,
נעמט אַראָפּ פֿון מײַן פֿאָלק אײַערע רדיפֿות, זאָגט גאָט דער האַר. 10
ריכטיקע וואָגשאָלן, און אַ ריכטיקע אֵיפֿה, און ריכטיקע בת, זאָל בײַ
אײַך זײַן. 11 אַן אֵיפֿה און אַ בת זאָל זײַן אין מאָס: אַ בת זאָל האַלטן
אַ צענטל פֿון אַ חומר, און אַן אֵיפֿה אַ צענטל פֿון אַ חומר; לויטן
חומר זאָל זײַן זייער מאָס. 12 און דער שקל זאָל זײַן צוואַנציק גֵרָה;
צוואַנציק שקל, פֿינף און צוואַנציק שקל, צען, און פֿינף שקל, זאָל
אײַך זײַן די מָנֶה.

13 דאָס איז די אָפּשיידונג וואָס איר זאָלט אָפּשיידן: אַ זעקסטל
אֵיפֿה פֿון אַ חומר ווייץ, און אַ זעקסטל אֵיפֿה זאָלט איר געבן פֿון אַ
חומר ווייץ, און אַ זעקסטל אֵיפֿה זאָלט איר געבן פֿון אַ חומר
גערשטן. 14 און דער דין פֿון אײל – אײל איז אויפֿן בת – איז אַ
צענטל בת פֿון אַ כֹּור, וואָס איז צען בת – אַ חומר; 15 וואָרום צען
בת איז אַ חומר. און איין לאַם פֿון די שאָף פֿאַר צוויי הונדערט, פֿון
די לאָנקעס פֿון ישׂראל; פֿאַר שפּײַזאָפּפֿער, און פֿאַר בראַנדאָפּפֿער,
און פֿאַר פֿרידאָפּפֿער, מכפּר צו זײַן אויף זיי, זאָגט גאָט דער האַר.

16 דאָס גאַנצע פֿאָלק פֿון לאַנד זאָל געבן די דאָזיקע אָפּשיידונג צו
דעם פֿירשט אין ישׂראל. 17 און אויך דעם פֿירשט זאָלן זײַן די
בראַנדאָפּפֿער, און דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און דאָס גיסאָפּפֿער, אין די
יום-טובֿים, און אום ראש-חודש, און אין די שבתים, אין אַלע
פֿײַערטעג פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל; ער זאָל מאַכן דאָס זינדאָפּפֿער,
און דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און דאָס בראַנדאָפּפֿער, און דאָס
פֿרידאָפּפֿער, מכפּר צו זײַן פֿאַר דעם הויז פֿון ישׂראל.

18 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: אין ערשטן חודש, אין ערשטן
טאָג פֿון חודש, זאָלסטו נעמען אַ יונגן אָקס אָן אַ פֿעלער, און
זאָלסט רייניקן דאָס הייליקטום. 19 און דער כּהן זאָל נעמען פֿון דעם
בלוט פֿון זינדאָפּפֿער, און אַרויפֿטאָן אויף דעם בײַשטידל פֿון דעם
הויז, און אויף די פֿיר ווינקלען פֿון דעם אָפּשפּרונג פֿון מזבח, און
אויף דעם בײַשטידל פֿון דעם טויער פֿון דעם אינעווייניקסטן הויף.
20 און אַזוי זאָלסטו טאָן אין זיבעטן טאָג פֿון חודש, פֿון וועגן
איטלעכן וואָס פֿאַרזעט, און פֿון וועגן דעם וואָס טוט אויס
נאַרישקייט; אַזוי זאָלט איר מכפּר זײַן אויפֿן הויז. 21 אין ערשטן

חודש, אין פֿערצנטן טאָג פֿון חודש, זאָל זײַן בײַ אײַך פּסח, אַ יום-
טובֿ זיבן טעג; מַצות זאָל געגעסן ווערן. 22 און דער פֿירשט זאָל
מאַכן אין יענעם טאָג פֿאַר זיך און פֿאַר דעם גאַנצן פֿאָלק פֿון לאַנד
אַן אָקס אַ זינדאָפּפֿער. 23 און די זיבן טעג פֿון יום-טובֿ זאָל ער מאַכן
אַ בראַנדאָפּפֿער צו גאָט, זיבן אָקסן און זיבן ווידערס, אָן אַ פֿעלער,
אַ טאָג – די זיבן טעג; און אַ ציגנבאָק אַ זינדאָפּפֿער אַ טאָג. 24 און
אַ שפּײַזאָפּפֿער זאָל ער מאַכן, אַן אֵיפֿה צו אַן אָקס, און אַן אֵיפֿה צו
אַ ווידער, און אײל אַ הין צו אַן אֵיפֿה. 25 אין זיבעטן חודש, אין
פֿופֿצנטן טאָג פֿון חודש, אום יום-טובֿ, זאָל ער מאַכן אַזוי ווי די
דאָזיקע, די זיבן טעג; אַזוי דאָס זינדאָפּפֿער, אַזוי דאָס בראַנדאָפּפֿער,
און אַזוי דאָס שפּײַזאָפּפֿער, און אַזוי דאָס אײל.

מו

1 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: דער טויער פֿון דעם
אינעווייניקסטן הויף וואָס איז געקערט צו מזרח, זאָל זײַן
פֿאַרשלאָסן די זעקס אַרבעטטעג, נאָר אין טאָג פֿון שבת זאָל עס
געעפֿנט ווערן, און אין טאָג פֿון ראש-חודש זאָל ער געעפֿנט ווערן.
2 און דער פֿירשט זאָל אַרײַנגיין דורכן פֿירהויז פֿון טויער פֿון דרויסן,
און זאָל שטיין בײַ דעם בײַשטידל פֿון טויער, און די כּהנים זאָלן
מאַכן זײַן בראַנדאָפּפֿער, און זײַן פֿרידאָפּפֿער, און ער זאָל זיך בוקן
אויף דעם שוועל פֿון טויער, און אַרויסגיין; אָבער דער טויער זאָל
ניט פֿאַרשלאָסן ווערן ביזן אָוונט. 3 און דאָס פֿאָלק פֿון לאַנד זאָל זיך
בוקן פֿאַר גאָט אין אײַנגאַנג פֿון יענעם טויער, אין די שבתים, און
אום ראש-חודש. 4 און דאָס בראַנדאָפּפֿער וואָס דער פֿירשט זאָל
מקריבֿ זײַן צו גאָט אין טאָג פֿון שבת, איז זיבן שעפּסן אָן אַ פֿעלער,
און אַ ווידער אָן אַ פֿעלער; 5 און אַ שפּײַזאָפּפֿער אַן אֵיפֿה צו אַ
ווידער, און צו די שעפּסן אַ שפּײַזאָפּפֿער לויט דער גאָב פֿון זײַן
האַנט; און אײל אַ הין צו אַן אֵיפֿה. 6 און אין טאָג פֿון ראש-חודש: אַ
יונגער אָקס אָן אַ פֿעלער, און זעקס שעפּסן, און אַ ווידער; אָן אַ
פֿעלער זאָלן זיי זײַן. 7 און אַן אֵיפֿה צו דעם אָקס, און אַן אֵיפֿה צו
דעם ווידער, זאָל ער מאַכן אַ שפּײַזאָפּפֿער, און צו די שעפּסן אַזוי ווי
זײַן האַנט פֿאַרמאָגט; און אײל אַ הין צו אַן אֵיפֿה. 8 און אַז דער
פֿירשט קומט, זאָל ער אַרײַנגיין דורכן פֿירהויז פֿון טויער און דורך
אים זאָל ער אַרויסגיין. 9 אָבער אַז דאָס פֿאָלק פֿון לאַנד קומט פֿאַר
גאָט אין די יום-טובֿים, זאָל דער וואָס גייט אַרײַן דורכן צפֿון-טויער

זיך צו בוקן, אַרויסגיין דורכן דָרום-טויער, און דער וואָס גייט אַרײַן
דורכן דָרום-טויער, זאָל אַרויסגיין דורכן צפֿון-טויער; ער זאָל זיך ניט
אומקערן דורך דעם טויער וואָס ער איז דורך אים אַרײַנגעגאַנגען,
נאָר אַנטקעגן זיך זאָל ער אַרויסגיין. 10 און דער פֿירשט זאָל זײַן
צווישן זיי: ווען זיי גייען אַרײַן, זאָל ער אַרײַנגיין, און ווען זיי גייען
אַרויס, זאָלן זיי אַרויסגיין אין אײנעם. 11 און אין די יום-טובֿים און
אין די פֿײַערטעג זאָל דאָס שפּײַזאָפּפֿער זײַן אַן אֵיפֿה צו אַן אָקס,
און אַן אֵיפֿה צו אַ ווידער, און צו די שעפּסן לויט דער גאָב פֿון זײַן
האַנט; און אייל אַ הין צו אַן אֵיפֿה.

12 און אַז דער פֿירשט וועט מאַכן אַ פֿרײַוויליקן קרבן, אַ
בראַנדאָפּפֿער, אָדער אַ פֿרידאָפּפֿער, אַ פֿרײַוויליקן קרבן צו גאָט, זאָל
מען עפֿענען פֿאַר אים דעם טויער וואָס איז געקערט צו מזרח, און
ער זאָל מאַכן זײַן בראַנדאָפּפֿער און זײַן פֿרידאָפּפֿער, אַזוי ווי ער
מאַכט אין טאָג פֿון שבת, און אַרויסגיין; און מע זאָל פֿאַרשליסן דעם
טויער נאָך זײַן אַרויסגיין.

13 און אַ שעפּס אַ יאָריקן אָן אַ פֿעלער זאָלסטו מאַכן אַ
בראַנדאָפּפֿער איטלעכן טאָג צו גאָט; פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן
זאָלסטו עס מאַכן. 14 און אַ שפּײַזאָפּפֿער זאָלסטו מאַכן צו אים
פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן, אַ זעקסטל פֿון אַן אֵיפֿה, און אייל אַ דריטל
הין צו באַשפּריצן דאָס זעמלמעל, אַ שפּײַזאָפּפֿער צו גאָט; אייביקע
געזעצן אויף תּמיד. 15 זיי זאָלן מאַכן דעם שעפּס, און דאָס
שפּײַזאָפּפֿער, און דאָס אייל, פֿרימאָרגן אין פֿרימאָרגן, אַ שטענדיק
בראַנדאָפּפֿער.

16 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: אַז דער פֿירשט וועט געבן
עמיצן פֿון זײַנע זין אַ מתּנה, איז דאָס זײַן נחלה, זאָל עס בלײַבן בײַ
זײַנע זין; דאָס איז זייער אייגנטום פֿאַר אַ נחלה. 17 אָבער אַז ער
וועט געבן אַ מתּנה פֿון זײַן נחלה צו אײנעם פֿון זײַנע קנעכט, זאָל
עס צו אים געהערן ביז דעם יאָר פֿון פֿרײַלאָזונג, און זיך אומקערן
צום פֿירשט; בלויז וואָס ער גיט פֿאַר אַ נחלה צו זײַנע זין, זאָל
בלײַבן בײַ זיי. 18 און דער פֿירשט זאָל ניט נעמען פֿון דעם פֿאָלקס
נחלה, זיי צו קריוודען פֿון זייער אייגנטום; פֿון זײַן אייגנטום זאָל ער
געבן אַ נחלה צו זײַנע זין; כּדי מײַן פֿאָלק זאָל ניט צעשפּרייט ווערן
איטלעכער פֿון זײַן אייגנטום.

19 און ער האָט מיך געבראַכט דורך דעם אײַנגאַנג װאָס בײַן זײַט
טויער צו די הייליקע קאַמערן פֿאַר די כּהנים, װאָס זײַנען געװען
געקערט צו צפֿון, ערשט דאָרטן איז געװען אַן אָרט אין װינקל צו
מערבֿ. 20 און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז דער אָרט װאָס די
כּהנים זאָלן דאָרטן קאָכן דאָס שולדאָפּפֿער און דאָס זינדאָפּפֿער, װוּ
זיי זאָלן באַקן דאָס שפּײַזאָפּפֿער, כּדי ניט אַרויסצוטראָגן אין דעם
אויסנװייניקסטן הויף, צו מאַכן הייליק דאָס פֿאָלק.

21 און ער האָט מיך אַרויסגעפֿירט אין דעם אויסנװייניקסטן הויף,
און האָט מיך פֿאַרבײַגעפֿירט די פֿיר װינקלען פֿון הויף, ערשט
אַ הויף אין אַ װינקל הויף, אַ הויף אין אַ װינקל הויף. 22 און אין די
פֿיר װינקלען פֿון הויף זײַנען געװען אײַנגעשלאָסענע הויפֿן, פֿערציק
די לענג, און דרײַסיק די ברייט; איין מאָס בײַ זיי פֿירן אין די
װינקלען. 23 און אַ צייל שטיינער איז געװען רונד אַרום אין זיי, רונד
אַרום בײַ זיי פֿירן, און קיכן געמאַכט אונטער די צײלן רונד אַרום.
24 און ער האָט צו מיר געזאָגט: דאָס איז די קאָכשטוב װאָס די
באַדינער פֿון הויז זאָלן דאָרטן קאָכן דאָס שלאַכטאָפּפֿער פֿון פֿאָלק.

מז

1 און ער האָט מיך צוריקגעבראַכט צו דעם אײַנגאַנג פֿון
הויז, ערשט װאַסער גייט אַרויס פֿון אונטער דער שװעל פֿון
הויז, צו מזרח, װאָרום די פֿאָדערזײַט פֿון הויז איז געװען צו מזרח;
און דאָס װאַסער האָט אַראָפּגענידערט פֿון אונטן, פֿון דער רעכטער
זײַט פֿון הויז, אין דָרום פֿון מזבח. 2 און ער האָט מיך אַרויסגעפֿירט
דורכן צפֿון-טויער, און האָט מיך אַרויסגעפֿירט דורך דרויסן, צו דעם
אויסנװייניקסטן טויער, אויף דעם װעג װאָס איז געקערט צו מזרח;
ערשט װאַסער פֿליסט אַרויס פֿון דער רעכטער זײַט.

3 װי דער מאַן איז אַרויסגעגאַנגען צו מזרח מיט אַ מעסטשנור אין
זײַן האַנט, אַזוי האָט ער אָפּגעמאָסטן טויזנט איילן, און האָט מיך
דורכגעפֿירט דורכן װאַסער – װאַסער ביז די קנעכלעך. 4 און ער
האָט אָפּגעמאָסטן טויזנט, און האָט מיך דורכגעפֿירט דורכן װאַסער –
װאַסער ביז די קני. און ער האָט אָפּגעמאָסטן טויזנט, און האָט
מיך דורכגעפֿירט דורך װאַסער ביז די לענדן. 5 און ער האָט
אָפּגעמאָסטן טויזנט – אַ טײַך װאָס איך האָב ניט געקענט

אַריבערגיין, וואָרום דאָס וואַסער איז געוווּען הויך, אַ וואַסער צום
שווימען, אַ טײַך וואָס איך האָב ניט געקענט אַריבערגיין. 6 און ער
האָט צו מיר געזאָגט: האָסטו געזען, מענטשנקינד? און ער האָט מיך
געפֿירט, און האָט מיך געבראַכט צום ברעג פֿון טײַך.

7 ווי איך בין צוריקגעקומען, ערשט בײַם ברעג טײַך זײַנען פֿיל
ביימער פֿון דער זײַט און פֿון יענער זײַט. 8 און ער האָט צו מיר
געזאָגט: דאָס דאָזיקע וואַסער גייט אַרויס צו דער מזרח-געגנט, און
וועט אַראָפּנידערן אין דעם פּלוין, און אַז עס וועט אַרײַן אין ים, אין
דעם ים פֿון דומפּיקע וואַסער, וועט דאָס וואַסער געזונט ווערן. 9 און
עס וועט זײַן, יעטוועדער לעבעדיקע באַשעפֿעניש וואָס ער ווידמענט,
וועט אָפּלעבן אומעטום ווּ די טײַכן וועלן קומען, און פֿיש וועלן זײַן
זייער פֿיל, ווײַל די דאָזיקע וואַסערן קומען אַהין, כּדי עס זאָל
געהיילט ווערן און אָפּלעבן אַלץ וווּהין דער טײַך וועט קומען. 10 און
עס וועט זײַן, פֿישערס וועלן שטיין בײַ אים פֿון עֵין-גֶדי און ביז עֵין-
עֶגלַיִם; אויף אויסשפּרייטן נעצן וועט עס זײַן; פֿון אַלערליי מינים
וועלן זײַן זייערע פֿיש, אַזוי ווי די פֿיש פֿון ים-הגדול, זייער פֿיל.
11 אָבער זײַנע זומפּן און זײַנע וואַסערגריבער וועלן ניט געזונט
געמאַכט ווערן; פֿאַר זאַלץ זײַנען זיי אָפּגעגעבן. 12 און בײַ דעם טײַך
וועלן אויסוואַקסן אויף זײַן ברעג, פֿון דער זײַט און פֿון יענער זײַט,
אַלערליי ביימער צום עסן; זייער בלאַט וועט ניט פֿאַרוועלקט ווערן,
און זייער פֿרוכט וועט ניט אויסגיין; אַלע חודש וועלן זיי צײַטיקן,
ווײַל זייערע וואַסערן, זיי גייען אַרויס פֿון הייליקטום; און זייער
פֿרוכט וועט זײַן צום עסן, און זייער בלאַט פֿאַר אַ רפֿואה.

13 אַזוי האָט געזאָגט גאָט דער האַר: דאָס איז דער געמאַרק, ווי איר
זאָלט מאַכן אַרבן דאָס לאַנד צו די צוועלף שבֿטים פֿון ישׂראל, מיט
צוויי חלקים פֿאַר יוסף. 14 און איר זאָלט עס אַרבן איינער אַזוי ווי
דער אַנדערער, וואָרום איך האָב אויפֿגעהויבן מײַן האַנט, עס צו געבן
צו אײַערע עלטערן; און דאָס דאָזיקע לאַנד זאָל אײַך פֿאַלן פֿאַר אַ
נחלה. 15 און דאָס איז דער געמאַרק פֿון דעם לאַנד: אין צפֿון-זײַט,
פֿון ים-הגדול דורך חֶתלון ביז מע קומט קיין צדָד; 16 חַמת, בֵּרוֹתָה,
סִברַיִם וואָס צווישן דעם געמאַרק פֿון דמשׂק און דעם געמאַרק פֿון
חַמת; חַצַר-הַתִּיכון וואָס בײַם געמאַרק פֿון חַוְרָן. 17 און דער
געמאַרק פֿון ים אַהער זאָל זײַן חַצַר-עֵינון בײַם געמאַרק פֿון דמשׂק,
און אין צפֿון צו צפֿון איז דער געמאַרק פֿון חַמת. דאָס איז די צפֿון-

זײַט. 18 און די מזרח־זײַט זאָלט איר מעסטן צווישן חַוְרָן און דמשׂק
און גִלעָד, און צווישן דעם לאַנד פֿון ישׂראל, בײַם ירדן, פֿון דעם
געמאַרק ביז דעם מזרח־ים. דאָס איז די מזרח־זײַט. 19 און די דָרום־
זײַט צו דָרום איז פֿון תָּמָר ביז די וואַסערן פֿון מריבֿות־קדוש, ביז
צום טײַך, ביז צום ים־הגדול. דאָס איז די דָרום־זײַט צו דָרום. 20 און
די מערבֿ־זײַט איז דער ים־הגדול, פֿון דעם געמאַרק ביז אַקעגן ווו מע
קומט קיין חַמת. דאָס איז די מערבֿ־זײַט.

21 און אַז איר וועט אײַך צעטיילן דאָס דאָזיקע לאַנד לויט די שבֿטים
פֿון ישׂראל, 22 איז, זאָלט איר עס אויסוואַרפֿן פֿאַר אַ נחלה צו אײַך,
און צו די פֿרעמדע וואָס וווינען צווישן אײַך, וואָס האָבן געבאָרן
קינדער צווישן אײַך; און זיי זאָלן בײַ אײַך זײַן אַזוי ווי אײַנגעבאָרענע
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל; גלײַך מיט אײַך זאָל זיי פֿאַלן אַ נחלה
צווישן די קינדער פֿון ישׂראל. 23 און עס זאָל זײַן, צווישן דעם שבֿט
וואָס דער פֿרעמדער וווינט בײַ אים, דאָרטן זאָלט איר געבן זײַן
נחלה, זאָגט גאָט דער האַר.

מח

1 און דאָס זײַנען די נעמען פֿון די שבֿטים: פֿון צפֿון־עק
לעבן דעם וועג פֿון חֶתלון ביז מע קומט קיין חַמת, חַצַר־
עֵינון בײַ דעם געמאַרק פֿון דמשׂק צו צפֿון, לעבן חַמת. און עס זאָל
זײַן פֿון מזרח־זײַט צו מערבֿ פֿאַר דָן, איין חלק. 2 און לעבן דעם
געמאַרק פֿון דָן, פֿון מזרח־זײַט ביז מערבֿ־זײַט, אָשר, איין חלק. 3 און
לעבן דעם געמאַרק פֿון אָשר, פֿון מזרח־זײַט און ביז מערבֿ־זײַט,
נפֿתּלי, איין חלק. 4 און לעבן דעם געמאַרק פֿון נפֿתּלי, פֿון מזרח־
זײַט ביז מערבֿ־זײַט, מנשה, איין חלק. 5 און לעבן דעם געמאַרק פֿון
מנשה, פֿון מזרח־זײַט ביז מערבֿ־זײַט, אפֿרַיִם, איין חלק. 6 און לעבן
דעם געמאַרק פֿון אפֿרַיִם, פֿון מזרח־זײַט און ביז מערבֿ־זײַט, ראובֿן,
איין חלק. 7 און לעבן דעם געמאַרק פֿון ראובֿן, פֿון מזרח־זײַט ביז
מערבֿ־זײַט, יהוּדה, איין חלק.

8 און לעבן דעם געמאַרק פֿון יהוּדה, פֿון מזרח־זײַט ביז מערבֿ־זײַט,
זאָל זײַן די אָפּשיידונג וואָס איר זאָלט אָפּשיידן, פֿינף און צוואַנציק
טויזנט שטאַנגען די ברייט, און די לענג אַזוי ווי איינער פֿון די
חלקים, פֿון מזרח־זײַט ביז מערבֿ־זײַט. און דאָס הייליקטום זאָל זײַן

אין מיטן פֿון דעם. 9 די אָפּשיידונג וואָס איר וועט אָפּשיידן צו גאָט,
זאָל זײַן די לענג פֿינף און צוואַנציק טויזנט, און די ברייט צען
טויזנט. 10 און פֿאַר די דאָזיקע, פֿאַר די כּהנים, זאָל די הייליקע
אָפּשיידונג זײַן: צו צפֿון פֿינף און צוואַנציק טויזנט, און צו מערבֿ צען
טויזנט די ברייט, און צו מזרח צען טויזנט די ברייט, און צו דָרום
פֿינף און צוואַנציק טויזנט די לענג; און דאָס הייליקטום פֿון גאָט
זאָל זײַן אין מיטן פֿון דעם. 11 דער געהייליקטער טייל זאָל זײַן פֿאַר
די כּהנים פֿון די קינדער פֿון צָדוק וואָס האָבן געהיט מײַן היטונג,
וואָס האָבן ניט אַוועקגעבלאָנדזשעט, ווען די קינדער פֿון
ישׂראל האָבן אַוועקגעבלאָנדזשעט, אַזוי ווי די לוִיִים האָבן
אַוועקגעבלאָנדזשעט. 12 און עס זאָל זײַן אַן אָפּשיידונג פֿאַר זיי פֿון
דער אָפּשיידונג פֿון דעם לאַנד – אַ הייליקייט פֿון הייליקייטן, לעבן
דעם געמאַרק פֿון די לוִיִים. 13 און פֿאַר די לוִיִים, אַקעגן דעם
געמאַרק פֿון די כּהנים, פֿינף און צוואַנציק טויזנט די לענג, און די
ברייט צען טויזנט; איטלעכע לענג פֿינף און צוואַנציק טויזנט, און די
ברייט צען טויזנט. 14 און זיי זאָלן דערפֿון ניט פֿאַרקויפֿן, און מע
זאָל ניט אויסבײַטן, און ניט איבערגעבן דאָס ערשטע פֿון דעם לאַנד,
וואָרום עס איז הייליק צו גאָט.

15 און די פֿינף טויזנט וואָס בלײַבן אין דער ברייט, פֿאַר לענג פֿון די
פֿינף און צוואַנציק טויזנט, דאָס זאָל זײַן וואָכעדיק, פֿאַר אַ שטאָט
צום וווינען, און פֿאַר אַ פֿרײַען פּלאַץ; און די שטאָט זאָל זײַן אין
מיטן פֿון דעם. 16 און דאָס זײַנען אירע מאָסן; צפֿון-זײַט פֿיר טויזנט
און פֿינף הונדערט, און דָרום-זײַט פֿיר טויזנט און פֿינף הונדערט, און
פֿון מזרח-זײַט פֿיר טויזנט און פֿינף הונדערט, און מערבֿ-זײַט פֿיר
טויזנט און פֿינף הונדערט. 17 און אַ פֿרײַער פּלאַץ זאָל זײַן צו דער
שטאָט: צו צפֿון צוויי הונדערט און פֿופֿציק, און צו דָרום צוויי
הונדערט און פֿופֿציק, און צו מזרח צוויי הונדערט און פֿופֿציק, און
צו מערבֿ צוויי הונדערט און פֿופֿציק. 18 און וואָס בלײַבט איבער אין
דער לענג, אַקעגן דער הייליקער אָפּשיידונג, צען טויזנט צו מזרח,
און צען טויזנט צו מערבֿ – דאָס וואָס איז אַקעגן דער הייליקער
אָפּשיידונג, זאָל דער אײַנקום דערפֿון זײַן פֿאַר ברויט פֿאַר די
אַרבעטער פֿון דער שטאָט. 19 און די וואָס אַרבעטן אין דער שטאָט,
זאָלן עס באַאַרבעטן – פֿון אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל. 20 די גאַנצע
אָפּשיידונג, פֿינף און צוואַנציק טויזנט אויף פֿינף און צוואַנציק

טויזנט; פֿירעקעכדיק זאָלט איר אָפּשיידן די הייליקע אָפּשיידונג מיט
דעם אייגנטום פֿון דער שטאָט.

21 און דאָס איבעריקע זאָל זײַן פֿאַר דעם פֿירשט; פֿון דער זײַט און
פֿון יענער זײַט פֿון דער הייליקער אָפּשיידונג און פֿון דעם אייגנטום
פֿון דער שטאָט, אַקעגן די פֿינף און צוואַנציק טויזנט פֿון דער
אָפּשיידונג ביז דעם געמאַרק צו מזרח, און צו מערבֿ אַקעגן די פֿינף
און צוואַנציק טויזנט ביז דעם געמאַרק צו מערבֿ, אַקעגן די חלקים,
פֿאַר דעם פֿירשט; און די הייליקע אָפּשיידונג מיט דעם הייליקטום
פֿון הויז זאָל זײַן אין מיטן פֿון דעם. 22 און דאָס אייגנטום פֿון די
לוִיִים, און דאָס אייגנטום פֿון דער שטאָט, זאָל זײַן אין מיטן פֿון דעם
וואָס פֿאַרן פֿירשט; צווישן דעם געמאַרק פֿון יהודה און צווישן דעם
געמאַרק פֿון בנימין זאָל זײַן פֿאַר דעם פֿירשט.

23 און די איבעריקע שבֿטים: פֿון מזרח-זײַט ביז מערבֿ-זײַט, בנימין,
איין חלק. 24 און לעבן דעם געמאַרק פֿון בנימין, פֿון מזרח-זײַט ביז
מערבֿ-זײַט, שמעון, איין חלק. 25 און לעבן דעם געמאַרק פֿון שמעון,
פֿון מזרח-זײַט ביז מערבֿ-זײַט, יִשׂשָׂכָר, איין חלק. 26 און לעבן דעם
געמאַרק פֿון יִשׂשָׂכָר, פֿון מזרח-זײַט ביז מערבֿ-זײַט, זבֿולון, איין חלק.
27 און לעבן דעם געמאַרק פֿון זבֿולון, פֿון מזרח-זײַט ביז מערבֿ-זײַט,
גָד, איין חלק. 28 און לעבן דעם געמאַרק פֿון גָד, אין דָרום זײַט צו
דָרום, זאָל דער געמאַרק זײַן פֿון תָּמָר ביז די וואַסערן פֿון מריבֿות-
קָדֵש, ביזן טײַך, ביז צום ים-הגדול. 29 דאָס איז דאָס לאַנד וואָס איר
זאָלט אויסוואַרפֿן פֿאַר אַ נחלה צו די שבֿטים פֿון ישׂראל, און דאָס
זײַנען זייערע אײַנטיילונגען, זאָגט גאָט דער האַר.

30 און דאָס זײַנען די אויסלאָזן פֿון דער שטאָט: פֿון צפֿון-זײַט פֿיר
טויזנט און פֿינף הונדערט שטאַנגען אויפֿן מאָס; 31 און די טויערן
פֿון דער שטאָט זאָלן זײַן אויף די נעמען פֿון די שבֿטים פֿון ישׂראל;
דרײַ טויערן צו צפֿון: דער טויער פֿון ראובֿן, איינער; דער טויער פֿון
יהודה, איינער; דער טויער פֿון לֵוי, איינער. 32 און צו מזרח-זײַט פֿיר
טויזנט און פֿינף הונדערט, און דרײַ טויערן: דער טויער פֿון יוסף,
איינער; דער טויער פֿון בנימין, איינער; דער טויער פֿון דָן, איינער.
33 און אין דָרום-זײַט פֿיר טויזנט און פֿינף הונדערט אויפֿן מאָס, און
דרײַ טויערן: דער טויער פֿון שמעון, איינער; דער טויער פֿון יִשׂשָׂכָר,
איינער; דער טויער פֿון זבֿולון, איינער. 34 מערבֿ-זײַט פֿיר טויזנט און

פֿינף הונדערט; זייערע טויערן דרײַ: דער טויער פֿון גָד, איינער; דער
טויער פֿון אָשר, איינער; דער טויער פֿון נפֿתּלי, איינער. 35 רונד
אַרום, אַכצן טויזנט. און דער נאָמען פֿון דער שטאָט זאָל זײַן פֿון
יענעם טאָג: יהוה – איז – דאָרטן.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.

Filename: yekheskl.doc
Directory: C:\Documents and Settings\Administrator\My Documents\my Projects\yiddish\texts\yehoyesh\rev2004
Template: D:\My Projects\Yiddish\wwwsite\texts\yehoyesh\rev2004\onwork\תבנית לספר תנך.dot
Title: yekheskl
Subject:
Author: Leonard Prager
Keywords: Bible in Yiddish, Yehoyesh Yidish Bible
Comments: Digital Version © 2004, Leonard Prager http://yiddish.haifa.ac.il
Creation Date: 27/09/2005 10:11 אחה"צ
Change Number: 6
Last Saved On: 10/10/2005 5:52 אחה"צ
Last Saved By: Tal
Total Editing Time: 230 Minutes
Last Printed On: 10/10/2005 6:55 אחה"צ
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 140
Number of Words: 35,126 (approx.)
Number of Characters: 175,630 (approx.)